

ANN CRISTY

Din trecutul torid

Traducerea și adaptarea în limba română de
MIHNEA COLUMBEANU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

D'Arcy Kincaid privi în jurul ei, încă uimită și încântată de faptul că se afla în Grecia. Stătea rezemată de copastia feribotului care o ducea spre insula Keros și încerca să asimileze toate imaginile și sunetele din jurul ei. Își petrecuse noaptea dinainte la Atena și, deși o noapte în acel oraș nu putea fi niciodată de-ajuns, reușise să vadă Acropole și Erehteionul. Își promisese ca, după ce-și va termina misiunea, să-și acorde câteva zile pentru a explora mai mult frumosul oraș, înainte de a se întoarce acasă, la New York.

Acasă. Acest cuvânt o ducea cu gândul la Sean, pe care-l lăsase în urmă, cu Henry și Adelaide. La vârsta de patru ani, Sean era un omuleț cu păr șaten cârlionțat și ochi de un căprui neobișnuit de deschis, încercuit cu cafeniu închis. Sean, cu trupul lui îndesat și voinic, cu mâinile și picioarele atât de mari pentru vârsta sa, Sean, care era întreaga lume pentru mama lui, deși semăna mai mult cu tatăl.

Tatăl. D'Arcy se foi nervoasă, nevoind să se gândească la Keele Petrakis. îl visase noaptea trecută. Atâta lucru era destul de tulburător, n-avea nevoie să se mai gândească la el și ziua.

Încercă să se concentreze asupra unei mici flotile de bărci de pescuit de la babordul feribotului, dar în minte îi tot apărea chipul lui Keele - sau, cel puțin, chipul pe care-l avusese cu cinci ani în urmă. Nu-l mai văzuse din ziua înmormântării lui Rudy. A doua zi părăsise Londra, plecând la New York, unde o așteptau Henry și Adelaide

— Și siguranța. Nu, n-avea să se gândească la trecut, când o scăldau razele calde ale soarelui grecesc, în drum

spre întâlnirea cu Anna Davos, matriarhala grecoaică ce conducea cu pricepere și subtilitate firmele Apollo Shipping și Venus Airlines. Nu era o femeie care dăduse multe interviuri, dar prestigiul și banii o făceau un personaj incitant pentru cititorii revistei „DAY”. D’Arcy își dădea seama ce misiune importantă avea. Deși niciodată nu i-ar fi dorit ghinion colegei sale Lena Plantz, fusese încântată că Gregson Timms, redactorul șef, fusese nevoit s-o trimită pe ea în locul Lenei, care căzuse la coborârea dintr-un taxi și-și scrântise glezna. Întrucât doamna Davos refuza să se lase intervievată de un bărbat, sarcina îi revenise lui D’Arcy, una dintre membrele tinere ale redacției, care publicase doar câteva articole de succes în revistă.

Se gândi din nou cât i-ar fi plăcut lui Sean să vadă bărcile de pescuit și să navigheze cu feribotul. Oftă. Îi era dor de fiul ei.

Ce-ar fi făcut Keele dacă afla că avea un fiu? Acest gând o bântuise în primul an și jumătate de la sosirea în Statele Unite, dar treptat ajunsese să-și dea seama că n-avea s-o caute niciodată... necum să mai și presupună că aveau un fiu. Pentru el fusese doar o aventură de-o noapte, una dintre numeroasele zvăpăieli din viața mondenă a necruțătorului magnat Keele Petrakis.

D’Arcy începu să se plimbe pe puntea feribotului, știind că mai avea de petrecut patru ore la bord, captivă a minții sale trădătoare. Se afla în Grecia. Keele era pe jumătate grec. Moștenise Keele Industries, firma căreia îi era director executiv, cu sediul în Marea Britanie și filiale în Canada și Australia. Cu o mână tremurătoare, D’Arcy își apăsă fruntea. De ce începuse să se gândească la el? Totul se întâmplase la Londra, nu în Grecia. Cu un geamăt, se așeză într-un șezlong, în timp ce mintea îi era năpădită de amintiri.

Ea și Rudy Alessio se întâlniseră ca studenți la Hofstra University. Tutorii săi, Henry Kincaid, fratele tatălui ei, și soția sa Adelaide, nu-l simpatizaseră pe Rudy, declarându-l mercantil și imprevizibil, deși consimțeau că

era destul de inteligent. D'Arcy fusese o fată de douăzeci și unu de ani foarte imatură, iar Rudy avea douăzeci și doi, când absolviseră la Hofstra. Poate că ar fi urmat dreptul, așa cum voia Henry, dacă Rudy nu primea o bursă la Cambridge. El insistase ca D'Arcy să-l ia de bărbat și să se ducă împreună în Anglia, pentru doi ani. Trecând peste toate obiecțiile, D'Arcy se căsătorise cu Rudy și-l însoțise în Anglia.

Își acoperi fața cu mâinile, amintindu-și deziluzia care urmasese, când el o declarase cu cruzime frigidă pentru că nu-i suporta brutalitățile. Descoperise repede că dragostea lui Rudy fusese trecătoare - dacă existase vreodată cu adevărat. O bătuse de mai multe ori, așa că ajunsese să fie prudentă cu el, pentru a nu-i inflama temperamentul feroce. Conștiința faptului că în viața lui existau și alte femei pătrunsese treptat în acel cocon de nefericire pe care-l numea căsnicie. Se simțise ușurată când Rudy îi dăduse aprobarea tacită de a urma un curs de artă și tehnică fotografică. Panaceul inițial devenise o adevărată pasiune. Ea și Rudy aproape că ajunseseră să trăiască vieți separate, după doar opt luni de căsnicie.

N-o interesase aproape deloc când Rudy renunțase la bursă și se angajase la Keele Industries. Dar, când D'Arcy propusese să se întoarcă în State și să înainteze divorț, Rudy se înfuriase, dezvăluindu-i că unele dintre motivele pentru care primise slujba fusese acela că era căsătorit. Fusese nevoită să rămână, cel puțin până când Rudy își găsea altă parteneră de viață - după cum spusese el, râzând cu răutate. Muncise tot mai mult la cursurile ei de fotografie și începuse să colaboreze la micul ziar al unui profesor.

Într-o seară, Rudy anunțase că firma dădea o petrecere, cu toți „stabii”, și trebuia să-l însoțească.

— Vezi dacă te poți aranja puțin, D'Arce. Ți stă părul ca dracu'. Păcat că ești așa de înaltă. Mie-mi plac femeile scunde și blonde, nu roscovanele lungi în picioare. Dintotdeauna ai avut pistruii ăștia pe nas? Dumnezeuule, poate-i chiar mai bine că nu putem avea copii... Dacă ar

semăna cu tine?

Râsul aspru al lui Rudy era crud, dar și cam frustrat. D'Arcy știa că motivul era acela că nu mai riposta, privindu-l doar în tăcere până când își termina tiradele. Desigur, asta n-o salva întotdeauna de palmele lui, mai ales dacă băuse câteva pahare, dar îi mai descoperise și lașitatea. Când nu-l provoca, avea șanse mai mari s-o lase în pace.

Primul ei imbold fusese de a refuza, dar apoi discutasese cu prietenul și mentorul ei, Harold Joyce. Acesta îi sugerase să facă vreo câteva fotografii pentru pagina mondenă a ziarului, ca să mai ridice cifra vânzărilor.

— Bine, Harold. Am să-mi iau aparatul și voi vedea ce se întâmplă. Dacă nimeni n-are nicio obiecție, voi face câteva fotografii. Și acum, spune-mi despre magazinul acela de confecții al nepotei tale.

Spre surprinderea ei, micul magazin era foarte șic, iar nepoata lui Harold, destul de pricepută la modă.

— Am o rochie de mătase verde pensată care-ți va sta superb, înaltă și roșcată cum arăți. Hai, nu mai face mutra asta speriată, n-am să-ți cer prețul întreg. Am să te consider modelul meu. Dacă te întreabă cineva de unde ai cumpărat rochia, spune-i că de la Amy's. Am să primesc mai mult decât face, dacă-mi vin cumpărătorii la care mă aștept.

Amy făcuse un pas înapoi, privind trupul zvelt al lui D'Arcy, în lenjerie de culoarea piersicii.

— Ce siluetă! Ai niște sâni splendizi, înalți și fermi, coapse și pulpe suuple, șolduri înguste... Dumnezeuule, ar trebui să lucrezi permanent ca model.

Se învârtea în jurul lui D'Arcy, care se foia jenată sub privirile ei.

— Părul... Am să te trimit la o prietenă a mea, să-ți mai taie din el.

D'Arcy o privise cu gura căscată.

— Dar nu m-am tuns în viața mea...

— Știu, răspunsese sec Amy. E atât de bogat și de buclat, încât nici nu i se mai vede adevărata frumusețe. Și-

n plus, nu faci decât să ți-l strângi la spate, iar asta nu-ți accentuează structura fină a oaselor, pomeții ăștia fermecători, ochii verzi, migdalați... Arăți trăsnet, domnișoară, dar nu te scoți deloc în evidență - și acum, să începem...!

Și-și frecase palmele cu satisfacție, făcând-o pe D'Arcy să râdă.

Adele, coafeza, insistase să-și strângă părul în creștet, prinzându-l cu un pieptene și lăsând buclele să se reverse în jur ca o cascadă. Se simțea foarte ușurată că Rudy n-avea să treacă pe acasă pentru a pleca împreună la petrecere. Îi spusese nepăsător că urma să-și ia costumul de seară cu el și să se schimbe la birou, înainte de a porni spre hotel cu niște prieteni.

— Ia un taxi, D'Arce. Să nu întârzii, și vezi, să n-arăți chiar ca o sperietoare.

Îi aruncase aceste cuvinte și câteva bancnote, dimineața, înainte de a pleca de-acasă.

În timpul drumului cu taxiul, D'Arcy încercase să-și adune curajul. Își spunea că n-avea să lase nimic din vorbele lui Rudy să-i strice seara. De mult nu mai fusese la o petrecere simandicoasă.

O dată ajunsă în holul hotelului, nu avusese idee încotro să se îndrepte, dar știa că Rudy nu s-ar fi deranjat să-i iasă în întâmpinare. Se hotărâse să urmeze oamenii care mergeau pe un coridor, spre o sală mare de bal. Aproape ajunseseră la intrarea sălii, când o altă ușă de pe același culoar se deschise, lăsând să iasă un număr de persoane. D'Arcy se retrase un pas, făcându-le loc, și tocmai credea că trecuseră toți, când o mână mare îi atinse cotul. Ridică privirea spre un chip cu trăsături dure, dominat de un nas masiv, vulturesc. Ochii leonini ai bărbatului o priveau îngustați, fascinând-o cu culoarea aurie a irișilor încercuiți cu cafeniu. Avea părul de un castaniu închis, spre deosebire de sprâncene, care erau foarte negre. Pielea-i era măslinie și bronzată, ca și cum și-ar fi petrecut o mare parte a timpului în aer liber. Umerii lați păreau să întindă la limită materialul fin al sacoului

negru de seară, iar pantalonii de mătase asortați îi stăteau întinși pe picioarele lungi.

— Am impresia că v-ați rătăcit. Vă pot ajuta cu ceva?

Glasul cu timbru profund n-o surprinse, dar privirea, vizibil curtenitoare, da.

— Nu, mulțumesc. Am întâlnire cu soțul meu. Poate știți cumva dacă pe-aici pot ajunge la petrecerea firmei Keele Industries? Soțul meu lucrează acolo.

Înghiți în sec, nemulțumită că se simțea atât de nervoasă. Își feri ochii de privirea lui pătrunzătoare, convinsă că străinul cel chipeș n-avea să-i răspundă. Încercă să-și smulgă cotul din mâna lui.

— Da, pe aici e. Și eu mă duc acolo. Așadar, sunteți căsătorită cu un angajat al firmei? Poate că-l cunosc.

Bărbatul cel înalt și brunet, cu trup masiv, se mișca agil ca o felină, cu o grație care-i ascundea forța fizică.

D'Arcy nu-și putea desprinde brațul fără a face o scenă, așa că se lăsă condusă spre sala de unde volumul rumorii festive se auzea tot mai tare.

— Mă îndoiesc că-l cunoașteți pe soțul meu, dacă nu lucrați în aceeași secție cu el. S-a angajat recent, răspunse ea cam înțepată, încercând să păstreze distanța.

— Spuneți-mi cum vă numiți, îi ceru el încet dar ferm, conducând-o în sala plină.

— D'Arcy Alessio, șopti ea, căutându-l pe Rudy din privire.

Nici nu observă că toate zgomotele încetaseră dintr-odată, iar râsetele erau înlocuite de un murmur crescând. Apoi își dădu seama că oamenii se uitau spre ea. Se întrebă, cu o tresărire nervoasă, dacă nu cumva i se vedea furoul.

Apoi îl văzu pe Rudy apropiindu-se, cu părul său brunet și cârlionțat arătând încă băiețește, deși începuse să chelească. Avea chipul roșu și o urmă ușoară de ruj lângă colțul gurii.

Lui D'Arcy i se strânse inima când își dădu seama că iar băuse prea mult. Când bea, Rudy tindea să fie ursuz și bătăran. Respiră ușurată, văzând că zâmbetul i se lățea pe

măsură ce se apropia.

— Bună, D'Arcy. În ce încurcătură ai mai intrat de data asta?

Și, fără a-i aștepta răspunsul la întrebarea ironicrăutăcioasă, se întoarse spre bărbatul care continua s-o țină pe D'Arcy de cot.

— Ce mai faceți, domnule? Eu sunt Rudy Alessio, iar ea e soția mea, D'Arcy. Nu lucrez de mult în organizație, așa că sunt cam necunoscut.

Zâmbi arătându-și toți dinții, iar D'Arcy îl simți pe bărbatul de lângă ea întorcându-se s-o privească. Mâna lui i se desprinsese de cot, dar nimic mai mult. Nu se îndepărtă, iar Rudy o privea acum și el.

— Cum ai reușit să-l cunoști pe domnul Petrakis, D'Arce?

Rudy vorbise încet, dar D'Arcy îi simți nota amenințătoare din ton și făcu un pas înapoi.

— Doamna Alessio n-a avut timp să-mi afle numele, interveni calm Petrakis, uitându-se de la D'Arcy la Rudy și înapoi.

Rudy o privi din nou, cu o expresie care parcă voia să-i spună cât de proastă era. D'Arcy își dori cu disperare să fi rămas acasă.

— Poate-mi permiteți să vă ofer ceva de băut, dumneavoastră și soției?

Vorbise pe un ton interogativ, însă D'Arcy știa că omul numit Petrakis le dăduse un ordin.

Rudy acceptă imediat, fără să se mai uite la D'Arcy, ci prin sală, pentru a surprinde privirile colegilor. Domnul Petrakis o luase iar de braț, însă D'Arcy o zări pe bruneta mărunță care-l privea îmbufnată pe Rudy în timp ce acesta îi vorbea încet și grăbit, insistent. Mai observă, cu indiferență, cum se despărțea mulțimea în două ca Marea Roșie, în timp ce înaintau spre unul dintre barurile răspândite pe perimetrul sălii de bal.

— Ce beți, doamnă Alessio?

Petrakis se aplecă spre ea, glasul tău cu timbru bogat făcând-o să tresară. D'Arcy îi văzu ochii aceia aurii

îngustându-se, ca și cum ar fi disecat-o și analizat-o bucată cu bucată, pentru ca apoi s-o assembleze la loc, în câteva fracțiuni de secundă.

Îi privi butonii în montură de aur ai manșetelor, înghițind în sec pentru a-și umezi gâtulejul uscat.

— Aș dori un pahar de Périer cu chitră, vă rog.

Rudy veni în spatele ei, punându-i o mână pe talie, cu un gest posesiv care-i făcu trupul să se arcuiască într-o poziție defensivă. Văzu ochii domnului Petrakis îngustându-se și mai mult spre ea, apoi săgetând spre Rudy.

— Nu-i dați atenție nevastă-mii, domnule Petrakis. O să bea un gin cu lămâie. Iau și eu același lucru.

Rudy vorbea pe un ton cordial, dar apăsarea mâinii lui îi dădea de înțeles că nu-i convenea ce făcea. Fără îndoială, voia să se conformeze celor pe care-i frecventa el, își spuse nemulțumită D'Arcy.

Domnul Petrakis comandă un gin cu lămâie, un Périer cu chitră, și un whisky irlandez pentru el însuși. Apoi se uită din nou la Rudy, măsurându-l un moment cu privirea, după care ochii îi coborâră spre mâna pe care Rudy continua să și-o țină pe talia lui D'Arcy. Mâna se desprinsese.

Când își primiră paharele, D'Arcy și-l luă pe al ei și făcu un pas într-o parte, cu privirea în pahar, fără să bea încă. Nu-și putea alunga din minte gândul la momentele de după petrecere, când urma să fie singură cu Rudy. N-avea să-i permită s-o mai lovească. Nu știa prea bine ce avea să facă, dar era hotărâtă să nu-l mai lase să se atingă de ea.

— Doamnă Alessio?

Glasul cel scăzut se auzi chiar lângă ea.

Cu o tresărire, D'Arcy se întoarse și-l văzu pe domnul Petrakis privind-o cu un zâmbet cam iritat. Se uită pe lângă el, în căutarea lui Rudy, dar nu-l zări nicăieri.

— Da? Scuzați-mă, nu eram atentă.

— Mi-am dat seama, intonă el cu sarcasm subtil.

— Îmi pare rău, domnule Petrakis. Cred că ar fi mai bine să-mi găsesc soțul.

D'Arcy dădu să se îndepărteze. O mână puternică o prinse de braț, oprind-o.

— Nu pleca – și, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi Keele, îi ceru el, pe un ton surprinzător de aspru.

Îl privi cu ochi mari, încercând să-i descifreze expresia. Frumusețea lui clasică, grecească, era alterată de nasul vulturesc și o mică cicatrice care-i ridica un colț al gurii, remarcă ea cu o detașare stranie.

— Cred că soțul meu mă caută, domnule Petrakis.

Încerca să vorbească pe un ton cât mai calm, ca să-și ascundă nervozitatea crescândă. Puțin îi păsa dacă-l jigneau sau nu. Se săturase să fie împinsă înapoi și-ncolo de bărbați.

— Soțul tău e ocupat cu încercările de a ademeni în pat tot biroul de dactilografiere, replică el cu cruzime, și o văzu înghițind în sec, dureros.

D'Arcy îi întoarse spatele, căutând ieșirea. N-avea de gând să mai rămână.

— Așteaptă.

Îi prinsese din nou brațul, strâns ca într-o menghină.

— Am început greșit.

O răsuci încet în loc, părând să nu observe privirile curioase îndreptate asupra lor și oamenii care se apropiau, pentru a vorbi cu directorul firmei sau a-l asculta.

D'Arcy se simțea îngrozitor de jenată, știind că probabil numele ei zbura din gură-n gură pentru că stătea cu el.

— Ascultați, domnule Petrakis...

— Spune-mi Keele... te rog.

Îi adresă un zâmbet fermecător, cu dinții albi strălucindu-i pe chipul bronzat și o sclipire aurie în ochi.

— O luăm de la început. Ai uitat? Întrebă el, punându-i un deget pe buze.

D'Arcy auzi murmurele scăzute de surprindere din jur și se retrase, cu obrații roșii ca focul. Lua-l-ar dracu'! Înjură ea în gând, scrâșnind din dinți. Nu-și dădea seama că se dădeau amândoi în spectacol?

— Cred că toți se duc acum să se așeze la masă,

spuse ea, cu vocea crispată. Trebuie să-l găsesc pe soțul meu.

Ignoră învăpăierea temperamentală de pe chipul lui, care-i făcu ochii să se întunece, devenind aproape castanii. Cu un fior, îl ocoli, simțind că furia era îndreptată asupra ei.

Nu avea idee cum ajunsese la masă, nici cum mâncase. Asculta indiferentă, comentariile prostești ale lui Rudy către blonda din dreapta lui, gândindu-se numai cum să scape mai repede, la sfârșit.

Rudy insistă să rămână măcar la un dans, ca să salveze aparențele, apoi ridică din umeri, spunând că nu-i păsa dacă după aceea D'Arcy pleca acasă sau nu. Oricum, el avea de gând să rămână peste noapte la un prieten, drumul fiind cam lung.

D'Arcy dădu din cap absentă, convinsă că avea să rămână la bruneta ai cărei ochi îi urmăreau încontinuu în timp ce dansau.

— Pot să intervin?

Glasul cel vibrant o smulse din gânduri. Încercă să clatine din cap negativ, dar Rudy se uita la superiorul lui cu un zâmbet slugarnic care arăta clar că degeaba ar fi încercat să protesteze.

Își înghiți nodul din gât, simțindu-se ușoară ca o pasăre în timp ce se învărtea pe ring, în brațele acelea puternice. La fel ca mulți bărbați voinici, Keele Petrakis era un bun dansator, cu mișcări ușoare, ritmice.

— Nu ești numai o femeie frumoasă, D'Arcy, dar mai și dansezi ca un înger, murmură el, cu capul aplecat spre ea.

— Vă mulțumesc. Și dumneavoastră dansați bine, domnule Petrakis, răspunse D'Arcy, privindu-i cămașa de firmă; încerca să calculeze cât timp luase coaserea tuturor acelor tigheluri.

— Te plictisesc, D'Arcy? întrebă în șoaptă Keele, cu o notă de amuzament în glas.

Îl privi surprinsă, apoi iritată.

— Dacă m-aș gândi la asta, cred că răspunsul ar fi nu.

Vocea îi era ostilă.

Apoi, muzica se opri. D'Arcy îi simți degetele înfigându-i-se în carnea brațului, înainte de a-i da drumul.

— Ai o limbă tăioasă, D'Arcy.

Își abătu privirea dinspre ochii aceia de leu, convinsă că-i puteau sfâșia venele.

Rudy, care dansa în apropiere cu bruneta, se uită lung la ea, apoi la Keele Petrakis. D'Arcy îi simți furia, chiar de la acea distanță. Trăgând adânc aer în piept, porni spre masă. Când ajunsese acolo, își luă aparatul de fotografiat.

— Ce faci? Vrei să ieși niște instantanee? Întrebă Keele la spatele ei, făcând-o să tresară. Nu-și dăduse seama că o urmase.

— Da, așa mă gândeam, doar dacă nu cumva aveți vreo obiecție. Lucrez pentru „Vox Urbis” și mă gândeam să fac câteva fotografii pentru rubrica noastră mondenă.

Keele îl luă aparatul din mâini, privindu-l.

— N-am nicio obiecție. Mă lași să-ți fac eu mai întâi o fotografie?

— Poftim? Dar... în regulă, faceți-mi una.

Era nemulțumită, dar reuși să zâmbească în obiectiv. Apoi, înainte de a reuși să ia aparatul înapoi, îl văzu pe Keele întorcându-se spre cineva și cerând să le facă o fotografie împreună. O cuprinse de talie, iar omul făcu fotografia chiar în timp ce D'Arcy ridica privirea surprinsă spre Keele, iar el zâmbea în obiectiv.

Peste cinci ani, încă urma să mai aibă fotografia.

D'Arcy mai luă doar cinci instantanee. Era prea nervoasă, simțind că privirea lui Rudy o urmărea peste tot. Știa că n-avea să se întoarcă acasă în seara aceea, dar mai știa și că, cu cât stătea mai mult acolo – și reținea interesul lui Keele Petrakis – cu atât creștea furia lui Rudy. N-avea să uite. Urma să găsească o cale de a se răzbuna pe ea și nimic nu l-ar fi putut împiedica să găsească o pedeapsă cât mai crudă.

Cu un oftat de ușurare, plecă să-și ia mantoul, fără a se deranja să-i ureze noapte bună lui Rudy.

— Soțul tău nu te conduce acasă?

Glasul cel mătăsos din spatele ei o făcu să tresară iar.

— Știți că aveți un obicei foarte neplăcut, să luați oamenii prin surprindere? Întrebă D'Arcy, repezindu-și bărbia înainte.

— Iar tu știi că ești ca un pui de dragon care scuipă foc? râse Keele. Țsta-i mantoul tău?

Luă din mâinile ei impermeabilul practic, căptușit, cu manșetele uzate.

— Mai bine economiseai ceva bani de pe rochia asta și-ți cumpărai un palton nou.

— Nu vă privește, iar rochia asta o port ca reclamă. Nu e a mea. Așa că păstrați-vă comentariile pentru dumneavoastră, răspunse D'Arcy, iritată și conștientă de neajunsurile garderobei sale.

— Soțul tău pare să se îmbrace destul de bine. Spune-i că ai nevoie de mai mulți bani pentru haine, replică el trăgănat, în timp ce D'Arcy își înnodea cordonul care de mult nu mai avea cataramă.

Îi venea să-i strige în față că purtase acel mantou tot timpul colegiului, că era prea mândră să-i ceară bani unchiului ei, că soțul îi dădea numai bani pentru mâncare, și că într-o bună zi avea să câștige pentru fotografii destui bani ca să se îmbrace singură.

— Te duc acasă, D'Arcy.

D'Arcy se opri ca trăsniță în coridorul care ducea spre holul hotelului.

— Nu, mulțumesc.

— Te duc acasă.

Glasul lui era sec și categoric.

Dintr-odată, avu senzația că înăuntrul ei se desfăcea un nod uriaș. Parcă s-ar fi rupt un zăgaz, lăsându-i toate emoțiile să izbucnească nestăvilite.

— Nu... vă purtați... așa de... generos... cu mine... gâfâi întretăiat D'Arcy, cu gâtleejul contractându-i-se spasmodic; din ochi îi izbucniră lacrimi, într-un torent care începu să-i înlăture toate bastioanele – și nici măcar nu știa de ce. O, Doamne, uitați... ce-ați făcut... suspină ea,

ștergându-se la ochi cu un șervețel.

Fără să mai scoată o vorbă, Keele o conduse afară din clădire.

Abia dacă-și dădu seama cum se urcă în mașină, al cărei interior elegant o învăluia ca un cocon capitonat, confortabil.

Mașina înainta prin ploaie, cu motorul torcând lin, luminile din jur formând dincolo de ferestrele ude un decor suprarealist, ca un tablou de Dalí. Apoi, deodată, se lăsă liniștea. În garajul subteran nu răzbătea niciun sunet de afară. D'Arcy nu spuse nimic, până ajunseră la ușa liftului.

— Unde suntem? întrebă ea cu o curiozitate amorțită.

— La mine acasă. Nu te pot lăsa singură, iar pe porcul ăla de bărbat al tău îl doare-n cot de tine.

— Știu, răspunse ea scurt, suflându-și nasul în batista fină pe care Keele i-o pusese în mână încă din mașină. Vreau să mă duc acasă. Nu pot rămâne aici.

— Am să te duc acasă după ce bei un coniac și o cafea.

— Nu beau.

Îl privi încruntată, în timp ce Keele îi deschidea ușa liftului, care dădea direct în holul apartamentului său.

— Îmi amintesc, răspunse el cu un glas amuzat, luându-i impermeabilul de pe umeri. Coniacul are rol de medicament.

— Aiurea, replică D'Arcy, frecându-și brațele cu mâinile reci, în timp ce mergea spre șemineul în care Keele tocmai aprinsese focul. Îmi place focul adevărat, nu imitațiile alea electrice, continuă ea, încercând să-și stăpânească tremurul dinților.

— Și mie. De-asta am șemineul ăsta, răspunse Keele, venind în spatele ei.

Când D'Arcy vru să se îndepărteze, o prinse de braț, chicotind.

— De ce râdeți de mine? întrebă ea, ridicând o privire încruntată dinspre paharul cu coniac.

— Poate pentru că preferi să intri în foc, mai degrabă decât să rămâi lângă mine.

— Nu prea am de ales, nu-i așa? replică D'Arcy pe un ton resemnat.

În ochii lui leonini apăru o expresie șireată.

— Cum spuneam, ai o limbă veninoasă.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă duceți direct acasă. N-am chef să petrec.

Vocea îi deveni mai scrâșnită, când adăugă:

— Mi-a fost de-ajuns, pentru seara asta.

— De ce te-ai măritat cu mitocanul ăla? întrebă Keele, în timp ce lua o gură de coniac, privind-o.

— Pe-atunci, nu știam că e un mitocan.

D'Arcy înghiți și ea o sorbitură de coniac, iar ochii începură să-i lăcrimeze. Vocea-i era răgușită.

— Și nici de mine nu știam că eram o javră frigidă și cu apucături de gospodină.

Căscă ochii îngrozită de ceea ce spusese și se întoarse cu spatele, pentru a pune paharul pe masa de stejar cu încrustații, în stil medieval.

— Trebuie să mă duc acasă. Am să iau un taxi.

— Nu.

Petrakis o trase spre el.

— Deci, ești gata să-i accepți aprecierile despre tine?

Glasul îi era aspru, dar degetele lui o atingeau ușor pe talie, masând-o.

— Da!

Răspunsul îi scăpă fără voia ei.

— Fiindcă are dreptate. Detest sexul.

Îi desprinsese degetele de talie, apoi se întoarse spre el.

— Detest să mă atingă bărbații, mârâi ea. Așa că are dreptate. Și ține-ți labele libidinoase acasă!

— Labe libidinoase? repetă el, pe un ton insidios. Doamnă, nu știi ce vorbești.

Vorbea mușcând cuvintele, retezându-le cu dinții ca pe niște schije de oțel. Întinse din nou mâinile spre ea.

Pe D'Arcy o părăsise puterea de discernământ. Mâna îi zbură spre fața lui, lovindu-l în plin. Se răsucii s-o ia la fugă, dar mâinile lui Keele i se încleștară pe talie,

întorcând-o iar cu fața spre el.

Gura i se prăvăli peste a ei. D'Arcy avu senzația că buzele-i erau două boabe de strugure strivite. Panica o făcu să se zbată și mai tare, provocându-l să întărească strânsoarea.

În minte i se ivi chipul lui Rudy, tumefiat și malefic.

— Nu! Termină! N-am să te las să mă lovești! Lasă-mă-n pace!

Apoi se înecă, auzindu-și sunetul propriei respirații ca un vuiet de cascadă. Știa doar că trebuia să se apere, că n-avea să-l lase s-o mai lovească.

— D'Arcy, încetează. Deschide ochii. Imediat!

Glasul era blând, dar categoric.

— Nu ești cu Alessio, iubito. Ești cu mine. N-am să-ți fac niciun rău. Niciodată nu ți-aș face.

Pleoapele lui D'Arcy păreau lipite cu clei. Când reuși să le deschidă, privindu-l pe Keele Petrakis, simți un amestec de frică și ușurare.

— Trebuie să plec...

— N-am să te las să pleci.

O conduse spre canapea, continuând s-o țină încercuită cu brațele. Ridică de pe masă coniacul și-i atinse buzele cu marginea paharului.

— Bea asta, D'Arcy. N-ai să te îmbeți, dar te va ajuta să te relaxezi.

— De ce ai grijă de mine? Întrebă D'Arcy, vorbind cu buze tremurătoare.

Chipul lui Petrakis nu se împlânzi.

— Nu știu... Dar știu că de mult ar fi trebuit să aibă cineva grijă de tine. Părăsește-l, D'Arcy.

D'Arcy dădu din cap.

— Imediat ce voi avea destui bani ca să mă duc acasă, am s-o fac.

— Acasă, unde? Întrebă el blând, ajutând-o să bea încă o înghițitură de coniac.

— În America...

— America e mare, comentă Keele, ușor amuzat, așezându-se lângă ea.

— Da, nu-i așa?

Colțurile gurii lui D'Arcy se arcuiră. Oftă.

— E frumos aici... murmură ea, privind covorul Kerman, verde cu crem. Cred că toate astea sunt foarte scumpe.

Vorbea gesticulând cu paharul, astfel că lichidul i se revărsă peste mână. Chicoti, lăsându-și capul pe spate.

— Te-ai îmbătat doar din două înghițituri de coniac? întrebă Keele, atingându-i colțul gurii cu buzele.

— Patru înghițituri, și nu m-am îmbătat.

Un moment, îl privi fără să zâmbească.

— Sunt trează. Dar mă simt atât de relaxată și lipsită de griji...

Apoi îi zâmbi din nou, ridicându-și mâna cealaltă pentru a-i atinge obrazul.

— Ar trebui să fii psiholog, nu director de firmă, domnule Petrakis.

— Spune-mi Keele. Vreau să te aud rostindu-mi numele.

— Keele.

Capul lui se aplecă, iar gura i-o acoperi pe a ei. Sărutul fu blând, persuasiv. Trupul său îl apăsa pe al ei, greu, cu senzualitate. D'Arcy se chinuia să-și păstreze echilibrul.

— Pun... pun pariu că trebuie să te bărbierești de două ori pe zi.

Keele își trecu o mână peste bărbie.

— Te zgârii, D'Arcy?

Știa că ar fi trebuit să spună da, că dacă-i cerea să se bărbierească ar fi scăpat.

— Se poate și mai rău.

Îi mângâie bărbia, apoi gâtul.

— Te bărbieresti de două ori pe zi?

— Da.

Glasul îi era **r** găsit, și-și întoarse fața spre mâna ei, urmărindu-i cu limba liniile palmei.

— Vreau să fii mâncarea și băutura mea, D'Arcy.

Ochii lui o priveau topiți.

— Mă lași să te beau?

Îl privi amuțită, în timp ce o rezema de pernă și se întindea lângă ea. Gura lui îi cutreiera fața peste tot, dându-i senzația că-i săruta fiecare por al pielii.

— Nu, șopti ea, chiar în timp ce-l ajuta să-i scoată hainele.

— Ba da, mica mea iubită, da. În noaptea asta, va face dragoste cu tine un bărbat adevărat. În noaptea asta, ai să fii femeie.

Orice răspuns se pierdu în gura lui lacomă. Apoi, în timp ce simțea dogoarea crescându-i în trup, D'Arcy începu să-l mângâie. Când trupul lui se uni cu al ei, plăcerea îi crescuse până când mugurul de senzații plesni, făcând-o să explodeze într-o vârtoare de culori.

Când Keele adormi, cu ea în brațe, D'Arcy rămase trează, vrând să savureze momentele petrecute cu bărbatul pe care știa că-l iubea. Tot ce simțise vreodată pentru Rudy nu era decât o imitație palidă a ceea ce simțea pentru acest bărbat, un bărbat pe care nu putea să-l aibă.

D'Arcy se desprinsese de lângă el în timp ce respira adânc, în ritmul greu și regulat al somnului. Se îmbracă și ieși din apartament tocmai când cerul cenușiu începea să se albăstrească, la răsărit.

Când ajunsese acasă, Rudy nu era acolo. Făcu o baie, apoi începu să developeze filmul de la petrecere. După aceea se duse la redacție, iar când Harold îi spuse că o căuta Keele la telefon, îi ceru să-l anunțe că nu era acolo.

În seara aceea o sună din nou, dar D'Arcy refuză să-i vorbească.

Noaptea, sosiră doi polițiști, care o anunțară că mașina lui Rudy se răsturnase pe șosea, iar el și bruneta care-l însoțea muriseră pe loc.

Rudy fusese orfan, așa că D'Arcy aranjase să fie înmormântat în Anglia. La înmormântare, îl văzu și pe Keele. A doua zi plecă la New York, fără să știe că purta în pânțele copilul lui Keele.

Capitolul 2

— Kyria? în curând ajungem la Keros. V-am adus o cafea.

Tânărul slab și zâmbitor se înclină și plecă. Dacă observase cum îi tremura mâna, fusese prea politicos ca s-o menționeze.

Debarcarea pe Keros decurse fără probleme, și în curând se apropie de ea un bărbat robust, cu capul chel și masiv ca un bloc de piatră.

— Sunteți kyria Plantz? întrebă el într-o engleză cu accent străin, abia mișcându-și buzele și măsurând-o cu o insolență prost disimulată.

— Nu, sunt kyria Kincaid. Kyria Plantz s-a îmbolnăvit. Poate că redactorul meu șef a reușit să...

— Trebuie s-o escorteze pe kyria Plantz, nu pe altcineva.

Atitudinea lui părea aproape amenințătoare.

— Ascultați, am scrisorile de acreditare la mine. Duceți-mă la doamna Davos și am să-i explic totul.

Spre surprinderea ei, omul capitulă. Oftă ușurată, căci se temuse să nu rămână în portul aglomerat, fără altă posibilitate decât să se întoarcă la Atena.

Îl urmă până la un Rolls-Royce vechi, dar în perfectă stare, care porni pe un drum de țară stâncos, în jurul căruia zburdau pe coline copii și capre. D'Arcy se încruntă la vederea măgarilor încărcăți cu samare, care-și țineau capul aplecat în căldura toridă. I se spusese că grecilor nu le plăcea să te amesteci în felul cum își tratau animalele.

Drumul serpuia printre coline presărate cu stânci, apoi coti din nou spre mare. D'Arcy văzu apărând o casă ca o perlă cuibărită pe catifeaua verde a peluzelor ce coborau spre o faleză stâncoasă, sub care se întindea o plajă alburie. Spera să aibă ocazia de a înota în apa limpede a mării.

După aerul condiționat din mașină, arșița o lovi ca un pumn încins în foc. Îl urmă pe șoferul cel taciturn în casă, aducându-și cu ea tocul camerei foto, geanta cu filmele și celelalte echipamente. Șoferul îi căra bagajele - fără efort

și, spre deosebire de ea, fără să transpire.

Le deschise o femelă de dragon, cu părul negru începând să încărunțească, strâns la spate într-un coc. Sorțul ei scrobite trosnea, cu un sunet care lui D'Arcy îi părea dezaprobat.

— Miklós spus la noi pe radio că nu sunteți persoana care așteptat. Se poate ca doamna să nu lase la dumneavoastră să stați.

Și, cu aceste cuvinte, îi făcu semn lui D'Arcy s-o urmeze prin holul placat cu marmură neagră și albă, înalt cât cel puțin două niveluri, având în mijloc un candelabru de cristal. Scara urca în semicerc pe lângă un perete, spre un balcon interior care se prelungea pe jumătate din lungimea holului.

D'Arcy coborî privirea și o văzu pe femeia ca un dragon deschizând o ușă de mahon cu încrustații. Intră într-o încăpere spațioasă și aerisită, cu ferestre din podea până-n tavan, pe unde intra briza mării. Camera era decorată în verde marin și crem, cu perne asortate pe canapele și fotolii și mobilă de mahon încrustat peste tot. Era plină, dar caldă și primitoare, discretă dar nu formală.

Femeia care se ridică în picioare era scundă, cu ochi albaștri pătrunzători care distonau cu structura fină a oaselor feței. Și ea avea părul negru și ușor cărunț, strâns la spate într-un coc. Rochia-i era neagră, dar din mătasea cea mai fină, iar pantofii simpli și negri, din piele suplă, moale. Înclină capul, dar nu întinse mâna. După ce o studie pe D'Arcy câteva momente, vorbi, cu o asprime ciudată în voce.

— Angajații mei sunt de părere că ar trebui să vă alung de pe insulă, domnișoară... ăă... Kincaid.

Vorbea fără accent străin.

— Îmi pare rău că redactorul șef n-a reușit să vă anunțe, dar sunt calificată să vă iau interviul, doamnă, și am aici toate acreditările.

D'Arcy scoase hârtiile din poșetă, iar femeia le luă fără tragere de inimă. Le parcurse cu privirea, apoi ridică ușor din umeri.

— În regulă, puteți să stați, dar dacă decid că nu sunteți ceea ce vreau, veți pleca fără să-mi luați niciun interviu. Ați înțeles? Luați loc, domnișoară Kincaid, și vorbiți-mi despre dumneavoastră, până ni se aduce cafeaua.

D'Arcy trase adânc aer în piept, aruncând o privire scurtă în jurul camerei, ca să vadă dacă nu cumva redutabilul Miklós aștepta în apropiere, gata s-o dea pe ușă afară. Primele ei răspunsuri la întrebările doamnei Davos fură scurte și fragmentare, în timp ce se chinuia să-și păstreze calmul.

Doamna Davos o mitralia cu întrebări, făcând-o să se simtă ca și cum ea ar fi fost cea interviuată. Când se ridică, dând de înțeles că întrevederea luase sfârșit, mâinile lui D'Arcy erau umede de transpirație, iar gura i se uscască ca nisipul.

— Cina se va servi la ora opt, domnișoară... ăă, doamnă Kincaid. Ar fi trebuit să-mi spuneți că sunteți măritată, continuă doamna Davos cu o privire dezaprobată, în loc de a mă lăsa s-o deduc, când mi-ați spus că aveți un fiu. În Grecia, ne mândrim cu viața de familie.

— Și în țara mea ne mândrim cu viața de familie, doamnă Davos, replică D'Arcy, ridicând bărbia.

Femeia înălță din umeri și se întoarse. D'Arcy era sigură că n-o credea.

Expiră din străfunduri, când ușa de mahon se închise în urma ei.

Maria, femeia-dragon, stătea ca un câine de pază, așteptând doar să surprindă privirea lui D'Arcy. Apoi arătă cu capul spre scară.

Nu rosti nicio vorbă în timp ce o escorta până la camera ei, dar D'Arcy era prea epuizată ca să-i pese. Avea senzația că fusese interogată de poliție. Unele dintre întrebările pe care i le pusese doamna Davos despre familia ei erau prea personale, și din acel motiv nu-i spusese că Kincaid era numele ei de fată.

Maria deschise ușa camerei, apoi pe cea a băii

alăturate.

Când rămase singură, se duse la fereastra cu vedere spre gazonul întins. Doamna Davos îi spusese că la cină urma să vină și un nepot al ei, și că și acesta avea să-i pună întrebări. D'Arcy oftă, întrebându-se oare ce voia să mai afle de la ea.

După ce făcu o baie cu spumant, în cada circulară, simțindu-se ca o prințesă, reveni în cameră, admirând carpeta artizanală, de un albastru verzui, asortată cu cuvertura țesută la un război de casă. Apoi se duse iar la ușa balconului îngust, de unde observă într-o doară că pe alee apăruse un Ferrari negru. Buzele i se răsfrânseseră cu dezgust, când se gândi la sărăcia oamenilor de pe Keros și stilul ostentativ de viață al familiei Davos.

O privire aruncată spre ceas o înștiința că era cazul să se grăbească. În ultimul moment, își agăță un aparat pe umăr și ieși grăbită din cameră, bocănind cu tocurile pe pardoseala de marmură a holului de la parter.

În dreptul ușii salonului ezită, trăgând adânc aer în piept.

— Nu trebuie să ascultat la ușă, o mustră Maria, făcând-o să tresară atât de tare, încât fu cât pe ce să scape aparatul de fotografiat.

— Pentru informarea dumatăle, nu trăgeam cu urechea, răspunse D'Arcy încurcată, simțind un chef nebun să-i scoată limba. În schimb, intră pe lângă ea în cameră, unde doamna Davos stătea de vorbă cu cineva - nepotul, probabil. Acesta stătea într-un fotoliu, cu spatele spre ea, astfel încât nu-i vedea decât creștetul, deasupra spătarului înalt. Un moment, la vederea celui păr castaniu lucios, auzi un vuiet în urechi.

Se opri locului, când văzu ochii doamnei Davos ridicându-se spre ea. Observându-i direcția privirii, bărbatul se ridică și el, întorcându-se spre ușă dintr-o singură mișcare.

D'Arcy știa că șocul din ochii aceia căprui-aurii se reflecta și într-ai ei, dar al lui fu ascuns mai rapid. Întoarse capul spre doamna Davos, o văzu mișcându-și buzele, dar

nu înțelese ce spunea. Făcu un mare efort să nu fugă pe ușă afară, din cameră, din casă, de pe insulă. Oare îl făcuse să se materializeze numai gândindu-se la el, în aceeași zi?

— Doamnă Kincaid? Vă simțiți rău? Sunteți foarte palidă. Ați băut apă de la robinet? Doamnă Kincaid?

Vocea doamnei Davos devenise și mai severă.

— Poftim...? Nu, n-am băut apă... răspunse D'Arcy, cu buzele ca de ceară. Mă simt bine...

Rămase pe loc, cu mâinile pe lângă trup, simțindu-se ca într-o căruță a condamnaților care o ducea spre ghilotină.

— Ei, atunci veniți încoace să-l cunoașteți pe nepotul meu, Keele Petrakis. El este administratorul tuturor afacerilor mele, spuse doamna Davos.

Cum D'Arcy nu reacționează, femeia se încruntă, cu o iritare evidentă.

— Este moștenitorul meu și directorul tuturor companiilor mele, adăugă ea.

— Înțeleg, murmură D'Arcy, privind cu ochi sticlosi.

Keele Petrakis veni spre ea, cu mâna întinsă. D'Arcy o privi ca și cum ar fi fost o cobră regală. Fu nevoită să tragă adânc aer în piept înainte de a ridica degetele să le atingă pe ale lui. Când vru să-și retragă mâna, Keele i-o prinse și o ridică la gură. D'Arcy o văzu pe doamna Davos întorcând brusc capul, la vederea acestui gest, și-i observă buzele crispându-se, înainte ca umerii lați ai lui Keele să se ascundă.

— Uită-te la mine, D'Arcy. Uită-te la mine.

Glasul lui scrâșnea ca un obiect de oțel frângându-se.

— Nu... abia reuși ea să îngaime, printre buzele amorțite.

— Ai să te uiți la mine, insistă el, mușcându-i ușor cu dinții pielea fină a încheieturii.

— Ce faci, Keele? Ce-i spui doamnei Kincaid? O cunoști? L-ai cunoscut pe soțul ei?

Vocea agresivă a mătușii lui îl făcu pe Keele să se întoarcă.

O trase pe D'Arcy cu el, punându-i acum o mână pe talie. Apoi o conduse la un scaun și o așeză aproape cu forța.

— Da, Anna, o cunosc pe doamna Kincaid și l-am cunoscut și pe soțul ei.

Keele îi făcu semn mătușii sale să se așeze la loc, apoi ocupă și el fotoliul de lângă D'Arcy. Scoase din buzunarul de la piept o tabacheră și-și aprinse o țigară, cu o brichetă subțire ca un creion.

Spre surprinderea ei D'Arcy văzu că mâna cu bricheta tremura ușor. Când îi privi chipul, văzu că era de nepătruns ca o mască.

Doamna Davos se foi în fotoliu, privind-o pe D'Arcy și mai încruntată.

— Nu mi-ai spus că-l cunoști pe nepotul meu. Nu-mi place asta. Consider...

Înainte ca femeia să continue, Keele suflă un nor de fum și o întrerupse:

— D'Arcy nu știa că suntem rude, Anna. Nu știe nimic despre familia mea.

Întoarse capul, cu părul castaniu lucindu-i în lumina lumânărilor de pe consolă. Pe chip i se citea o amenințare ușor voalată.

— Cum nici eu nu știu nimic despre familia ei. L-am cunoscut pe primul ei soț, dar nu și pe acest Kincaid.

D'Arcy deschise gura să răspundă, dar chiar atunci Maria intră în cameră, cu un simulacru de zâmbet pe buzele ei subțiri. O însoțea o femeie foarte frumoasă, ca de pe coperta unei reviste. Aranjată impecabil, elegantă și dichisită, avea părul negru strâns într-un coc perfect, sprâncenele arcuite, pielea de un alb mat și buzele rujate în aceeași nuanță cu a lacului de unghii. Pantofii, poșeta și rochia îi erau la fel de negre ca părul.

Când Keele se ridică, o cuprinse în brațe și o sărută pe gura cu buze senzuale, D'Arcy avu senzația că era străpunsă cu un vâtrai înroșit în foc. Zâmbetul lui era leneș și intim, și o privi pe femeia brunetă înainte de a se întoarce cu ea spre D'Arcy.

— Elena, dă-mi voie să te prezint femeii care a venit s-o intervieveze pe Anna. D'Arcy Kincaid. D'Arcy, ea e Elena Afros, o veche prietenă a familiei.

— Iubitule, ce formal ești! se bosumflă Elena. Credeam că suntem mai apropiați.

Și spuse în grecește ceva care-l făcu pe Keele să râdă, iar pe doamna Davos să țistuie din limbă, cu o expresie indulgentă.

D'Arcy se foi în fotoliu, convinsă că vorbeau despre ea. Privirea amuzată a ochilor lui aurii i-o confirmă.

— D'Arcy nu vorbește grecește, Elena. Te rog să vorbești în engleză, îi ceru el, cuprinzând-o pe bruneta cea scundă cu brațul și conducând-o spre un scaun.

— D'Arcy? gânguri Elena, aranjându-și faldurile rochiei înainte de a se așeza, picior peste picior. Ajungi să te tutuiești atât de repede cu angajații, Keele? Niciodată n-ai mai fost atât de deschis cu subalternii.

Luă paharul oferit de el, privindu-l în ochi.

D'Arcy simți un chef nebun să toarne băutura peste cocul lucios al părului ei. Înainte ca Keele să răspundă, interveni:

— E foarte drăguț din partea dumneavoastră că sunteți atât de democratică, domnișoară Afros, dar vă asigur că nu sunt angajată în această casă.

Se ridică în picioare, punându-și pe masă paharul.

— Doamnă Davos, v-ați manifestat deja antipatia vizibilă față de mine, dar acum vă spun că nu permit nimănui să mă insulte, indiferent în casa cui mă aflu. Îmi pare rău că n-am să vă iau interviul acesta, poate că altcineva va avea mai mult noroc. Măine voi lua feribotul și am să plec. Noapte bună. Vă mulțumesc pentru ospitalitate. Am auzit de multe ori vorbindu-se despre legendara ospitalitate grecească. Acum am și cunoscut-o.

Văzu două cercuri roșii apărând pe obrajii doamnei Davos, și-și regretă cuvintele. Nu voise s-o facă să se simtă prost, dar după moartea lui Rudy jurase că n-avea să mai înghită nicio insolență, din partea nimănui. Considera că acesta era singurul mod de a-și proteja fiul, de a-l învăța

să crească cinstit și puternic.

Leșise pe ușă și tocmai ajunsese la baza scării, când o mână o prinse cu putere de braț.

— Cum naiba îți permiți să vorbești așa în casa mătușii mele? scrâșni furios Keele, printre dinți. Ochii îi scăpărau ca minereul de aur proaspăt extras.

— Ia-ți mâna de pe mine. Nu ești șeful meu. Și poți să-ți păstrezi și familia asta afurisită și nemanierată, se răsti la el D'Arcy, încercând zadarnic să-și desprindă brațul dintre degetele lui.

— Noi suntem nemanierați? Mă faci să râd! lătra Keele, strângând-o și mai tare când D'Arcy îl zgârie pe încheietura mâinii. Și figura pe care-ai făcut-o acolo cum ai zice că e?

D'Arcy o văzu pe Maria în hol, stând cu mâinile încrucișate pe piept.

— Spune-i creaturii ăleia să dispară, și-am să-ți răspund! aproape că strigă ea, încruntându-se spre Maria, care se uita la ei cu gura căscată.

Keele întoarse scurt capul și șuieră rapid câteva cuvinte în grecește. Maria păru jignită, dar se retrase, într-un fosnet furios de fuste și jupoane.

— Nici tu și nici altcineva nu-mi va mai vorbi vreodată cu răutatea asta condescendentă. Asta-i tot ce am de spus, și dacă nu-ți convine, treaba ta! se răsti D'Arcy, înfruntându-și nodul din gât. N-am să mai permit niciodată. Și pot oricând să-mi găsesc altă slujbă. Își smulse brațul, opintindu-se din tot trupul.

Keele o privi lung, cu ochi atât de sfredelitori încât păreau să-i străpungă creierul. Cu voce tremurătoare, D'Arcy continuă:

— Spune-i mătușii tale că nu mi-e foame, iar dimineață voi părăsi casa.

Se răsuci pe călcâie și urcă în fugă scara, fără să se oprească până în camera ei. Acolo se trânti pe pat, îngropându-și fața în pernă, în timp ce se străduia să-și stăpânească lacrimile. Nu mai plânsese niciodată, de pe vremea când fusese căsătorită cu Rudy, și n-avea de gând

să reînceapă acum.

Nu avea idee de cât timp zăcea astfel, când o cuprinsese un somn agitat și plin de coșmaruri.

Rudy venea spre ea, cu un chip uriaș, grotesc, din care ochii și nasul ieșeau în relief, plini de răutate. Încerca să-l respingă, dar frica o paraliza, în timp ce Rudy se apropia implacabil prin coridorul acela întunecat, tot venea și o tot lovea, la nesfârșit. Ca de obicei, se trezi scăldată de sudoare, în lumina trandafirie a zorilor.

Se dădu jos din pat, făcu un duș și-și împachetă lucrurile, apoi rămase în așteptarea orei opt, când avea să pornească pe jos spre port, pentru a lua feribotul de la nouă și jumătate.

Bătaia din ușă o surprinse.

— Intră.

Maria trecu pragul.

— Domnul cere luați mic dejun cu el. Spus să despachetez bagajele la dumneavoastră, dacă dați voie. Zice că doamna va lua prânz cu noi și atunci va început interviu.

Își îndreptă spatele, privind-o pe D'Arcy pentru prima oară.

— Pot să spun la dumneavoastră ce doamna Davos place să măncat.

O privea pârând să nu respire. D'Arcy lăsă din mână tocul aparatului foto și dădu din cap.

— Mulțumesc, Maria. Într-adevăr, aș dori să știu care sunt preferințele culinare ale doamnei Davos.

Femeia înclină din cap și-i făcu semn lui D'Arcy s-o ia înainte.

— Domnul așteaptă pe terasă. Arăt eu la dumneavoastră.

Nu zâmbea nici acum, însă D'Arcy simțea că se mai îmblânzise. Nu putea să nu se întrebe ce anume de discutate seara trecută, după retragerea ei în cameră.

Keele stătea așezat la o masă de fier și sticlă, pe un scaun din aceeași garnitură, cu feronerie. Terasa consta dintr-o suprafață semicirculară de piatră ce se întindea

spre o grădină luxuriantă, dincolo de care se vedea marea de un azuriu turcoaz. La vederea ei, se ridică fără să zâmbească și trase scaunul de alături.

— Bună dimineața. Cred că ți-e foame, din moment ce aseară n-ai mâncat de cină. Ți-am comandat un mic dejun american, cu pâine prăjită, cârnați, suc de portocale – și, desigur, ouă. Mă tem că va trebui să te obișnuiești cu cafeaua noastră.

D'Arcy îl privi cu gura căscată.

— Nu mănânc niciodată la micul dejun, murmură ea. Într-adevăr, acum mi-e foame, dar n-aș putea mânca atât de mult.

— Ar fi cazul. Până nu devii și mai slabă și mai încordată, mârâi el, turnând cafeaua. Ce naiba te-a făcut să te repezi atât de curând într-o nouă căsnicie, după ce fuseseși măritată cu un porc ca Alessio? Nu te înveți niciodată minte? Anna mi-a spus că ai un copil, un fiu.

Scuipa cuvintele ca și cum ar fi fost niște pietricele aspre.

— Vorbește-mi despre ei.

— Sunt văduvă.

D'Arcy se decisese într-o clipă să nu-i mai dea nicio altă informație despre sine.

Capul lui se ridică brusc, apoi puse cafetiera de argint pe masă cu mișcări lente, fără să-și ia ochii de la D'Arcy.

— Te urmărește ghinionul, nu-i așa? remarcă el sec, săgetând-o cu ochii ca două lasere.

— Dacă vrei...

D'Arcy luă o felie de pâine prăjită și mușcă din ea, surprinsă de gustul siropului. îl privi întrebătoare pe Keele.

— Nu, nu e faimoasa noastră miere. E sirop de arțar din statul New York. M-am gândit c-o să-ți placă. Și acum, vorbește-mi despre fiul tău, insistă Keele, împingându-și farfuria, din care tocmai terminase de devorat toată mâncarea.

Îl privi încruntată.

— Mai întâi să termin de mâncat. Nu toți înfulecăm

de parcă s-ar bătea lupii la gura noastră.

Maria, care tocmai adusese o cafetieră nouă, o privi scandalizată, și fu și mai șocată când Keele râse.

— Ai șocat-o pe Maria, fiind atât de nepoliticoasă cu stăpânul, remarcă el blajin, bând cafeaua clocotită ca și cum ar fi fost doar călduță.

— Îi ești stăpân ei, nu mie, se răsti D'Arcy, ștergându-și gălbenușul de ou de sub buză.

— Vezi că ți-a mai rămas, observă Keele - și, înainte ca ea să poată protesta, îi șterse bărbia cu șervetul. Și nu te mai încrunta la mine, D'Arcy. Dacă vrei să iei interviul ăla, trebuie să te porți civilizată.

— Ha!

D'Arcy se rezemă de spătar, luându-și ceașca de cafea, sătulă și mai întremată.

— La fel de civilizată ca familia ta, poate?

— Dacă e cineva insolent cu tine, să-mi spui.

Glasul lui rece sfichiui peste masă ca un bici.

— Nu vei avea nicio problemă. Și acum, vorbește-mi despre fiul tău. Cum îl cheamă?

— Sean, răspunse prudentă D'Arcy.

Keele ridică din umeri.

— E un nume frumos. Se potrivește cu Kincaid. Și cum e?

— Voinic, zâmbi D'Arcy, cu gândul la copilul ei. Are mâini și picioare mari, oase puternice, și-i plac animalele. Are un câine și o pisică. Încă de la patru ani, i se vede dragostea de animale.

— Patru?

Keele se aplecă peste masă, cu dinții dezgoliți și o expresie dezgustată, ca și cum tocmai ar fi înghițit anghinare.

— Ce naiba, ai trecut oceanul și-ai sărit în patul primului bărbat care ți-a ieșit în cale?

D'Arcy se blestemă în sinea ei pentru acea scăpare, dar jură să nu se apere în niciun fel. Se ridică în picioare, cu mâinile încleștate pe lângă trup.

— N-ai niciun drept să-mi comentezi viața personală.

Oferta mea de a pleca rămâne valabilă.

Keele se ridică și el, părând că tremură amenințător din toate fibrele trupului.

— Poți rămâne aici să iei interviul, dar să nu-mi apari în cale. Când mă vezi, ocolește-mă, că de nu, așa să-mi ajute Dumnezeu, te voi face să-ți pară rău că ai pus piciorul pe Keros.

Și se îndepărtă, cu mișcări furioase, fără o singură privire în urmă.

Peste câteva minute, după ce aflate de la Maria că putea folosi plaja de sub terasă, D'Arcy cobora pe cărarea serpuitoare, bucuroasă să-i lase în urmă pe toți cei din casă.

Apa era caldă ca în cada unui copil mic. Alergă veselă în valuri, iar după ce înotă un timp, văzu apărând o șalupă rapidă, în urma căreia râdea un schior nautic.

Nu-i fu greu să-l recunoască. Se crispă când văzu șalupa cotind spre mal, și porni înapoi, iar când sunetul motorului deveni asurzitor, instinctul de supraviețuire o făcu să se scufunde sub apă. Simți tumultul stârnit deasupra, apoi ieși la suprafață în siajul șalupei, cu gura căscată, inspirând lacom. Înainte de a apuca să facă prima mișcare de înot, o cuprinse un braț puternic.

— Te-am prins, iubito. Relaxează-te. Te duc eu înapoi.

D'Arcy dădu din cap, fără să facă niciun efort de a se elibera. Tremura toată de încordare, și era recunoscătoare că Keele o trăgea după el.

Când îl simți începând să pășească, făcu un efort să-și lase și ea picioarele pe fundul apei.

— Pot să merg și singură acum... murmură.

Keele o privi, dar nu se opri până când ajunseră la prosopul ei.

— Ai avut un șoc. Trebuie să eviți frigul.

O înveli în prosopul voluminos, fără să dea atenție protestelor ei – și nici vocii care-l striga dinspre șalupă.

— Te cheamă cineva...

D'Arcy își dresе glasul. Îi văzu expresia încordându-

se, astfel că tot chipul îi părea sculptat în ardezie. Întoarse capul spre barcă și strigă ceva în grecește, iar șalupa se îndepărtă cu viteză.

— Nu era prietena ta, domnișoară Afros? întrebă D'Arcy, încercând să-și elibereze brațele din prosop.

— Ba da, răspuse el, ridicând-o ca pe un pachet și pornind spre cărarea care urca pe faleză.

— Lasă-mă jos! Termină...! Nu pot să mă mișc! protestă D'Arcy, căreia îi ieșea doar fața din prosop. N-ai cum să urci cu mine până sus. Sunt prea grea.

— Ești mai grea decât pe vremuri, într-adevăr, zâmbi el înverșunat. Va să zică, ai avut și un al doilea bărbat. Era mai civilizat decât Alessio? L-ai preferat pe el în locul meu?

— Cum îndrăznești să mă întrebi asta? Viața mea personală nu te privește și n-am să-ți răspund la toate întrebările astea impertinente! se răsti D'Arcy, simțind că brațele lui o strângeau ca o menghină.

Când intră în vilă cu ea în brațe, Maria îi privi cu gura căscată.

— Uplete-i cada, Maria. Una dintre fete să toarne esența pe care o prepară Constantia pentru Anna. Am să-i fac un masaj.

— Nici să nu te gândești! îi scrâșni D'Arcy la ureche.

— A, ba da, mica mea scorpie care scuipă foc. Am să-ți fac un masaj, ca să-ți pun sângele în mișcare.

— Sângele meu circulă perfect! șuieră ea, când Keele o depuse pe picioare, lângă cada care se umplea cu apă aburind.

— Maria, să mă anunți când s-a umplut. Eu mă duc în camera de masaj, să-mi pregătesc uleiurile.

Și se răsucii pe călcâie, ieșind înainte ca D'Arcy să poată răspunde.

— Intrați la cadă, doamna Kincaid. Mai bine nu zis nimic când Kyrie e în cheful ăsta.

— Puțin îmi pasă de chefurile lui! Dacă încearcă să se atingă de mine, am să-i fac nasul piftie! declară D'Arcy, cu dinții strânși.

Maria o ignoră, aruncând într-un coș prosopul de

plajă. Apoi o ajută să-și scoată costumul de baie și să intre în apa cu aromă de plante.

Când termină să se apele, lăsând-o pe Maria chiar și să-i șamponeze părul, D'Arcy intră în dormitor, neluând în seamă kimonoul de mătase crem pe care i-l oferea femeia, hotărâtă să se îmbrace cu halatul ei.

Keele stătea așezat pe marginea patului, cu brațele încrucișate pe piept.

Capitolul 3

D'Arcy își încrucișă brațele peste piept, într-o încercare zadarnică de a-și acoperi goliciunea.

— Ieși dracului afară de-aici!

Keele se ridică de pe pat, fără să-și ia o clipă ochii de la ea.

— Nu mai înjura, D'Arcy.

— În țara mea, asta nu se cheamă înjurătură, mormăi ea, retrăgându-se în faldurile kimonoului pe care i-l adusese Maria, cu o expresie ca o mască.

— Vii de bunăvoie, sau preferi să te iau iar pe sus? întrebă binevoitor Keele, cu o lucire stranie în adâncul ochilor.

D'Arcy se uită spre Maria, care tocmai ieșea, apoi din nou la Keele.

— Ești o brută, și nimic mai mult. Sunt musafiră în casa asta, și...

— Te iau pe sus?

— Merg și singură.

Camera de masaj era vecină cu sauna, într-o aripă a casei unde se ajungea printr-un coridor. D'Arcy privi fascinată aparatele și piscina. Când vru să intre pe ușa sălii de gimnastică, Keele o luă de braț.

— Pe alea poți să le vezi mai târziu. Acum, masajul.

Și o ridică de parcă ar fi fost ușoară ca o păpușă, întinzând-o pe masă. Îi privi fața roșie, zâmbind.

— Poți să dai drumul kimonoului ăstuia, D'Arcy. Când voi face din nou dragoste cu tine, am s-o fac în condiții de intimitate și confort perfect, porumbița mea.

Și, în timp ce rostea aceste cuvinte, o întoarse cu fața

în jos.

— Nu-s porumbița nimănui...

D'Arcy se întrerupse, cu o exclamație șocată, când mâinile lui îi traseră kimonoul în josul spatelui și începură să frece, să împingă, să frământa. Încercă zadarnic să-și păstreze luciditatea, dar efectele uleiurilor și ale masajului o amețeau, dându-i o senzație de plutire. Avea impresia că, pentru prima dată în viața ei, era răsfățată, îngrijită cu adevărat. Căuta să-și alunge această senzație, știind că trebuia să rămână dură dacă voia să supraviețuiască, că acela nu era decât un interludiu și nu trebuia să-i cadă victimă... Acesta fu ultimul ei gând...

— D'Arcy? D'Arcy, am terminat.

Glasul lui Keele îi răsuna în ureche, gâdilând-o. Îi era prea lene să miște un deget și să-l împingă.

— Bine... delicios... mulțumesc... murmură ea, fără să protesteze când Keele o luă în brațe.

— Acum ai să dormi un timp, îi spuse el, depunând-o în patul ei și acoperind-o cu cuvertura țesută manual. Îi voi spune Mariei să te trezească pentru cină.

— 'N egulă...

D'Arcy se cuibări în patul cald, imaginându-și o clipă că-l simțea pe Keele sărutând-o pe frunte.

D'Arcy coborî treptele grăbită, iar la ușa salonului se opri, trase adânc aer în piept, apoi intră.

O văzu pe doamna Davos ridicând privirea, ușor încruntată, înainte ca masca ei obișnuită să-i acopere fața. În salon se mai aflau Elena Afros și doi bărbați. Keele stătea lângă barul din lemn de tec. Cei doi bărbați se ridicară la vederea lui D'Arcy, în timp ce Elena o măsura cu o privire rece. D'Arcy nici nu se uită spre Keele, dar știa că ochii lui se ațintiseră asupra ei. Se apropie de ea, grăbit.

— D'Arcy, aș dori să faci cunoștință cu acești oameni. El e tatăl Elenei, Gregor Afros, iar el, managerul fabricii mele din State, Steve Linnett. Domnilor, aceasta este D'Arcy Kincaid, de la revista „DAY”. A venit să-i ia un

interviu Annei.

Gregor Afros avea un glas cu timbru de bas și un râs la fel de gros.

— Ar fi cazul să-ți ia un interviu și ție, Keele, nu-i așa?

D'Arcy observă privirea iritată pe care i-o aruncă Anna lui Afros, în timp ce Keele îl privea scurt la rândul lui.

Gregor ridică din umeri, apoi luă mâna lui D'Arcy.

— Grecilor le place nuanța asta de roșu, domnișoară Kincaid...

— E doamna Kincaid, interveni repezit Keele, privind țintă la mâinile unite ale lui Afros și D'Arcy.

— E doamna văduvă Kincaid, preciză D'Arcy, și observă cum capul lui Keele se întorcea spre ea, cu o expresie dintr-odată amenințătoare. Îmi pare bine de cunoștință, domnule Afros.

Își retrase mâna, apoi i-o întinse celuilalt:

— Și pe dumneavoastră sunt încântată să vă cunosc, domnule Linnett.

— Steve. Te rog să-mi spui Steve. Știi că noi, americanii, nu suportăm formalismele.

Cu această frază atent formulată, Steve se declarase aliat cu D'Arcy.

D'Arcy râse, admirându-i manevra.

— Adevărat. Și te rog să-mi spui D'Arcy.

— Cum de nu ne-om fi întâlnit în Manhattan?

— Ne-or fi stat în jur alte opt milioane, râse din nou D'Arcy, plăcându-i stilul dezinvolt al americanului înalt și slab.

— Iar mie te rog să-mi spui Gregor, tună un glas lângă umărul ei, făcând-o să se întoarcă.

D'Arcy remarcă privirea ca de cremene pe care i-o aruncase Keele, înainte de a-și turna pe gât paharul de whisky, pentru a se întoarce apoi să și-l umple din nou.

Elena se ridică și veni spre ei, atingând brațul tatălui ei cu unghiile ei ca bisturiile, lăcuite acum în culoarea prunei.

— Bărbații sunt așa de atrași de femeile americane,

comentă ea. Am auzit că-s foarte petrecărețe.

Hohotul de răs al lui Keele fu ca o palmă pe obrazul lui D'Arcy. Simțea că începea să se enerveze.

— Dacă vrei să spui că femeile americane pot frecventa orice cercuri sociale, ai dreptate. Suntem destul de inteligente ca să nu ne lăsăm intimidată de situațiile care le descurajează pe femeile inferioare nouă.

Buzele Elenei se răsfrânseră într-o imitație de zâmbet

— Dar, înainte de a apuca să răspundă, tatăl ei pufni în răs.

— Femeile americane sunt agere din toate punctele de vedere, nu-i așa, fata mea? comentă el, hohotind iar ca dintr-un butoi.

Anna Davos se ridică în picioare.

— E timpul să mâncăm.

Și îl privi pe Steve, care-i întinse imediat brațul.

Înainte ca D'Arcy să facă vreo mișcare, Keele îi luă mâna și i-o agăță aproape smucit de brațul lui, făcând-o să-și piardă echilibrul.

— Trebuie neapărat să te porți ca oamenii cavernelor? șuieră ea, încercând să se elibereze.

Fără să-i răspundă, Keele o conduse spre un scaun de lână al lui, aflat în capul mesei.

D'Arcy se înroși ca focul la față, când observă privirea nedumerită și iritată a Annei Davos. Ceilalți se așezară și ei, cam derutați, dându-i de înțeles lui D'Arcy că nu stătea pe locul care-i fusese rezervat.

Mâncă ce i se puse în față, găsind carnea prea friptă, iar salata delicioasă.

— Nu-ți place mielul? întrebă sec Keele.

— Nu.

— Am să cer altceva pentru tine.

Și ridică imediat clopoțelul din fața lui.

D'Arcy îl prinse de braț.

— Nu vreau nimic altceva și dacă suni din clopoțel, am să... am să-ți arunc vinul ăsta în față! mârâi ea, observând că ceilalți începeau să se uite spre ei.

Keele sună o dată, de două ori, de trei, fără să-și ia

privirea de la ea. Lucirea din ochii lui o făcu să se înfioare.

— Maria, te rog să-i aduci doamnei Kincaid o friptură de vită, preparată, așa cum ți-am arătat. Imediat.

Glasul lui Keele era ca un topor despicând lemnul. Maria plecă la bucătărie aproape în fugă.

D'Arcy rămase cu privirea în farfurie, simțind cum îi asudau palmele.

— Nici după vită nu mă omor... mormăi ea, aruncând o privire tăioasă spre Keele, înainte de a se uita din nou în farfurie. Se simțea sfredelită de patru perechi de ochi, și începu să mângâie cuțitul zimțat pentru carne de lângă farfuria ei.

— Dacă încerci să-l înfigi în mine, D'Arcy, îți jur că te culc pe genunchi și te bat la fund de față cu musafirii, îi șopti Keele la ureche, cu un zâmbet suav.

— Acum văd pentru prima oară un rechin zâmbind, replică D'Arcy, arcuindu-și și ea colțurile buzelor la fel de fals.

— Nu uita că muscă.

Tăcerea din jurul mesei începu să se prelungească, până când Gregor Afros îl întrebă pe Steve Linnett cum mai mergeau afacerile de la New York. Când Maria se întoarse cu friptura pe un platou de cositor, punând-o în fața lui D'Arcy, aroma pluti în jurul mesei, făcând să amuțească din nou orice conversație.

— Regret că n-am știut despre aversiunea dumitale față de miel, doamnă Kincaid, declară Anna Davos, cu o undă de gheață în cuvinte.

D'Arcy își umezi buzele să vorbească, simțind că iar i se aprindeau obraji.

— Doamnă, eu...

— Mănâncă-ți friptura, D'Arcy, o întrerupse Keele, aruncându-i o privire dură, înainte de a se uita spre mătușa lui. Sigur că nu știai despre aversiunea lui D'Arcy față de miel, altfel chiar tu ai fi comandat pentru ea vită. Eleganța ta ca gazdă e binecunoscută, adăugă el, ridicând paharul de vin în formă de lalea.

Ceilalți ridicară și ei paharele. D'Arcy văzu gura

doamnei Davos crispându-se un moment, înainte de a înclina capul spre nepotul ei, acceptându-i toastul.

Momentul trecu, dar D'Arcy era conștientă că ceilalți o priveau în timp ce-și tăia friptura enormă. Era fragedă și suculentă, dar prea mare pentru ea. Tresări uimită când Keele se aplecă și-i ceru bucățica de carne din furculiță. Ca să nu mai facă încă o scenă, i-o dădu, încruntată. Auzi murmurele surprinse ale celorlalți, dar nu se uită spre ei. În sfârșit, Maria luă farfuria, iar D'Arcy oftă ușurată.

— Keele, sper că i-ai spus doamnei Kincaid ce prostie a făcut azi, înotând pe culoarul șalupelor, toarse Elena.

— A fost vreo problemă cu șalupa? se interesează Gregor Afros, clătinându-și capul de taur ca un pendul.

— Nicio problemă cu șalupa, răspunse sec Keele. Doar o mică problemă cu pilotul.

Elena se îmbufnă.

— Ei, Keele, doar n-a fost vina mea că doamna văduvă Kincaid a înotat în calea șalupei.

— Zi-i D'Arcy, pentru numele lui Dumnezeu! se răsti Keele. Și, ba da, a fost vina ta că nu te-ai uitat mai atent!

Elena nu arăta deloc spășită, privindu-l doar pe Keele lung, cu o ridicare din umeri.

— Cu ce-s eu de vină pentru prostiile făcute de ea?

D'Arcy trase adânc aer în piept, încruntându-se spre cealaltă femeie. Dar, înainte de a spune ceva, Anna Davos îi întrerupse:

— Măine, doamnă Kincaid, vom începe de dimineată. Am hotărât să mă trezesc devreme, ca să terminăm totul într-o singură zi. Ți convine? întrebă ea, privind-o fix.

— În mod normal, un interviu nu se ia atât de repede, scrâșni Keele printre dinți.

— Eu hotărâsc în cât timp se va lua interviul ăsta – doar eu îl dau, nu altcineva. Aș dori să terminăm mâine. Se poate face, doamnă Kincaid?

— Da, va fi dificil, dar se poate, cred. Deși ne va lua toată ziua, plus timpul necesar să fac toate fotografiile.

— Da, da, vom face toate fotografiile pe care le dorești. Iar acum, cred că dacă vrem să începem din zori,

ar trebui să ne ducem la culcare, doamnă Kincaid.

Anna Davos își repezi bărbia înainte, vorbind fără să privească spre nepotul ei.

D'Arcy se ridică, dând din cap, conștientă de încremenirea încordată a lui Keele. Știa că se uita la ea în timp ce le ura noapte bună celorlalți, dar nu-l privi. Chiar înainte de a ieși din cameră, murmură două cuvinte de salut și în direcția lui, apoi o urmă pe doamna Davos.

A doua zi dimineată, la ora șapte și câteva minute, Maria îi aduse o cafea grecească aburind, informând-o în același timp că urma să ia micul dejun cu doamna Davos, în camera ei.

Interviul avu loc în timpul micului dejun și după aceea în dormitorul doamnei Davos, apoi în salon. Prânzul fu luat repede, căzând în stomacul lui D'Arcy greu ca un pietroi. Își dădea prea bine seama că doamna Davos voia s-o expedieze cât mai repede de pe insula Keros. O informase că Keele plecase cu treburi, și avea să aranjeze ea însăși plecarea lui D'Arcy, pe înserat.

În seara aceea, la hotelul din Atena, D'Arcy își reciti însemnările. Avea să fie un articol bun, în ciuda grabei cu care se debarasase de ea doamna Davos. Apoi se culcă în patul cam denivelat și adormi aproape pe loc, fericită că se întorcea la Sean, dar și nefericită că nu și-l putea alunga din minte pe Leul din Keros. Keele Petrakis o prinsese în mrejele lui, o storsese de toată vlaga și o lăsase simțindu-se ca o cârpă. Bucuros ar fi făcut musaca din el!

Săptămânile următoare trecură cu bine, deși nu putea începe și termina nicio zi fără să se gândească la Keele. În schimb, se bucura că era din nou cu Sean. Acesta avea o droaie de povestit, de la grădiniță.

— Eu sunt cel mai mare, mămico! o anunță el mândru într-o zi. Și sunt zmeul. Jimmy voia să fie el, dar eu sunt mai mare.

Și zâmbi cu toți dinții, făcând inima lui D'Arcy să tresară dureros.

— Da, iubitule, ești cel mai mare. Nu vrei să mă

îmbrățișezi?

— Ba da, da' să nu-i spui lui Jimmy, mămico.

Sean ajunsese la vârsta când nu voia să se știe cât de apropiat era de mama lui.

După ce D'Arcy îl îmbrățișă, jurând că Jimmy n-avea să afle niciodată, Sean o luă la fugă spre mașina Adelaidei, strângând la piept soldățeiii de lemn pe care i-i adusese D'Arcy de la Atena.

După plecarea ei, D'Arcy se grăbi să prindă trenul de navetă. În drum spre Manhattan, își revăzu însemnările făcute după scrisorile pe care i le trimisese Anna Davos. Nu voia să schimbe prea multe în ciornele pe care i le trimisese, iar micile modificări n-aveau să fie dificile.

Intră grăbită în biroul ei, răspunzând la telefon în timp ce-și îndesa poșeta într-un sertar.

— Da? Gregson? Bine, vin imediat.

Când deschise ușa biroului lui Gregson, se opri ca trăsniță, văzându-l pe Steve Linnett care se ridica de pe un scaun de lângă birou.

— Bună ziua, doamnă Kincaid. Tocmai îi spuneam șefului dumatăle că ne-am cunoscut. De-asta am cerut ca dumneata să scrii articolul despre firma noastră.

D'Arcy îi strânse mâna, amintindu-și cum îi spusese că nu suporta formalismul numelor de familie. Dar tocmai îi spusese „doamnă Kincaid”.

— Bună ziua, răspunse ea. Mă bucur că te revăd, dar nu cred că am cunoștințele tehnice necesare pentru a scrie un articol serios despre Keele Industries, domnule Linnett.

— Ia loc, D'Arcy, și las fleacurile, replic Gregson, împungând aerul cu țigara de foi. Dacă Keele Industries vrea să faci tu articolul, eu n-am nicio obiecție. Linnett aci de față mi-a spus că unul dintre sediile principale e alturi, în Manhattan. Știi Athene Building, D'Arcy?

— Da, desigur, e doar la câteva străzi distanță, dar tot nu înțeleg...

— Al naibii de aproape, mârâi Gregson, agitându-și havana spre D'Arcy și când-o s tușească. O să-l scrie cu plăcere, domnule Linnett. Măine dimineață va fi acolo. Mă bucur

c' lucr în împreun.

Și se ridic, expediindu-l din birou pe Steve Linnett, care zâmbea amuzat, și ignorând-o complet pe D'Arcy, care fierbea în sinea ei.

— Nu în pricep deloc la tehnologie... începu ea.

— Nu-ți face griji. Nici ei nu-și fac. Ți-a reușit un interviu bun cu Anna Davos, deci cred c' le-o fi spus ea ceva celor de la Keele.

— Keele Petrakis e nepotul Annei Davos, r spuse D'Arcy printre dinți.

— Adevrat? o privi surprins Gregson.

— Da. Și, în leg tur cu articolul sta...

— Îl faci, D'Arce, începând de mâine. Succes.

— Nu-mi zice „D'Arce”, morm-i ea, privindu-l încruntat în timp ce se retr gea spre uș.

Trebuia să-l fac. Gregson o considera o ocazie pe care nu trebuia s-o piard. Își d duse seama dup privirea lui c' n-avea's se r zgândească.

Athene Bilding era un zgârie-nori destul de nou, de beton și sticlă, care se ridica spre cer ca un turn uriaș, cu ferestrele lucind metalic.

Un paznic în uniformă îi ceru numele și-și consultă lista. Apoi o îndrumă spre lifturi, spunându-i să-l ia pe ultimul, care se afla la o mică distanță și avea inscripția „PRIVAT”.

D'Arcy ieși într-un hol mobilat cu crom și sticlă. O recepționeră coafată impecabil îi zâmbi, indicându-i ușile de stejar dintr-o latură a holului, unde scria de asemenea „PRIVAT”. Ușile se deschiseră de la sine, la o comandă sau un semnal secret, iar D'Arcy avu senzația că asurzise dintr-odată, când ajunse într-un mic cabinet unde câțiva bărbați și femei lucrau la computere. O altă femeie se ridică și-i făcu semn spre următoarele uși de stejar.

Acolo, D'Arcy găsi o secretară așezată la un birou. Aceasta se ridică, studiind-o fără jenă.

— Doamna Kincaid? Vreți să intrați pe ușa aceea, vă rog?

Privirea estimativă a femeii o făcuse pe D'Arcy să se crispeze; încă încordată, dădu din cap și intră pe ușă.

În prag, se opri și privi în jur. Camera era circulară, ca un turn, cu ferestrele arcuite într-un semicerc de sticlă. Portul New York se vedea ca un fototapet, iar D'Arcy abia observă când scaunul de la biroul dispus cu fața spre ferestre se întoarce și bărbatul așezat acolo puse telefonul în furcă și se ridică în picioare.

— Tu... îngăimă ea. Ce cauți aici?

— Aici lucrez, răspunse sec Keele. Iar asta, întâmplător, e compania mea.

— Știi! se răsti D'Arcy. Dar, atunci, ce caut eu aici? Era vorba să vin la Steve Linnett. Asta-i biroul lui?

— Nu, e al meu, răspunse Keele amuzat, studiindu-i privirea bătaioasă.

— Atunci ești bun să-mi spui unde-i biroul lui Steve?

— Vei lucra cu mine, întrucât îmi cunosc propria firmă mai bine decât oricine.

Glasul lui Keele era calm, dar D'Arcy avea impresia că suna ca un dangăt de clopot funebru.

— Nu poți vorbi serios... Ești prea ocupat ca să-ți pierzi vremea cu un interviu. Și-n plus, îmi place Steve și simt că putem lucra bine împreună, spuse ea ferm.

— Asta-i a doua oară când îl numești „Steve”.

Tonul lui era lin ca mătasea, însă D'Arcy îi văzu degetele albe de încordare pe bricheta aurie, înainte de a-și aprinde țigara subțire de foi.

— V-ați văzut de când te-ai întors în State?

— Nu fi ridicol! Ieri l-am văzut prima oară de când am plecat din Grecia. Suntem americani, nu ne pierdem timpul cu formalisme...

— Te-a numit D'Arcy?

— Nu, de data asta nu, dar în Grecia...

— Înțeleg. Ei bine, acum vei lucra cu mine, așa că-mi poți spune Keele.

Zâmbetul lui dur o atinse tăios ca un brici.

— Ești prea ocupat...

— Ai de gând să-ncetezi să-mi mai spui ce pot să fac

și ce nu? Femeile care fac pe șefele mă enervează.

Se aplecă peste birou și scutură scrumul țiğării într-o scrumieră de argint.

D'Arcy se apropie de el, cu pumnii strânși, proptiți în solduri.

— Nu fac pe șefa, dar dacă asta e părerea ta, atunci găsește-ți alta! declară ea, repezindu-și bărbia înainte.

— Ești cea mai dificilă femeie pe care am văzut-o vreodată...

— Și ai cunoscut sute, nu mă îndoiesc, răspunse D'Arcy pe un ton usturător, dorindu-și să nu fi ajuns atât de aproape; îi simțea răsuflarea pe obraz.

— Fără îndoială, râse Keele. Dar mă tem că acum sunt în întârziere. Trec să te iau diseară...

— Nu! exclamă D'Arcy, îngrozită la gândul că l-ar fi văzut pe Sean. Poate-mi găsești un birou, unde să adun unele date de ordin general... E pe-aici cineva pe care să-l pot întreba despre lucrurile de care am nevoie?

Ochii lui se îngustară.

— Voi aranja ceva cu Gerta. Dar n-o să fie Steve.

Azvârli cuvintele spre ea ca pe niște săgeți, înainte de a ieși intempestiv din încăpere.

D'Arcy se simțea incomod în compania Gertei Olsen, care o conduse în mica zonă cu birouri unde avea să lucreze. Acolo, o tânără care lucra la o mașină de scris se prezentă:

— Eu sunt Mary Marioty, doamnă Kincaid. Vă voi asista cât timp lucrați la Athene Ltd.

Gerta Olsen nu-și ascundea nerăbdarea să scape de D'Arcy, și plecă imediat ce prezentările luară sfârșit.

— Nu-i așa că-i o scumpă? se strâmbă Mary Marioty, făcând-o pe D'Arcy să râdă. Și eu sunt grecoaică, dar m-am născut în America. Soțul meu, Miklós, e născut la Salonic, dar se poartă ca și cum ar fi originar de-aici.

În ochii negri și strengărești ai lui Mary se zărea o lucire de umor.

Keele o aștepta în hol, citind un ziar, fără să ia în

seamă privirile pe care i le aruncau femeile din jur. D'Arcy avu senzația că o spinteca un cuțit verde. Nu se mai sătura să-l privească.

La vederea ei, Keele se desprinsese de coloana lângă care stătea rezemat, măsurând-o cu privirea din cap până-n picioare. Zâmbetul lui o făcu să se înroșească, iar el, văzând acest lucru în timp ce se apropia, zâmbi și mai larg.

— Arăți fermecător. Am rezervat locurile pentru ora opt și jumătate. Mergem?

D'Arcy nu putea nici măcar să vorbească, să-l întrebe unde se duceau. Pur și simplu îl lăsă s-o ia de cot și s-o conducă afară din clădire. Limuzina cu șofer care aștepta la bordură o surprinse.

Când întoarse capul spre el, Keele ridică din umeri.

— Seara, e mai ușor să circuli așa prin New York.

— Nu zău? reuși în sfârșit D'Arcy să răspundă. Va trebui să țin minte.

Keele râse.

— Oare ce-ar putea să îndulcească puțin oțetul ăsta? Crezi că o șampanie ar merge?

— Șampanie? De ce bem șampanie?

— Ca să sărbătorim, răspunse el în șoaptă, ajutând-o să se așeze în limuzină.

— Așa? Și ce avem de sărbătorit?

D'Arcy îl privea ca și cum ar fi fost o cobră cu pielea cefei dilatată.

— Logodna noastră, ce altceva?

Gura lui Keele se coborî peste a ei, înghițindu-i protestul. Neașteptata invazie făcu s-o străbată un asemenea val de amețală, încât avu senzația înfricoșătoare că tocmai luase o supradoză de drog.

Capitolul 4

— Îți... lipsește... o... doagă... murmură D'Arcy, încercând zadarnic să se elibereze din strânsoarea lui. În viața mea n-am mai auzit un lucru atât de ridicol. Dă-mi drumul! începu să se zbată, privindu-i încruntată chipul amuzat.

— În seara asta ne vom logodi, D'Arcy, repetă Keele,

continuând să zâmbească, dar cu ochii duri și hotărâți. Mă consider norocos că încă n-ai sărit în patul altui bărbat.

— Canalie! izbucni ea, încercând să-i împingă umărul. Chiar dacă am o relație cu alt bărbat, asta nu te privește în niciun caz. Lasă-mă-n pace!

Degetele lui lungi i se înfipseră în umeri.

— Și ai o relație cu alt bărbat, D'Arcy? Spune-mi.

D'Arcy își azvârli capul pe spate, hotărâtă să-i răspundă că da, trăia cu altul, iar el n-avea decât să se ducă dracului. Dar ochii aceia ca minereul de aur o sfredeleau prea pătrunzător.

— Nu, răspunse ea.

Keele o zgâlțâi scurt.

— Nu, am spus, nu sunt cu nimeni...

Înghiți în sec, mutându-și privirea.

— Acum îmi dai dumul?

— Nu, micuța mea D'Arcy, n-am să-ți dau drumul.

O strânse lângă el, cu gura lunecându-i pe obrazul ei.

D'Arcy se înfioră, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Ți-e frig, iubito? șopti Keele, strângând și mai tare brațele.

Clătină din cap, neputându-i răspunde, cu un nod dureros în gât.

— În seara asta ai să te simți bine. Spectacolul pe care-l vom vedea acum e cea mai reușită comedie din ultimii ani. Apoi vom lua cina la un restaurant foarte intim pe care-l știu eu, după care vom dansa. Știu că dansezi superb, de multe ori mi-am spus-o.

D'Arcy îi privi chipul străbătut de luminile cartierului teatrelor din Manhattan.

— Sunt sigură c-o să-mi placă seara asta, dar trebuie că glumești în legătură cu logodna noastră. E imposibil.

Simți trupul lui Keele încordându-se lângă ea.

— Nu glumesc, și nu e doar posibil, ci e chiar un fapt real, că noi doi ne logodim. Am aranjat ca anunțul să apară în ziarele de mâine.

— Ce-ai făcut?!?

D'Arcy se îndreptă dintr-odată, străbătută de un

junghi de oroare.

— N-ai putut face așa ceva! Ce-au să creadă Henry și Adelaide? Dumnezeu, o să audă și Sean...!

— Poți să-i spui chiar tu. Măine te las să te ocupi de problemele astea. Și dacă tot îi explici fiului tău, îi poți spune că vreau să-l cunosc. Aranjează și asta. Și cine-s Henry și Adelaide?

— Unchiul și mătușa mea, răspunse D'Arcy, buimăcită. Se ocupă de Sean, uneori...

Coborâra din mașină, iar Keele o conduse în sala teatrului, ținându-i pe spate o mână caldă.

Chiar și în starea de năuceală care o cuprinsese, D'Arcy observă cât de mulți oameni îl salutau pe Keele și câte femei se uitau chiorâș la ea. Era prea nefericită ca să reacționeze față de ostilitățile feminine, dar nu atât de mult încât să nu le remarce existența.

Comedia era reușită, iar locurile unde stăteau, în rândul șapte, le permiteau să perceapă toate nuanțele. La pauză, Keele le-o prezentă câtorva dintre acele femei vizibil invidioase, și însoțitorilor acestora.

— Ea e D'Arcy Kincaid, logodnica mea și totodată reportera care va scrie articolul despre Athene Ltd. pentru revista „DAY”.

Zâmbi la auzul exclamațiilor de „ooh” și „aah”, primind cu aplomb felicitările și urările.

— Keele, iubitule, tu să te căsătorești? Nu cred că vei face asta. S-ar putea că fie cam plicticos pentru tine, îi ganguri o blondă răpitoare, scundă și zveltă, agățându-se de brațul lui și privind-o pe D'Arcy cu un amestec de neîncredere și dezgust.

— Așa vi s-a întâmplat și dumneavoastră, doamnă Bolle? se interesă D'Arcy, cu un zâmbet fixat pe buze.

— Sunt divorțată, dragă, răspunse Marianne Bolle, deloc mulțumită când Keele își desprinsese brațul din mâinile ei și-l petrecu posesiv pe după umerii lui D'Arcy.

— Vino, Marianne, o chemă însoțitorul ei, care se numea Hudson.

— Vin - dar mai întâi trebuie să-l întreb pe Keele de

ce nu i-a dăruit un inel, adăugă Marianne, cu compasiune ipocrită.

— D'Arcy preferă să-și aleagă singură inelul, și încă n-am avut timp, răspunse Keele.

— Vai de mine, ce prostie! se prefăcu șocată Marianne. Keele are un gust impecabil, pot să jur!

Și plecă la brațul cavalerului ei, lăsând-o pe D'Arcy tremurând de furie.

— Ți-aș fi recunoscătoare dacă nu m-ai perinda prin fața întregii cirezi de amante ale tale, scrâșni ea printre dinți, în timp ce se întorceau în sală.

— Zău? Și ce te face să crezi că Marianne este - sau a fost vreodată - amanta mea? întrebă Keele, cu o lucire în ochii lui aurii.

— Nu-s chiar atât de proastă, replică D'Arcy, dorindu-și să fi negat categoric. Sunt sigură că unor necunoscute nu le-ai dăruit bijuterii.

— Aici ai dreptate, răspunse Keele, așezându-se în fotoliu, pe când cortina începea să se ridice.

Cina fu ca o excursie la Maxime's. Un ospătar cu maniere impecabile, vorbind în franceză, îi informă care erau specialitățile serii. Iar muzica și programul erau strict pariziene! Când D'Arcy menționează acest lucru, Keele ridică din umeri, zâmbind.

— Nu cred că Marcel ar fi prea măgulit că-i compari restaurantul cu unul de la Paris, în locul bistroului lui de pe faleza din Marsilia. E foarte mândru de orașul lui natal și, când vei gusta din celebra lui ciorbă de pește, ai să te crezi cu adevărat la Marsilia.

— N-aș avea cum să-mi dau seama. Singurul oraș din Franța pe care l-am vizitat vreodată e Parisul, răspunse ea cu voce rigidă. Asta-i una dintre pedepsele celor de clasă mijlocie - nu călătorim după cum ne taie capul.

Keele își împreună vârfurile degetelor, privind-o pe D'Arcy cu un zâmbet ironic.

— Iar asta e încă un punct în defavoarea mea, sunt sigur

— Că am avut destui bani să văd toată lumea. Mai

vorbesc și cinci limbi, și înțeleg alte câteva. Și-ți mai pot oferi și alte dovezi ale caracterului meu reprobabil, D'Arcy.

La desert, învărtind în mâini paharul cu coniac, D'Arcy spuse:

— Keele, voi face articolul pentru tine, dar cred că gluma asta cu logodna a mers prea departe...

— Nu e nicio glumă, D'Arcy. Ne căsătorim, declară Keele pe un ton măsurat, privind-o peste buza paharului. Nu încerca să te opui. N-ai nicio șansă.

— Dar de ce? insistă ea, luând o sorbitură de coniac și începând să tușească.

— Din multe motive. Alege unul, ridică din umeri Keele.

— Ești nebun, bombăni D'Arcy, simțind dintr-odată o mare dorință de a fi măritată cu el, de a avea un cămin împreună. Acest gând o surprinse atât de tare, încât mai luă o înghițitură de brandy.

— Nu ți-a spus nimeni niciodată că nu se bea așa coniacul vechi de patruzeci de ani?

— Nu-mi spune tu mie ce să fac și ce nu! mormăi D'Arcy, simțind cum o ardea coniacul pe dinăuntru.

Când vru să ia o boabă de strugure din fructieră, Keele îi prinse mâna stângă.

Îl privi întrebător, iar în clipa următoare simți cerculețul de metal rece strecurat pe deget.

— Dar... dar ai spus... că prefer să aleg eu, se bâlbâi ea, coborând privirea dinspre chipul lui Keele la inelul cu smarald care părea să-i domine toată mâna.

— Marianne Bolle nu are privilegiul de a fi părtașă la problemele noastre personale. Și-n plus, am comandat inelul ăsta anume pentru tine. Îmi amintește de ochii tăi.

— Și mai e și la fel de mare ca ochii mei - amândoi la un loc! murmură D'Arcy, mișcându-și mâna pentru a face piatra să scânteieze.

Apoi deveni conștientă de alt lucru pe care-l spusese Keele.

— L-ai comandat pentru mine? Când?

Keele ridică din umeri.

— Nu-i prea greu să obții așa ceva pe loc.

— Pentru tine, în niciun caz, remarcă ea iritată că nu-i răspunsese la întrebare.

D'Arcy ieși din restaurant amețită, fiind aproape inconștientă tot timpul drumului făcut pe jos până la Arthur's. Dansul era în plin avânt. Surprinsă, observă că unele dintre celebritățile pe care le recunoștea nu erau nici pe departe atât de înalte în realitate cum păreau pe ecran. Majoritatea se opreau să schimbe câteva cuvinte cu Keele, care era prietenos, dar nu încurajator. Când se ridicară să danseze, D'Arcy simți duhurile trecutului în jurul ei și începu să tremure.

Fiorul care o străbătu îl făcu pe Keele s-o privească bănuitor.

— Nu de frig tremuri, D'Arcy, nu-i așa?

— Mă gândeam la seara când ne-am cunoscut, spuse ea cu buzele amorțite.

Keele o strânse la piept, aplecându-se peste ea ca pentru a o ocroti.

— Îți amintești de Alessio, nu-i așa?

Îi simți capul înclinându-se afirmativ lângă pieptul lui.

— Nu te mai gândi la el! Era o lichea! Dacă nu murea, cred că rezolvam eu problema, cu mâinile mele. Și-acum îmi mai amintesc cum scânceai când am început să fac dragoste cu tine, de parcă m-ai fi crezut la fel de porc cum fusese el.

Când buzele lui îi atinseră obrazul, o străbătu un val de căldură. Aproape că simțea din nou bucuria uriașă pe care o cunoscuse alături de Keele cu atâția ani în urmă, la Londra.

— Cu mine nu ți-a fost frică, nu-i așa, iubito? murmură el răgușit, în părul ei.

— Nu...

— Dumnezeule, hai să ieșim de-aici, mârâi Keele. Mergem la apartamentul meu.

În timp ce începea s-o conducă spre ieșire, D'Arcy își regăsi întrucâtva uzul rațiunii.

— Nu, șopti ea, cu vocea îngroșată, încercând să-și păstreze echilibrul. Nu pot... Ai spus c-o să dansăm, și că vom sărbători...

— Putem sărbători și în pat.

Keele o privi lung, cu o flacără lichidă pâlpâind în ochii lui fierbinți.

— Nu, nu mă lua așa repede... Vreau mai întâi să le dau vestea lui Henry și Adelaidei, și lui Sean.

Văzu pe chipul lui o expresie violentă, doar de-o clipă, înainte ca Keele să facă un efort de a-și regăsi calmul.

— Nu te ții de jocuri cu mine, D'Arcy. Între noi a fost ceva foarte serios, și nu s-a schimbat. Te doresc – și te doresc acum.

O privi în ochi – apoi, după un lung răstimp, oftă.

— În regulă, ai câștigat. În seara asta dansăm, după care te voi duce direct acasă – dar tot o să ne căsătorim, D'Arcy, și repede. Și-așa am așteptat prea mult.

O conduse înapoi la masă și-i turnă șampanie într-un pahar.

— Pentru noi, mica mea scorpie care scuipă foc, și pentru viața noastră împreună, care va fi foarte interesantă.

Îi zâmbi, dar în ochii lui apăruse din nou nuanța minereului de aur.

D'Arcy înghiți în sec și ridică paharul.

Dansară până după miezul nopții. D'Arcy avea impresia că Keele bea cam mult, deși nu părea să-l afecteze, în afara lucirii care-i creștea în ochi. La un moment dat, i se păru că depista în acea privire o amenințare sumbră, care o făcu să se înfioare.

Când se despărțiră, la ușa ei, sărutul lui fu brutal și dur. D'Arcy simți gust de sânge în gură.

Trenul de dimineață era aproape gol, iar D'Arcy intra cu mașina pe aleea casei Kincaid tocmai când Henry se apleca să ia ziarul de pe prag.

— D'Arcy! Ce-i cu tine aici? Crezusem că mai stai

câteva zile în oraș.

— Așa trebuia.

Se aplecă să-și sărute unchiul, înainte de a intra în casă.

Sean o văzu aproape imediat și, ca de obicei, se repezi să-i dea ultimele vesti.

— Încă nu trebuie să mă duc la școală, mămico. Ai venit să mă săruți de rămas-bun?

— Da, dar voiam și să stăm de vorbă înainte să pleci la școală, iubitule.

Îl luă pe Sean în poală și sorbi din cafeaua pe care i-o turnase Adelaide. Îi era greu să se uite la cei doi oameni care-i erau atât de apropiați, observându-le privirile îngrijorate.

— Sean, mi-ai spus întotdeauna că ți-ai dorit un tată, nu-i așa?

Băiețelul dădu din cap, rezemându-se de ea. Apoi se îndreptă dintr-odată.

— L-ai găsit pe tăticul meu?

— Mă voi mărita cu un bărbat care va fi tăticul tău, anunță D'Arcy, cu buzele amorțite.

Auzi sunetele de surprindere pe care le scoteau Henry și Adelaide.

— O să-mi placă? întrebă Sean, încercând să-i strecoare o coajă de pâine pisicii și râzând când câinele o înhăță în locul ei.

— Da, așa cred... răspunse D'Arcy cu voce găunoasă.

— Atunci e bine, răspunse Sean, luând-o la fugă spre ușă. A venit mămica lui Jimmy. Unde mi-e mâncarea?

Plecarea lui îi oferi lui D'Arcy câteva momente în care să se adune, înainte ca Henry și Adelaide s-o urmeze înapoi în salon.

Henry își dresе glasul.

— Ei, D'Arcy iubito, nu vreau să crezi că mă amestec unde nu-mi fierbe oala, dar ești sigură că știi ce faci?

— Da, zâmbi D'Arcy, ridicând ușor un colț al gurii. Știu ce fac. Se numește Keele Petrakis și ne-am logodit. Uite...

Și întinse mâna cu smaraldul, iar zâmbetul i se lăți când Adelaide scoase o exclamație de uimire. Henry continua să stea încruntat.

— Nu ne-ai mai vorbit niciodată de omul ăsta, D'Arcy, remarcă el îndesându-și tutun în pipă, cu mișcări nervoase.

— Știu. Vă rog să aveți încredere în mine. Există unele lucruri pe care nu vi le-am spus, dar trebuie să știți că niciodată n-aș face vreun lucru de pe urma căruia Sean să aibă de suferit.

— Știm, dragă, o liniști Adelaide.

— Dar tu? Și fericirea ta e importantă, D'Arcy. Nu te măriți cu un bărbat numai fiindcă Sean are nevoie de un tată, spuse rar Henry.

— Îl iubesc.

D'Arcy înghiți în sec. Cuvintele păreau atât de ciudate...

Henry oftă adânc.

— Asta-i bine. Sper numai să fie destul de bun pentru tine, draga mea. Vreau să fii fericită.

— Știu.

D'Arcy nu-și putea stăpâni lacrimile care i se prelingeau pe obraji. Se bucură de îmbrățișările și murmurele dragăstoase ale celor doi; avea nevoie de afecțiunea lor.

— Ceva e în neregulă, D'Arcy. Simt, spuse Henry, după ce Adelaide se duse la bucătărie să facă niște cafele. Pot să te ajut?

— Mă ajutați prin felul în care aveți grijă de Sean.

D'Arcy oftă, mutându-și privirea dinspre chipul preocupat al lui Henry.

— Mă deranjează ceva, dar aș prefera să nu vorbim despre asta acum.

— Cum vrei, draga mea. Știi că mătușa ta și cu mine te iubim ca pe propriul nostru copil.

— Știu. Ochii lui D'Arcy se umeziră din nou. Nici nu-ți pot spune cât de recunoscătoare vă sunt pentru tot ce-ați făcut pentru mine și Sean.

— Copilă, ar trebui de-acum să știi că ai adus o

lumină în viața noastră, când s-a născut Sean. îl iubim și știm că și el ne iubește.

D'Arcy dădu din cap, ridicând lângă obraz mâna unchiului ei.

A doua zi dimineată, când plecă de la hotel spre Athene Building, soarele strălucea. Era o zi senină, dar friguroasă. Se opri la intrarea în clădire, întrebându-se unde să ia micul dejun.

— Bună dimineată, D'Arcy.

Gura lui Keele se lăsă peste a ei.

— În plină stradă? întrebă ea fără să-l privească.

— Nu se uită nimeni, răspunse amuzat Keele, mângâind-o pe obraz.

— Chiar și așa... mormăi D'Arcy. La revedere, eu mă duc să iau micul dejun.

— Ce drăguț că mă inviți, iubito, toarse Keele, conducând-o în holul clădirii, spre liftul privat.

— Nu știam că vii la lucru atât de devreme, se bâlbâi D'Arcy, încercând să-și smulgă mâna dintr-a lui. Îmi dai drumul? Ți-am spus că încă n-am mâncat.

— Mai întâi, dă-mi voie să-ți spun că zilele mele încep de obicei devreme. Am răspunderi majore, porumbița mea. În al doilea rând, am trecut pe la hotelul tău ca să te duc undeva la masă. Și exact asta fac acum. Secretara mea a comandat de mâncare. Desigur, aș fi preferat să mâncăm în altă parte, nu la birou... Și încă nu mi-am primit sărutarea de dimineată, încheie el, cuprinzând-o strâns în brațe.

Degeaba l-ar fi înfruntat, pe el sau pe sine însăși. D'Arcy se adânci în brațele lui, cu senzația că inima-i sare din piept. Degetele i se afundară în părul lui, încercând să-i tragă capul mai aproape.

— Hmm, domnule Petrakis, a sosit micul dejun. Am încercat să vă sun, dar cred că nu m-ați auzit.

Keele înălță capul, fără să-i dea drumul lui D'Arcy.

— Da, și eu cred că n-am auzit. Trimite-mi mâncarea și... Gerta...

Se ridică în picioare.

— Poți să mă feliciți. Doamna Kincaid tocmai a consimțit să fie soția mea.

— Felicitări.

Zâmbetul înghețat al secretarei se întoarce spre D'Arcy.

— Și cele mai bune urări, doamnă Kincaid.

„Îl iubește...” își spuse D'Arcy. Următorul ei gând fu: „Dar n-o să pună mâna pe el!” Fu uluită să-și dea seama de furia care o străbătea. Îi venea s-o lovească pe impecabila doamnă Olsen și s-o tăvălească prin noroi.

Doamna Olsen reveni în birou, aducând o tavă de argint, cu niște mișcări rituale atât de rigide încât lui D'Arcy i se strepeziră dinții.

— Fac eu cafeaua, doamnă Olsen, spuse ea ferm.

Sprâncenele dermatografiate meticulos se înălțară întrebătoare, în timp ce Gerta Olsen își privea șeful, răspunzându-i lui D'Arcy:

— Dar domnului Petrakis îi place cafeaua într-un anumit fel...

— Cred c-am să mă descurc, răspunse printre dinți D'Arcy.

La auzul vocii ei, Keele își mută privirea dinspre tava cu micul dejun.

— Va face logodnica mea cafeaua, Gerta. Îți mulțumesc, asta a fost tot.

Femeia înclină capul, apoi ieși.

— Vino, iubito, o chemă Keele pe D'Arcy. Ouăle sunt exact așa cum îți plac ție.

— De unde știi cum îmi plac mie ouăle? întrebă ea, simțind că i se usca gâtul la vederea expresiei din ochii lui.

— Îmi amintesc ce mi-a spus Maria, când am întrebato ce mâncăruri îți plac.

— Ai întrebato pe Maria ce-mi place? întrebă D'Arcy, cu gura căscată.

— Desigur. Voiam să știu cu ce alimente să-i cer Mariei să aprovizioneze casa pentru vizitele tale.

— Pentru vizitele mele?

— Da. Și, fir-ar să fie, nu mai repeta tot ce spun, ca un papagal!

— Nu-s papagalul tău, ripostă D'Arcy cu voce slabă, făcându-l pe Keele să râdă, în timp ce o conducea la masă.

— Ba ești. Ești papagalul meu, pasărea mea tropicală, pasărea paradisului meu, soția mea, femeia mea. Pentru mine, ești toate femeile într-una singură, D'Arcy. Nimic nu poate schimba asta.

Când ajunse la biroul ei, D'Arcy încercă să descifreze însemnările pe care le făcuse, dar constată că nu se putea gândi decât la Sean și la necesitatea de a se asigura că nu urma să aibă de suferit din cauza temperamentului lui Keele.

Stătea cu coatele pe birou și cu capul rezemat în mâini, și nu auzi ușa deschizându-se.

— Ei, care-i problema?

Glasul lui Steve pătrunse prin ceața care o înconjura, făcând-o să ridice fața spre el.

— D'Arcy, ce s-a întâmplat?

Steve se aplecă spre ea, privind-o cu fruntea încrețită de îngrijorare.

— Nimic. Eram doar îngrijorată pentru fiul meu.

D'Arcy încercă să zâmbească, dar buzele ca de cauciuc nu voiau să-i rămână arcuite.

— Cred că ești îngrijorată și din cauza lui Keele Petrakis. Am văzut...

Steve se întrerupse, la vederea pietrei verzi de pe inelarul mâinii ei stângi.

— Mamă, ce minunăție! Te-ai logodit cu Keele? întrebă el, cam crispat.

— Da, deși nu știu pentru câtă vreme.

— Te temi că Keele n-o să se înțeleagă bine cu fiul tău? se încruntă Steve. Pot să-ți spun că întotdeauna a părut să fie în termeni buni cu nepoatele și nepoții lui, și cu copiii prietenilor. L-am văzut adesea înconjurat de copii.

D'Arcy încercă să zâmbească.

— Atunci, spune că grecilor le plac copiii.

— Și englezilor la fel... iar Keele e pe jumătate englez. Născut, crescut, educat și format în Marea Britanie, adăugă Steve, conducând-o la fereastră.

Cu un oftat, D'Arcy își rezemă fruntea de geamul rece.

— Cumva, mie mi s-a părut întotdeauna că e grecută la sută... sau, poate, afemeiată la sută?

Steve râse, cuprinzând-o cu un braț.

— E destul de dur în materie de femei. Nu numai din vina lui. Ar trebui să le vezi cum i se aruncă în brațe.

Apoi îi zâmbi poznaș:

— Eu încerc să culeg ce rămâne în urma lui.

D'Arcy îl privi, neîncercând să se desprindă din semicercul celui braț consolator.

— A, nu cred că ți-e prea greu.

— Nu mi-e, râse Steve, dar eu n-am puterea lui Keele.

— Ooo, săracuțul de tine, îl compătimi D'Arcy, simțind că i se mai ridică moralul. Și sunt sigură că la Keele Industries și Athene Ltd. lucrează numai femei urâte.

Steve râse din nou, iar D'Arcy chicoti și ea.

— Ai văzut-o pe secretara mea, D'Arcy? Urâtă ca o ciumă, într-adevăr. Cam în stilul Gertei Olsen.

— Vă deranjez?

Oțelul tăios din glasul lui Keele era învăluit în catifea.

D'Arcy tresări și se întoarse brusc spre el, cu gura căscată la vederea flăcărilor care țâșneau din ochii aceia de topaz. Violența emana din el valuri-valuri.

— Steve... Steve tocmai îmi povestea despre secretara lui... începu ea, pe un ton măsurat.

— Nu zău?

Glasul lui Keele era încă blând, dar ochii săi îl fulgerară scurt pe Steve.

— Dispari.

— Ei, Keele...

— Șterge-o, Linnett, acum cât mai ai picioarele întregi.

Capitolul 5

D'Arcy își încleștă mâinile, privindu-l pe Keele cu un amestec de furie și prudență. Furia avu câștig de cauză.

— Ce-i cu tine? De ce-ai vorbit cu Steve de parcă voiai să-l iei la pumni?

— Am vorbit foarte serios, D'Arcy. Nu voi permite să umbli cu alți bărbați.

Cuvintele lui zburau spre ea ca niște gloanțe.

— Ești nebun! șuieră D'Arcy. Stăteam doar de vorbă, atâta tot. Mi-a văzut inelul și și-a dat seama că ne-am logodit.

— Atunci, ai grijă să nu se mai apropie de tine - că de nu, o să am eu grijă.

— Nu mai vorbi ca un bătaus de pe stradă! se răsti D'Arcy.

Dintr-odată, Keele izbucni în râs.

— Ce stil ai de a pune punctul pe i, iubito! Într-adevăr, într-o vreme am fost bătaus de stradă - pe străzile Atenei, în anul când tatăl meu m-a lăsat să lucrez ca matelot pe un vapor al lui. Aveam de ales între a învăța și a muri, așa că m-am bătut la Hong Kong, Yokohama, Honolulu, San Diego - zi-i pe nume...

— Credeam că ai studiat la Oxford.

— Am făcut-o și pe asta. Mama mea era o fanatică a învățăturii.

Chipul îi deveni mai blând.

— Ai ținut mult la ea...

— La amândoi am ținut. Se iubeau mult și, când am trecut peste socul de a-i fi pierdut în același timp, mi-am dat seama că era mai bine că se duseseră împreună.

Apoi întoarse brusc capul spre ea, ca un taur în fața unui matador.

— Ne căsătorim luna asta.

— Cum? exclamă D'Arcy cu voce subțire. Ce-ai spus?

— Ce-ai auzit. Nu-ți permit să te încurci cu alți bărbați. După ce ne căsătorim, voi avea grijă să nu se mai întâmple.

— Ești nebun ca toți grecii! exclamă ea. Mă insulti.

O mânca mâna să-i ardă una peste gură.

— Vorbești... vorbești de parcă aș fi o stricăță!

— Ai auzit vreodată de focul grecesc, D'Arcy? Întrebă el, pe un ton mătăsos.

— Da... da, știu ce e. Un soi de amestec de uleiuri, pe care grecii îl aprindeau și-l aruncau asupra inamicilor, ca pe niște rachete... încheie D'Arcy, cu vocea pierindu-i treptat la vederea expresiei lui.

— Era un proiectil incendiar, într-adevăr, dar nimeni nu cunoaște materialele exacte pe care le foloseau grecii bizantini. Oricum, grecii sunt foarte inventivi când e vorba să-și ardă dușmanii, D'Arcy. Dacă se mai apropie vreun bărbat de tine, voi avea grijă să se ardă de n-o să mai uite niciodată.

Zâmbetul lui părea fixat pe față cu ciocanul.

— Mă ameninți? Întrebă D'Arcy, furioasă și în același timp stânjenită.

— Indiferent cum o iei, iubito, cred că m-ai înțeles.

— N-am să mă las intimidată! Am mai trecut o dată prin asta. Niciodată n-am s-o mai permit, nici dacă mă omori! declară D'Arcy cu voce gătuită.

Dintr-un pas, Keele fu lângă ea, luând-o în brațe.

— Poate că nu m-ai înțeles. Nu vei avea niciodată motive să te temi de mine, iubito, dar n-am să las niciun bărbat să te atingă. Nu cred că m-ai putea înfuria vreodată atât de tare încât să-mi vină să te lovesc. Vreau ca trupul ăsta fermecător să rămână perfect. Nu știai asta?

Sărutul lui fu scurt și apăsător.

— Vom merge la magazin, să-ți comandăm rochia de mireasă, afirmă el răstit. Chiar acum!

— Am de lucru... îngăimă D'Arcy, cu vocea subțiată ca un fir.

— Poate să mai aștepte.

Keele îi puse aparatul pe dulapul cu acte și-i ținu jacheta să și-o îmbrace.

— Nu mă pot mărita atât de repede. Henry și Adelaide nici măcar nu te cunosc. Sean încă nu s-a obișnuit cu ideea...

— Se va obișnui cu mine. Și-n plus, dacă e un copil

normal, își va dori frați și surori.

— Frați și surori... repetă D'Arcy, lăsându-l s-o conducă în liftul privat.

— Vreau o familie, răspunse Keele, în timp ce o conducea spre Ferrari-ul argintiu parcat în locul cu inscripția „Director”. Cum sunt sigur că și tu îți dorești. Vom locui unde vrei tu, dar aș dori ca băiatul să vină în vizită pe Keros măcar o dată pe an. Acolo e un aer foarte sănătos. Va cunoaște familia și va învăța să pescuiască, să facă schi nautic și să navigheze. Acolo o să învețe meserie pornind de la zero, la fel cum am făcut și eu.

— Meserie? bâigui D'Arcy, fără să mai simtă confortul tapițeriei de plus gri, în timp ce mașina înainta pe străzile din Manhattan.

Abia își dădu seama când Keele încetini și parcă. O conduse într-un salon cu lumini scăzute și decorațiuni interioare bej, unde se auzea o muzică suavă, din difuzoare camuflate. O femeie elegantă se apropie de ei parcă plutind, cu privirea spre Keele. Acesta îi spuse ceva în franceză.

Înainte de a-și da seama ce se întâmpla, D'Arcy fu condusă într-o cameră spațioasă, cu oglinzi pe pereți. Două femei o ajutară să se dezbrace, apoi îi traseră peste cap o rochie turcoaz, cu corsaj strâns și poate de volane, până la podea. O femeie îi înfoie părul, în timp ce cealaltă îi înfoia volanele, până când D'Arcy își smuci capul, oftând exasperată, privind într-o oglindă. Rămase cu gura căscată, ridicându-și mâinile peste materialul care-i stătea pe trup ca o a doua piele, cu micile volane ca niște petale nedesfăcute. Gâtul delicat i se înălța din decolteul rotund, fața-i avea o nuanță trandafirie fragilă, iar părul parcă-i luase foc. Niciodată talia ei nu mai arătase atât de îngustă, nici forma șoldurilor atât de grațioasă.

Keele se ridică în picioare, cu gura întredeschisă, măsurând-o cu ochi ca două lasere.

— Ești o femeie incredibil de frumoasă. Hai să zburăm în Nevada și să ne căsătorim în seara asta. Nu-ți mai scoate rochia.

D'Arcy pluti spre el, dorindu-și mai mult decât orice să-l bucure. Îl văzu apropiindu-se, cu brațele întinse. Sean îi apără brusc în fața ochilor.

— Nu.

Se opri, ridicând o mână în față.

— Nu mă pot mărita atât de repede.

— Parcă am mai auzit vorba asta... chiar azi.

Glasul lui Keele era scăzut, dar cuvintele lui o loveau ca niște săgeți.

— Fiul meu e important pentru mine. Nu voi face nimic care ar putea să-l rănească.

Keele întinse mâna spre D'Arcy și o întoarse încet în loc, studiind-o.

— Și tatăl lui era la fel de important pentru tine? Cred că a fost un bărbat extraordinar.

— Un bărbat extraordinar...

D'Arcy ignoră întrebarea, simțindu-se ca o gelatină în mâinile lui Keele.

— Uită-l. Acum eu sunt bărbatul din viața ta. Scoate-ți rochia. O cumpărăm. Madame La Rue are și un taior pe care vreau să-l probezi, și toată lenjeria de care vei avea nevoie.

— În culorile tale favorite, desigur, se răsti D'Arcy, smulgându-se din mâinile lui.

— Evident. Nu va fi nevoie de multe probe. Îți știe măsurile.

Când ieșiră din salon, D'Arcy era amețită. Încercase să discute cu Keele despre sumele imense pe care le cheltuia, dar o singură privire a ochilor lui aurii o redusese la tăcere. Acum, în timp ce se apropiau de Fifth Avenue, se întoarse spre el.

— Nu sunt o curtezană pe care trebuie s-o îmbraci ca pe un manechin. Eu nu trăiesc în stilul ăsta. M-aș fi putut mulțumi și cu jumătate din toate lucrurile. Nu te gândești niciodată la oamenii care mor de foame?

Keele își aruncă pe spate capul, râzând.

— O cruciată! Mă însor cu o afurisită de militantă pentru drepturile omului!

D'Arcy simți că exploda de furie. Când deschise gura, Keele îi prinse pumnii în mâinile lui și i-i sărută.

— Calmează-te, îngerășule. Nu râd de altruismul tău. Dar ești complet diferită de toate femeile pe care le-am cunoscut.

— Sper! replică D'Arcy cu bărbia ridicată, încercând să se elibereze.

Keele nu-i dădu drumul.

— Ești o delectare pentru mine. Am să-ți spun ce voi face. Voi calcula totalul cheltuielilor de azi, și-ai să poți trimite o sumă egală la orice organizație sau fundație de caritate vrei. Îți convine așa?

Dintr-odată, D'Arcy simți că o cuprindea sfiala. Fără să stea pe gânduri, îl sărută, apoi se retrase.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Keele arăta ca un chip cioplit, cu pielea atât de întinsă încât oasele păreau s-o străpungă.

— Asta-i prima oară când m-ai atins din proprie inițiativă. Sper că n-o să fie și ultima, altfel ar trebui să-mi dau de pomană toate firmele, numai ca să te fac să te apropii de mine?

— N-ai face asta, râse tremurător D'Arcy.

— Nu?

Keele îi ridică mâna, sărutându-i palma.

— Vino, femeie, am în minte un loc mai plăcut în care să fac dragoste cu tine.

— Masa... murmură D'Arcy. Mai bine să mergem să mâncăm...

Keele se strâmbă.

— Ești cea mai materialistă femeie din lume! După ce ne căsătorim, te voi învăța să te concentrezi asupra mea, nu asupra stomacului.

— Crezi că poți face asta? râse D'Arcy, simțindu-se tânără și lipsită de griji cum de ani de zile nu mai fusese.

— Garantez!

Keele îi trase mâna sub brațul lui, în timp ce mergeau spre mașină.

— Ce-ai zice să luăm cina la un mic restaurant cu

specialități marine de pe Long Island, apoi să mergem să-l cunosc și eu pe Sean al tău?

— E la școală... răspunse D'Arcy cu o voce care-i pierdea treptat.

— Nu toată ziua, declară Keele, accelerând pe străzile aglomerate. Are doar patru ani, nu?

— Da...

Mintea lui D'Arcy amortise - apoi undeva se ivi o lumină.

— Dar era vorba să se ducă la prietenul lui, Jimmy, după ore. Sunt prieteni foarte buni. Jimmy are un cocoș.

Keele râse scurt.

— Da, îmi dau seama că un cocoș l-ar atrage ca un magnet. Și eu am avut un șoim când eram mic, în Anglia. Bunicul meu avea un conac la țară, iar șoimul fusese rănit și l-am găsit eu. Bunicul m-a lăsat să-l păstrez și să-l îngrijesc. După ce s-a făcut bine, obișnuia să se înalțe deasupra capului meu. L-am avut o vară-ntreagă. Când m-am întors la școală, bunicul meu a venit într-o zi și mi-a spus că-l omorâse un pădurar.

D'Arcy îi simți în glas durerea ascunsă și se trase mai aproape de el pe banchetă, strecurându-și mâna sub brațul lui.

Keele o privi scurt, de sus în jos, cu chipul dur ca granitul.

— Nu i-am mai povestit nimănui întâmplarea asta. Eram sigur că o uitasem. Ai un efect straniu asupra mea, doamnă.

Se lăsă o lungă tăcere. Mașina înghițea milele, iar Keele profita de fiecare ocazie ca să depășească vehiculele mai lente din fața lui.

D'Arcy continuă să mediteze la complexitatea omului pe care urma să-l ia de bărbat - omul care, de fapt, era tatăl fiului ei. Oare urma s-o mai dorească de soție când afla despre Sean? Sau, poate, avea să încerce să-l ia pe Sean din viața ei? Urma oare să plece și el?

— Trezește-te din lumea viselor, doamnă, spuse Keele. Am ajuns. Nu arată prea grozav, dar au niște

languste excelente.

D'Arcy îi simți privirea tăioasă în timp ce așteptau să le fie adusă mâncarea.

— De ce te încrunți, D'Arcy?

Keele întinse șervetul spre ea, ștergându-i de pe bărbie un strop de unt.

Când D'Arcy evită răspunsul, gura lui Keele se încordă, iar în ochi îi apărură o scăpărare de furie. Încercă să aducă vorba despre alte subiecte, dar Keele răspundea monosilabic, astfel că mâncară aproape în tăcere.

D'Arcy se bucură să revină la mașină, oftând adânc din cauza atitudinii rigide a lui Keele.

În timp ce coteau pe șosea, un câine alergă prin fața mașinii. Numai reflexele rapide ale lui Keele îi salvară viața.

— Sean iubește animalele, îndrăzni D'Arcy cu voce nesigură. Are un câine și o pisică. Câinele se numește Zdreanță, și arată pe măsură. Pe pisică o cheamă Ciupercă și e atât de leneșă, încât se mișcă numai ca să mănânce.

— Femelă mâncătoare-de-lotus tipică, chicoti Keele, făcând-o pe D'Arcy să se simtă mai ușurată că nu mai era supărat pe ea.

— Asta-i casa! i-o arătă ea, îndreptându-se în scaun. Sper să-ți placă Henry și Adelaide. Fără ei, nu cred c-aș fi fost în stare să-l cresc pe Sean atât de bine.

Îi zâmbi fugar, încercând să-și ascundă panica.

Henry le deschise ușa, zâmbind.

— Nu te așteptam azi, D'Ar...

Rămase cu gura căscată când îl văzu pe Keele, apoi se mai uită o dată.

— Dumnezeu...!

Lui Keele îi pieri zâmbetul de pe buze, iar în ochi îi apărură o expresie prudentă. Înainte de a apuca să-și retragă mâna pe care o întinsese, Henry i-o prinse și-l trase înăuntru pe ușă.

— Cred c-o să ne simțim mai bine înăuntru. Mă duc să aduc o cafea...

— Tu să aduci cafeaua! râse Adelaide, intrând în

living. Am trăit s-o văd și pe asta! Bună, D'Arcy. Acesta trebuie să fie...

Graiul îi pieri, în timp ce se uita la Keele, cu gura căscată.

Ochii lui Keele se îngustară, în timp ce privirea îi fulgera de la unul la altul, apoi spre D'Arcy.

— Se pare că am un efect neplăcut asupra dumneavoastră, a amândurora. Vă deranjează ceva?

— Cătuși de puțin, răspunse Henry, care-și regăsise calmul. Ne formaserăm o cu totul altă imagine despre dumneavoastră. De obicei, grecii nu sunt atât de înalți, și nu aveți părul negru. Se vede cât de false sunt ideile noastre preconcepute.

— Într-adevăr, i se alătură Adelaide, privind-o pe D'Arcy. Ajută-mă cu serviciul de cafea, vrei, iubito?

D'Arcy simți ochii lui Keele sfredelind-o ca razele X, în timp ce ieșea din cameră.

În bucătărie mirosea plăcut a zarzavaturi proaspăt tăiate.

— Mă gândisem să fac tocană irlandeză la cină, spuse Adelaide, umplând filtrul de cafea. O să vorbim mai târziu, îi șopti ea lui D'Arcy. De ce nu mi-ai spus nimic deunăzi, când ai venit să ni-l aduci pe Sean?

— Am uitat.

— Nu zău? Mă întreb dacă o fi o trăsătură de familie.

Adelaide o privi un moment gânditoare, apoi ridică din umeri.

— Lasă, nu contează. Știi, de multe ori mi-am spus ce bine a fost că ai putut să încasezi asigurarea pe viață a lui Rudy și să-ți cumperi o casă pe aceeași stradă cu noi. E foarte comod, nu găsești?

— Foarte comod...

D'Arcy înghiți în sec, întrebându-se ce se petrecea în living în acel moment. Oare Henry îi spusese lui Keele adevărul? Sau Keele îl ghicise singur, din conversația cu Henry? Ce-avea să facă? Ce putea să facă?

Ora băutului cafelelor fu un coșmar. Henry vorbea despre pescuit și interesul lui Sean pentru acel sport.

Adelaide spunea cât de mare creștea Sean.

— La început, nu mi-am dat seama cu cine semăna, atât de masiv, comentă ea, zâmbindu-i lui Keele. Acum înțeleg.

D'Arcy își fripse gura cu cafeaua fierbinte și începu să tusească.

— Nu fi ridicolă, Adelaide, mormăi Henry. Toți bărbații din neamul Kincaid au oase masive. Uită-te la mine, numai!

Keele, care tocmai ridica la gură ceașca de cafea, se opri.

— Vă numiți Kincaid? Cumva, am crezut că sunteți rude de-ale lui D'Arcy, nu ale soțului ei.

— Hm...? făcu Henry, nedumerit - apoi își privi cu ochi sticlosi soția, care clătina negativ din cap, cu un deget ridicat; Henry tuși o dată, și încă o dată. Cred că mai vreți prăjitură. Adelaide, mai adu.

— Poftim? A, e destulă aici - uitate, ridică ea farfuria, ca să-i arate.

D'Arcy simți că-i venea rău.

— Să vă arăt echipamentele mele de pescuit.

Henry luă ceașca din mâna lui Keele și o puse pe masă.

— Henry! Ce Dumnezeu e cu tine azi? Domnul Petrakis încă nu și-a băut cafeaua.

Adelaide îl privea cu gura căscată. Se uită la D'Arcy, în așteptarea unui sprijin.

Ridicând o mână moleșită, D'Arcy se uită cum Henry îl trăgea pe Keele afară din cameră.

— N-am să-l înțeleg niciodată pe omul ăsta...! bodegăni Adelaide.

— Nu vrea să spui că e fratele tatălui meu.

— De ce să nu vrea? Întrebă răstit mătușa ei.

— Keele nu știe că n-am mai fost căsătorită după moartea lui Rudy. Crede că am dobândit numele Kincaid de la al doilea soț, explică D'Arcy, cu voce seacă.

— Vai de mine, ce încurcătură! se tângui Adelaide. Nu-mi plac situațiile astea.

— Nici mie.

— Și voiam să-l invit la cină...! se văită ea.

— Nu-l invita. Am să trec diseară pe la Sean, înainte de a se duce la culcare. Nu-ți face griji, încercă D'Arcy s-o liniștească. Mâine e vineri. Am să vin acasă în weekend.

— D'Arcy Kincaid, nu m-am mai înfuriat de ani de zile, dar acum simt că-mi vin niște draci îngrozitori. Cum am să-l mai pot privi pe omul ăsta în față?

Nervoasă, Adelaide tot împăturea, despăturea și reîmpăturea șervetele.

— Dumnezeu, D'Arcy, Sean seamănă leit cu el, nu? șopti ea.

— Da.

— Iubito, eram siguri că tatăl lui Sean n-a fost Rudy, dar cumva crezuserăm că a murit, sau ceva...

Își trase nasul.

— Simt că te-am dezamăgit.

D'Arcy se ridică de pe scaun și-și îmbrățișă mătușa.

— Nici într-un milion de ani n-ați fi putut să mă dezamăgiți. Fără tine și Henry, viața mea ar fi fost insuportabil de grea. M-ați făcut fericită.

— O, D'Arcy, ești ca fiica noastră, și te iubim atât de mult - și pe Sean la fel! Niciodată nu-l voi lăsa pe omul ăsta să-ți facă vreun rău.

D'Arcy zâmbi.

— N-o să-mi facă niciun rău.

„Sper că n-o să-mi facă”, adăugă ea în gând. „Sunt hotărâtă să-l feresc pe Sean din calea lui”.

Cu ajutorul entuziast al lui Henry, reuși să-l scoată pe Keele din casă, conducându-l spre mașină. Își luară rămas-bun în mare grabă.

— În regulă, ceru Keele. Explică-mi.

Cuvintele țâșneau din gura lui ca flăcările.

D'Arcy își dresă vocea.

— Ce să-ți explic?

— Fir-ai tu să fii, D'Arcy, mă crezi prost? Oamenii ăștia s-au îngrozit când m-au văzut. Nu-s un Adonis, dar de obicei n-am un efect atât de rău asupra unor oameni pe

care abia i-am cunoscut. Ce naiba se întâmplă?

— Ăă... Henry și Adelaide nu se așteptau să mă recăsătoresc. Nici eu nu mă așteptam. Sunt sigură că au fost doar surprinși, nimic mai mult.

Mașina se repezi din loc ca o ființă vie.

— Am spus că nu-s prost.

Glasul lui Keele suna de parcă ar fi avut pietre între măsele.

— Cine credeau că sunt? Și de ce m-au dat afară din casă înainte de întoarcerea fiului tău?

Trupul lui D'Arcy zvâcni spasmodic.

Keele îi aruncă un zâmbet fără urmă de umor.

— Da, îmi dau prea bine seama că, din cine știe ce motiv pe care doar tu îl cunoști, nu vrei să-ți văd fiul.

— Ești nebun...! șopti D'Arcy, umezindu-și buzele uscate.

— Ba nu, tu ești nebună, dacă încerci să mă tragi cumva pe sfoară, D'Arcy. Au încercat și alții bărbați și femei, care aveau mai multă minte decât tine.

— Sunt sigură.

Frica o făcea să fie nepăsătoare.

— Dar dacă nu te superi, scutește-mă de un recital despre numeroasele tale relații cu femeile.

Mașina trecu de o curbă, ca o rachetă.

— D'Arcy, nu știu ce coci, dar pe toți sfinții, am să aflu!

Intră năvalnic pe străzile din Manhattan.

— Și să fie clar, femeie, dacă plănuiești cumva să scapi de căsătoria asta, poți s-o lași baltă!

* * *

Sonerie telefonului o smulse pe D'Arcy dintr-un somn adânc. Înghiți în sec, încercând să-și umezească gâtul uscat.

— Lo...?

— Dormei?

Glasul tăios al lui Keele o dezmetici imediat.

— Da.

— Ai o oră să te pregătești. Ne întâlnim cu niște

asociați ai mei, la cină.

— Dacă e o cină de afaceri, n-ai nevoie de mine. Prefer să mănânc în cameră și să mă culc devreme.

— Nu mai spune?

Glasul lui Keele era ca mătasea.

— Dacă nu ești în hol la opt punct, vin după tine. Și-am să te îmbrac cu mâinile mele, D'Arcy, să fie clar!

Șeful chelnerilor îi conduse la o masă aflată într-o parte. Când D'Arcy privi într-acolo, pașii îi șovăiră, dar mâna de oțel a lui Keele o împinse înainte.

— De ce nu mi-ai spus că vine și doamna Davos? întrebă ea încet. Și Elena și Gregor Afros?

Keele ridică din umeri, conducând-o spre un scaun și începând să i-i prezinte pe ceilalți oameni de la masă. D'Arcy știa că în veci n-avea să le rețină numele.

— Mă bucur că te revăd, doamnă Kincaid, spuse scorțos Anna Davos.

Keele întoarse scurt capul, cu chipul dur ca granitul. D'Arcy avu senzația că simțea miros de pucioasă.

— Spune-i D'Arcy, Anna. E logodnica mea, și va fi tratată ca atare.

D'Arcy simți că se înroșea, nedorind ca Keele să-și instige familia împotriva ei, cu stilul lui agresiv.

— Sper că vă place șederea la New York, doamnă Davos, spuse ea, nereușind s-o privească în ochi.

Când cina fu servită, toți cei de la masă erau absorbiți în diverse conversații.

— Mănâncă până nu se răcește, tată! îl întrerupse Elena pe Gregor dintr-o tiradă.

Gregor ridică din umeri, dar se întoarse spre D'Arcy și-i făcu cu ochiul.

Câteva clipe domni tăcerea, apoi glasul lui Gregor bubui din nou:

— Ai să-l aduci pe băiețelul tău la petrecerea pe care o dau la mine acasă?

D'Arcy scăpă furculița din mână.

Keele îi făcu semn ospătarului să aducă alta.

— Se pare că mereu provoci probleme la masă, remarcă Elena, făcând-o pe Anna să zâmbescă subțire.

— Nu fi proastă! mugi Gregor. Oricine poate scăpa o furculiță - și eu le scap tot timpul.

Se întoarse s-o privească pe D'Arcy, care se făcuse albă la față, și o bătu pe dosul mâinii.

— O să-ți placă proprietatea pe care am închiriat-o pe Island. E mare, și e chiar lângă apă. Grecilor le place apa.

Și râse tunător de propria lui glumă.

— Domnule Afros...

D'Arcy își dresе vocea.

— Prefer să nu...

— D'Arcy vrea să spună, interveni Keele, că suntem încântați că l-ai invitat și pe fiul ei, dar de-acum încolo trebuie să-l numești și fiul meu. I-am cerut avocatului meu să întocmească actele pentru adopțiune, astfel încât, când D'Arcy și cu mine ne vom căsători, Sean să devină fiul meu cu forme legale.

Capitolul 6

Ziua de sâmbătă era caldă și însorită. D'Arcy ajunse la Henry și Adelaide în timp ce Sean își lua încă micul dejun, iar Adelaide încerca să convingă pisica să nu-și ascută ghearele pe draperii.

— Mămico! strigă Sean. Zdreanță o să aibă căței! Așa a spus domnul Bidwell!

— Nu vorbi prostii, îl admonestă D'Arcy, cu o voce uscată.

— Zdreanță e castrată, întrebă Adelaide, nu-i așa, Henry?

— Așa credeam și eu, când am cumpărat-o de la Ferguson.

Henry se uita la cățea ca și cum făptura aceea lăptoasă s-ar fi transformat într-un peste piranha.

— Domnul Bidwell zice că o să aibă trei sau patru! anunță Sean, încântat.

— Chiar așa? replică Adelaide, lăsându-se într-un fotoliu. Numai asta ne mai lipsea. Un stol de căței...

— De găște, bombăni Henry.

— Ce? îl privi Adelaide îngrozită. Sigur o să aibă căței. Am citit undeva că animalele...

— Un stol de găște, nu de căței. Grupurile de căței nu știu cum se numesc.

— O turmă, unchiule Henry? propuse Sean.

— Nu, dragă, în turme umblă elefanții, și numai de-așa ceva n-avem nevoie. Cred c-ar trebui să fim recunoscători că Zdreanță nu-i elefanțiță. Cei ce la comisia ecologică n-ar...

— Adelaide, pentru numele lui Dumnezeu! o întrerupse Henry.

D'Arcy izbucni în râs - un râs nervos pe care nu și-l putea stăpâni. Dintr-odată, își dădu seama că râdea și plângea în același timp, iar Henry o conducea afară din cameră, în timp ce Adelaide îi spunea lui Sean că avea să aducă niște lapte pentru el și Zdreanță.

Ușa cabinetului lui Henry se închise în urma lor, iar D'Arcy căzu într-un fotoliu, cu mâinile peste față, încercând să-și stăpânească tremurul trupului.

— D'Arcy, farsa asta a ținut destul. Am să-i pun capăt până nu faci o cădere nervoasă.

Henry ridică o mână, cu palma înainte, oprindu-i orice răspuns.

— Nu-ți răci gura de pomană, D'Arcy. Am să-i spun lui Petrakis că Sean e fiul lui natural. Toată înșelătoria asta te costă îngrozitor, și nu voi permite să mai continue.

— Henry, te rog... începu D'Arcy să se bâlbâie, căutând să se controleze. Am să-i spun eu însămi, dar la momentul potrivit. E un om puternic, Henry. Dacă se hotărăște să mă dea în judecată pentru Sean, putem avea necazuri. N-am să risc să-l pierd pe Sean, indiferent ce va trebui să fac. E al meu, încheie ea, înlănțuindu-și degetele.

— N-o să ni-l ia niciodată pe Sean! spuse Henry, strângând capul lui D'Arcy la piept. O să luptăm, D'Arcy. Nu-s nici eu lipsit de influență. Oamenii din orașul ăsta te cunosc și știu ce bine l-ai crescut pe Sean. Și noi avem muniție, D'Arcy. Putem lupta și o vom face - dacă trebuie. Nimeni n-o să ni-l ia pe Sean. Însă chiar crezi că Petrakis

ar face una ca asta?

D'Arcy se întoarse cu fața spre vestonul lui, suspinând înfundat. Nu mai plânsese din prima perioadă a căsniciei cu Rudy.

La petrecerea lui Missy Winslow fusese adus și un clown, iar D'Arcy și mama lui Jimmy, Jen Sturmer, au fost invitate să rămână la spectacol. Timp de aproape patru ore, D'Arcy îl putu închide pe Keele într-un compartiment retras al minții, delectându-se cu bucuria lui Sean și taifasul vesel al celorlalte femei.

În drum spre casă, Sean se agita sub centura de siguranță.

— O să vreau și eu un clown de ziua mea, și un ponei... și baloane, și suc roșu...!

— Nu ți-ar plăcea mai mult un tată? întrebă D'Arcy, cu falsă indiferență.

— În loc de clown? replică prudent Sean.

— A, nu, s-ar putea să aducem și un clown, îi zâmbi D'Arcy.

— În regulă, da' dac-ar fi să aleg, cred c-aș prefera mai bine clownul.

— Aș prefera, fără „mai bine”, îl corectă D'Arcy. Și oricum, o dată ce va veni tatăl tău în casă, o să-l avem tot timpul, adăugă ea pe un ton măsurat.

— Mi-ai mai spus, mămică, răspunse resemnat Sean. Mi-ar plăcea un tătic cum are Jimmy, da' vreau și un clown.

— Clownii sunt foarte deosebiți, într-adevăr, îi dădu dreptate D'Arcy.

În seara aceea, D'Arcy îi invită pe Henry și Adelaide la cină, pentru ca Sean să le poată descrie în amănunt toată petrecerea.

Adelaide încuviință că Sean merita să aibă și el un clown la ziua lui.

Telefonul sună, iar D'Arcy răspunse, râzând încă.

— Pari veselă, o readuse la realitate acuzația suavă a lui Keele. Cine mai e acolo?

— Cine întreabă? glumi D'Arcy.

— Mizezi pe distanța dintre noi, iubito? Nu te sfătuiesc, scrâșni Keele din receptor.

— Nu mă amenința, fiorosule!

— Potolește-te, petardă mică.

În glasul lui se simțea acum un umor sincer.

— Știi al naibii de bine că niciodată nu te-aș amenința cu atacuri fizice sau emoționale, dar nu vreau să fi în compania nici unui alt bărbat.

— Au venit Henry și Adelaide la cină, pentru ca Sean să le povestească despre petrecerea la care a fost invitat azi.

— Și crezi că pe mine nu m-ar fi interesat să aud despre petrecere?

Glasul lui era înghețat ca Antarctica.

— Nu e de la sine înțeles că m-ar interesa ce-și dorește viitorul meu fiu de ziua lui?

— Ai vrea să te duci la Show and Tell?

— Poftim? Ce naiba tot spui? D'Arcy, dacă încerci să te ții de jocuri cu mine...

— Sean a spus că, dacă ar avea un tătic, l-ar duce într-o zi la Show and Tell.

Înghiți în sec.

— Te-ai duce?

— Spune-i să propună ziua, chicoti Keele. Nu e voie decât să știu din timp, ca să-mi fac loc în program.

D'Arcy se simțea ca un pește prins în undiță. Surpriza îi tăia respirația.

— Nu vorbești serios... bâigui ea gâduit.

— Dă-mi-l pe Sean la telefon.

— Nu... Adică, nu e necesar...

— Dă-mi-l la telefon, D'Arcy.

Ordinul aproape că-i pârjoli urechea.

Cu mișcări de robot, D'Arcy se întoarse dinspre telefon.

— Vrei să vorbești cu Keele, Sean? El e bărbatul care o să...

— Știu, știu.

Băiețelul coborî de pe scaun, fără să remarce tăcerea stranie care se lăsase între cei mari.

— Da, vreau să vorbesc cu el.

Răspunsul lui hotărât semăna atât de mult cu stilul tatălui său, încât D'Arcy avu un mic șoc, înainte de a-i da receptorul.

— Da... Bună ziua... Da... Serios?!? chiui Sean. Bine! ... Da, promit. Când vii la mine?

D'Arcy simți că-i sare inima din piept.

— Ok. Am să-i spun mamei. Poate să vină și ea?... Poate?!

Fericirea din glasul lui Sean o zgâria pe D'Arcy pe nervi pentru prima dată în viața ei.

Dădu să se întoarcă, dar Sean o strigă și-i spuse că noul lui tătic voia să-i vorbească.

— Încă nu ești tăticul lui, mârâi D'Arcy în receptor.

În glasul lui Keele se simțea amuzamentul.

— Am să fiu curând. Nu te împotrivi inevitabilului, iubito.

Apoi, tonul îi deveni îngândurat.

— Deja simt un raport cu băiatul. Fără îndoială, e atracția puternică a mamei. M-am răzgândit, n-am să mai aștept până luni ca să ne vedem. Vin mâine seară la cină. Și nu te deranja să gătești, am să aduc eu de mâncare.

Și închise telefonul, înainte ca D'Arcy să-i poată răspunde.

— Ticălos afurisit și arogant! șuieră ea în receptor.

A doua zi dimineață, când D'Arcy termină de făcut paturile, Sean sărea deja într-un picior de emoție.

— Îi place să joace fotbal, mămico? îi place? Tăticul lui Jimmy joacă fotbal. Și mie-mi place fotbalul, continuă el să turue, în timp ce o urma spre bucătăria casei mici, stil ranch.

— Am să joc eu fotbal cu tine, răspunse D'Arcy, în timp ce-i bătea omleta.

Băiatul o privi cu reproș.

— Mămicile nu joacă fotbal.

— De ce? întrebă ea, privindu-l cum se urca pe scaun și-și lega șervetul la gât.

— De-aia! declară solemn Sean.

— Te-am prins!

D'Arcy îi depuse un sărut în creștet, în timp ce ducea farfuria la chiuvetă. Tocmai lua cafetiera, când se auzi soneria de la intrare.

— Răspund eu! strigă Sean, sărind de pe scaun și luând-o la goană spre ușă, cu Zdreanță pe urme, lătrând.

D'Arcy era oricum enervată pe băiatul cu ziarele, care arunca în fiecare dimineață ziarul în tufișurile ude, iar acum venea să-și ia banii la ora aceea imposibilă, duminica dimineața! Dacă ea se ducea la biserică încă din zori? își șterse mâinile cu un prosop și se întoarse spre antreu, cu poșeta în mână.

— Bună dimineața, D'Arcy.

Keele stătea dincoace de prag, pe umăr cu Sean care chicotea.

— Ți-am făcut o spriză, mămico, așa-i? râse Sean, în timp ce Keele îl lăsa jos.

— Ești greu, știi? comentă Keele, zâmbindu-i.

— Sunt cel mai mare din grupă! declară mândru băiatul. Eu sunt zmeul!

— Nu zău?

Keele se lăsă pe vine în fața lui.

— Cum ți-ar plăcea să înoți într-o piscină cât ține de mare?

— Dacă-i afară, n-am voie. Mămica zice că acum e prea frig ca să fac baie afară.

— Piscina asta e încălzită, iar dacă plouă, are o copertină care poate fi trasă deasupra. Ce părere ai?

Băiatul începu să țopăie de entuziasm.

— Când?

— În weekendul viitor.

Apoi, Keele se ridică în picioare, întorcându-se spre D'Arcy.

— Nu-mi spui bună dimineața?

Ochii lui leonini o fulgerară pătrunzător, ca pentru a-i

citi gândurile.

D'Arcy coborî privirea, dorindu-și ca podeaua să se deschidă sub picioarele ei.

— Bună dimineața.

— Bună dimineața, o îngână el aproape răstit.

— Credeam că vii mai târziu, spuse grăbită D'Arcy. Noi ne pregăteam să mergem la biserică.

Keele ridică din umeri.

— Vin și eu cu voi. Am mai fost în viața mea la biserică.

— Nu...! spuse D'Arcy, făcându-l pe Sean s-o privească surprins. Asta nu-i biserică greco-catolică, încheie ea abătută, tot fără să-l privească.

Sean se ridică de pe scaun și-i spuse mamei lui că-i scotea pe Zdreanță și Ciupercă în curte.

— Vezi să nu te murdărești, mormăi D'Arcy, strângându-și cordonul capotului.

Keele îl privi pe băiat cum ieșea pe ușă, apoi se întoarse spre ea. D'Arcy nu-și mai ridica ochii din pământ.

— Ce naiba e cu tine? Ți-e rău, sau ce? Ești palidă ca o coajă de ou.

— Ai spus că vii la cină, replică D'Arcy revoltată.

— Și ce mare lucru dac-am venit puțin mai devreme?

„Marele lucru”, urlă ea în minte, „e că aș fi avut mai mult timp să mă pregătesc, și n-aș fi fost cât pe ce să fac un atac de apoplexie văzându-se cu propriul tău fiu în brațe!”

— D'Arcy? D'Arcy, uită-te la mine. Care dracu-i problema?

— Nu înjura! Încercă ea să riposteze. E duminică. Acum mă duc să mă îmbrac. Trebuie să plecăm în douăzeci de minute.

— Ești nebună.

D'Arcy îl auzi mormăind de unul singur, în timp ce-și scotea capotul și intra în baie. Dădu drumul apei reci la dus, cu toată puterea, lăsând-o să-i siroiască peste trup până simți că îngheța. Apoi își șamponă părul, frecându-și dureros pielea capului.

Keele nu-și recunoscuse fiul. Aceste cuvinte îi răsunau la nesfârșit în cap, în timp ce se îmbrăca. Apoi deschise fereastra pentru a-i striga lui Sean să aducă în casă câinele și pisica, și-l văzu privindu-l atent pe Keele, care jongla cu o minge de fotbal de pe un picior pe altul, pentru ca la sfârșit s-o arunce în sus și să-i tragă un cap. Talentul lui la fotbal o irita și mai mult pe D'Arcy.

— E timpul să plecăm! anunță ea răstit, încruntându-se la Keele care o privi amuzat.

Când porni spre mașina ei veche, Keele o luă de braț, conducând-o spre Ferrari-ul suplu parcat în față, a cărui vopsea argintie strălucea în soare.

— Mamă! Cu mașina asta mergem la biserică?

Fără să se lase invitat, Sean sări în mașină.

— Putem să trecem și prin față pe la biserica prebizteriană, te rog, poate ne vede Jimmy! Acolo se duce el la școala de duminică.

— Prezbiteriană... îl corectă mașinal D'Arcy.

— Avem timp? o întrebă Keele, cu un glas mătăsos.

D'Arcy dădu din cap o singură dată, afirmativ.

— Arată-mi drumul, Sean, îi spuse Keele băiatului, care era în extaz.

Nu-l văzură pe Jimmy când trecură prin dreptul celei de-a treia biserici prezbiteriene, dar entuziasmul lui Sean nu scăzu. Cu degetul tremurându-i de emoție, îi arătă pe Henry și Adelaide, care ieșeau din parcare bisericii St. Jude's.

Keele apăsă pe butonul de coborâre al ferestrei, iar Sean îi strigă în timp ce Ferrari-ul cotea în parcare. Expresiile cu care-l priviră unchiul și mătușa lui îl încântară și mai mult. D'Arcy se strâmbă.

— De ce am senzația că sunt un om cu două capete ori de câte ori apar în fața rudelor tale? întrebă Keele tărăgănat, în timp ce-și trăgea scaunul pentru a-i face loc lui Sean să coboare și să alerge spre soții Kincaid.

— Nu știu despre ce vorbești, răspunse D'Arcy cu falsă aroganță, încercând să-și stăpânească tremurul din voce.

— A, ba știi, nici vorbă, cum voi ști și eu, nu peste mult, îi promise el cu zâmbetul pe buze.

O luă de braț, în timp ce se apropiau de cei doi, care-i zâmbeau lui Sean. Băiatul turuia ca o moară stricată, descriindu-le mașina și talentul lui Keele la fotbal.

— ...Și mămica zice că nu-i pot spune tăticule până se mărită cu el, așa c-am să o zic domnule, încheie Sean, cu suflul la gură.

— Poți să-mi spui Keele, dacă vrei, îi zâmbi el băiatului, fără să observe privirile pe care Henry și Adelaide i le aruncară lui D'Arcy.

Slujba i se păru lui D'Arcy mai lungă decât de obicei. Părintele Mahon avea un suflu oratoric remarcabil, fiind cândva profesor de istorie a religiilor la școala pregătitoare de băieți. Predica de azi era despre Cruce, iar părintele profită de ocazie pentru a ține un discurs despre găsirea adevăratei Cruci de către Sfânta Elena, mama Împăratului Constantin.

— Constantin e sfânt și în biserica mea, îi șopti Keele. Nu suntem atât de îndepărtați.

După slujbă, când D'Arcy încercă să scape repede, fu interpellată de Dina Latimer, o veche prietenă care o ducea adesea la ședințele cu părinții. Aceasta îi spuse că trebuia neapărat să-și organizeze o ploaie de flori la nuntă, iar câteva femei din preajmă îi ținură isonul, făcând-o pe D'Arcy să le privească de parcă i-ar fi venit să le sfășie.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, interveni Keele, făcându-le pe femei să zâmbească instantaneu, cu magnetismul lui masculin. Sunt sigur că și D'Arcy vă e la fel de recunoscătoare ca mine, dar cred că vom fi foarte ocupați în scurtul răstimp care ne-a mai rămas până la nuntă.

D'Arcy se încruntă, Adelaide îi privi cu ochi sticloși, iar Henry zâmbi strâmb.

Când în sfârșit ajunseră în mașină, după ce-i smulse Adelaidei promisiunea, făcută cam fără tragere de inimă, că aveau să vină imediat la ea acasă, D'Arcy se rezemă de spătarul canapelei tapițate cu piele, inspirând adânc.

— Mămico, mama lui Amy Latimer vrea să mă duc la ele să mă joc. Când pot să merg? o întrebă Sean, împungând-o în umăr cu degetele lui grăsuțe.

— Curând... oftă D'Arcy, întrebându-se dacă în Legiunea Străină exista și vreun regiment pentru femei.

— Ești obosită, iubito? o întrebă Keele, cu un zâmbet tăios ca oțelul.

— Da... Nu cred c-o să fiu o companie prea plăcută azi. Poate ar fi mai bine să nu rămâi...

— Mămiiicooo...! se văicări Sean. Eu și Keele o să jucăm fotbal!

— Keele și cu mine, îl corectă D'Arcy, în timp ce se întreba cum de reușise să le încurce pe toate atât de perfect.

— Așa am zis și eu! se revoltă Sean, repezindu-și înaintea buza de jos.

— Uite cum facem, îi propuse Keele. O s-o ajutăm pe mămica să pregătească cina, apoi o să jucăm fotbal. Și pe urmă, după cină, o ajutăm să strângă masa, și iar ne jucăm.

D'Arcy auzi zâmbetul în glasul fiului ei, când îi răspunse lui Keele:

— 'N-regulă.

Cina fu veselă și animată, trebui D'Arcy să recunoască în sinea ei, văzând cum se străduia Keele să-i cucerească pe Adelaide și pe Henry. Când se așezară la masă, Sean îi era deja devotat trup și suflet.

— D'Arcy o să vă povestească despre tavernele de pe Keros.

Zâmbetul lui Keele era îmbietor, dar D'Arcy îi observă prudența din ochi, în timp ce-i studia pe Adelaide și Henry.

— Dansurile bărbaților de acolo nu au egal în toată Grecia.

— Am să le văd și eu odată? întrebă Sean, cu gura încercuită de sos.

— Desigur. O parte din timp, vom locui în Grecia, îl asigură Keele. Ai să-nveți dansurile, la fel cum le-am

învățat și eu, de la pescari. Apoi vei învăța să te scufunzi, să faci schi nautic, să navighezi... Vom face foarte multe lucruri împreună.

Sean zâmbi, dar imediat buzele începură să-i tremure.

— Nu pot să-i las singuri pe Zdreanță și Ciupercă. Ar muri.

— Și aici vom avea o casă, tot timpul, îi spuse blând Keele. N-ai să te desparți de animalele și de prietenii tăi.

După ce-i ceru voie mamei lui, Sean coborî de pe scaun, se duse la Keele și ridică brațele.

— Poți să mă duci la culcare?

Râzând, Keele îl ridică în brațe.

— Așa am să fac!

— Trebuie să se spele... anunță D'Arcy cu o voce pierită, încercând să nu se uite la Adelaide, care-și dădea ochii peste cap.

Tăcerea din jurul mesei era încărcată cu o tensiune aproape electrică.

Apoi, Henry își dresе glasul.

— N-au avut timp să iasă și să joace iar fotbal.

— Hmmm? A... da. Păcat.

Zâmbetul Adelaidei alunecă într-o parte.

— Cred c-am să-mi rezerv o cameră într-un sanatoriu de boli mintale pentru o lună, spuse ea meditativ, cu privirea pierdută undeva între D'Arcy și Henry.

— Lasă, dragă, o liniști Henry; apoi se uită la D'Arcy. Ar fi mai bine să-i spui.

— Da... Știu...

D'Arcy se ridică, privind spre hol.

— Ceea ce nu știu e cum să-i spun.

Scrâșni din dinți.

— N-o să te omoare, draga mea, îndrăzni Adelaide.

Imediat, însă, întoarse capul spre soțul ei, privindu-l cu ochi mari.

— Nu poate, nu-i așa, Henry?

— N-aș crede...

Henry își linse buzele.

După ce Adelaide și Henry intrară în camera lui Sean ca să-i ureze noapte bună, Keele o urmă în spălătorie pe D'Arcy, care ducea hainele lui Sean.

— Ai fost nervoasă toată ziua, D'Arcy, iubirea mea, gânguri Keele în spatele ei. Dar, hai s-o spunem p-a dreaptă, ești nervoasă de când ți-am cunoscut familia. Nu știu de ce, dar am să aflu, îți jur c-am să aflu.

O sărută pe ceafă, care-i devenise tare ca piatra, de încordare.

— Apropo, voiam să-ți spun: cred că-mi va plăcea foarte mult să fiu tatăl lui Sean.

Capitolul 1

Când Keele anunță că, după părerea lui, era perfect că cele trei zile libere ale sărbătorii de Columbus Day coincideau cu invitația lui Gregor, D'Arcy simți încă o fisură producându-se în stăpânirea ei de sine. Avea să se desfacă un bucăți ca un ceas stricat!

Calm, Keele o informă că-l anunțase pe Gregor că toți trei aveau să rămână peste weekend.

— Sean se bucură mult, fiindcă i-am spus despre piscină și despre grădinarul lui Gregor, Stavros.

— Stavros? șopti D'Arcy, cu gâtul contractat.

— Stavros are un nepot de aceeași vârstă cu Sean. Se vor juca împreună. Nu-i așa că-i drăguț? comentă Keele, încruntându-se nervos la vederea privirii inexpressive a lui D'Arcy.

— Drăguț... murmură ea, repetând iar și iar cuvintele în minte, incapabilă să le găsească pe cele potrivite pentru a-i spune lui Keele că Sean era fiul lui.

Chiar în acel moment, Sean îi strigă, iar Keele se duse în living, să se uite împreună la Wiley Coyote.

Cu fiecare zi ce trecea, Sean devenea tot mai dependent de Keele.

D'Arcy fusese șocată până-n adâncul ființei când Keele își schimbase programul și se duse cu Sean la Grădinița Adams, să vadă Show and Tell. Două zile după aceea, Sean fusese în extaz și nici nu mai vorbise despre altceva.

Încetul cu încetul, Henry și Adelaide îl acceptau, așa că nu fu surprinzător deloc când Henry și Keele se înțeleseră să vadă împreună un meci. Adelaide era încântată că-i plăceau fursecurile ei cu unt de arahide la fel de mult ca lui Sean. D'Arcy se gândea la un seppuku – sinuciderea rituală pe care o puseseră la punct japonezii.

Vineri după-amiază, înainte de a pleca la proprietatea lui Gregor de pe malul oceanului, Sean nu-și găsea locul de emoție. Henry și Adelaide veniră să ia cățeaua și pisica la ei acasă, considerând că așa era mai ușor. D'Arcy nu era prea convinsă, în timp ce se apleca, încercând să convingă pisica să iasă de sub pat.

— Lasă-mă să încerc eu.

Keele o ridică de la podea, apoi se aplecă peste pat, își strecură o mână printre acesta și perete și înhăță pisica. Aceasta nu era deloc încântată, dar îi era prea lene ca să-l zgârie.

— Cum ți-ar plăcea să călătorești cu un Ferrari, Alteță Regală? o întreabă încet Keele.

Ochii îndepărtați ai pisicii se închiseră încet.

— Perfect. Să mergem.

Henry și Adelaide, cu mașina lor, urmară Ferrari-ul în care Sean își ținea încântat pisica în brațe, iar cățeaua gâfâia pe bancheta din spate. Peste câteva minute, Sean și Keele reveniră. D'Arcy îi aștepta cu bagajele în antreu.

— Mămico, să fi văzut pisica în mașină! îi place cu Ferrari-ul! o anunță radios Sean.

— Urăsc discriminările!

— Keele zice că pisicii o să-i placă în casa noastră cea nouă, fiindc-o să fim aproape de școala mea, fiindc-am să mă duc la școală cu Jimmy. Keele zice...

Când cotiră pe aleea arcuită din fața casei lui Gregor, D'Arcy începea să-și spună că Sean nu mai era în stare să înceapă nicio frază altfel decât cu „Keele zice”. Parcurseră aleea până la un conac uriaș de piatră și cărămidă, construit pe o pantă blândă care cobora spre Sound.

— Curat și bine aranjat, faci din colibă un palat, mormăi D'Arcy, privindu-l pe valetul cu livrea care venise

să le ia bagajele din mașină.

Keele râse, ridicându-i o mână ca să-i sărute inelul de pe deget.

— Ți-ai imaginat că Gregor ar putea fi altfel decât ostentativ când primește musafiri? E un grec care a răzbit prin forțe proprii. Îi place să-și cheltuiască banii, dar muncește din greu și e bun la inimă.

— Știu, răspunse D'Arcy spășită, nedorind să denigreze bunătatea gălăgiosului grec.

— Madame...

Valetul în livrea tuși pentru a-i atrage atenția.

— Dumneavoastră și fiul veți locui în vila din curte, pentru ca băiatul să fie în apropiere de grajduri. Calul său se numește Jockey.

— Nu știe să călărească, răspunse D'Arcy, printre chiuiturile lui Sean.

— Am să-l învăț eu, spuse Keele. Stau în vila de lângă a doamnei Kincaid, corect?

Valetul tuși.

— Ăă... s-a produs o schimbare, domnule. Vila aceea i-a fost dată unui anumit domn Hudson, care s-a instalat deja. Dumneavoastră aveți o cameră la etajul întâi al conacului, domnule.

Expresia valetului nu se schimbase, dar culoarea lui Keele, da.

— Înțeleg. Ei, atunci du-mi bagajele în vila doamnei Kincaid. Voi sta acolo.

Întoarse capul spre D'Arcy, cu o expresie atât de aspră încât îi reteză orice protest.

Sean o trăgea de braț, spunând că voia să-și vadă calul.

Între Sean și Keele, D'Arcy se simțea ca o străină. Băiatul și bărbatul vorbeau ca și cum ea nici n-ar fi fost acolo.

Casa era încăpătoare, cu două dormitoare, o bucătărie și o sufragerie, un salon mare cu șemineu și două băi, câte una pentru fiecare dormitor. Lângă sufragerie avea o mică terasă, iar o alee ducea printre

copaci la grajduri, la terenurile de tenis și la piscină. Era o casă izolată și foarte intimă, de unde conacul abia se zărea printre copaci.

Când se gândi la Elena Afros, D'Arcy strânse buzele. Era sigură că Elena aranjase ca Keele să fie cazat în conac. Își dădu seama că începea să-și piardă controlul, când simți nevoia să scrijelească inițialele Elenei cu o sabie pe sânii ei voluminoși. Ar fi preferat ca Keele să stea cât mai departe posibil. Așteptă până când bagajele fură aduse în dormitoare, iar valetul plecă, pentru a se întoarce spre Keele, dregându-și vocea.

— Nu-ți răci gura de pomană, D'Arcy. Am să stau aici. Am aranjat să aducă un pat pliant în camera ta, pentru Sean. Eu voi sta în celălalt dormitor.

Un colț al gurii i se arcui.

— Credeai că te voi lăsa singură aici, cu un tip ca Philo Hudson în apropiere? Las-o baltă.

Și intră în dormitorul lui, lăsând-o pe D'Arcy cu gura căscată, incapabilă să se hotărască dacă se simțea ușurată sau îngrozită.

Era loc destul pentru patul pliant, iar Sean părea intrigat la gândul de a dormi în aceeași cameră cu mama lui.

D'Arcy avea senzația neplăcută că plăcerea lui era înzecită de faptul că și Keele locuia în aceeași casă.

— Mai repede, mămico! Keele a zis că putem vedea calul.

Apoi se tângui:

— Dar zice că trebuie să te așteptăm! Grăbește-te!

D'Arcy își privi încruntată fiul care ieșea din dormitor în fugă. Trădătorul! După tot ce făcuse pentru el!

Trecu în camera alăturată, hotărâtă să discute cu Keele, dar când îl văzu cum stătea în picioare vorbind la telefon, cu Sean alături, privindu-l, se opri brusc. Aveau cămași aproape identice! Erau îmbrăcați la fel! Cum găsisese Keele o cămașă Black Watch ca a lui Sean? Apoi, când Keele se întoarse dinspre telefon, îl întrebă încruntată:

— De unde-a apărut cămașa asta a lui Sean? Unde-i

cămașa maro pe care o purta?

— Keele mi-a schimbat cămașa, mămico. Și, uite, am și blugi la fel că ai lui. Pot să-i port când călăresc, dacă vreau, îi explică Sean, arătând ca o versiune miniaturală a tatălui său.

Cele două imagini i se împăienjeniră înaintea ochilor, iar D'Arcy ridică la gură o mână tremurătoare.

— Sean, am vorbit cu Gregor la telefon. Fiul lui Stavros vine să-ți arate terenul de joacă...

— Eu vreau să văd caii, se încruntă Sean.

— Mama ta și cu mine vom veni să te luăm mai târziu. Acum, ieși pe terasă și așteaptă-l pe fiul lui Stavros. O să-ți placă terenul de joacă.

Keele închise ușile glisante de sticlă în urma lui Sean, apoi se apropie de ea. D'Arcy își ținea o mână peste ochi, încercând să-și recapete calmul.

— Nu știam c-ai să te superi așa de tare din cauza îmbrăcăminții. Pot să-l schimb din nou, fără probleme, îi spuse el cu buzele în părul ei, încercuindu-i talia cu brațele.

— Nu. Nu, să nu faci asta... Nu înțelegi... îngăimă D'Arcy.

— Atunci, explică-mi, îi ceru Keele încet.

— Părea... Părea atât de... potrivit, cumva... răspunse ea cu un zâmbet palid, simțindu-și tremurul buzelor.

Keele îi îndepărtă părul din jurul feței, stăruind cu degetele printre buclele arămii.

— Ți-am spus cât de ațățător arată fundul tău rotund în blugi, și ce frumos ți se văd sânii prin bluza asta subțire?

— Keele!

D'Arcy râse nervos, deși simțea cum se înroșea la față, sub dogoarea privirii lui. Înăuntrul ei ceva pulsa spasmodic, ca și cum ar fi avut ferbă. Erau niște pulsații care aproape făceau s-o doară capul, dar nu simțea nicio suferință, numai nerăbdare. Se bucura nebunește că lui Keele îi plăcea trupul ei!

Îl privi și, când îi văzu focul mocnit din privire, își

aduse aminte de Londra. Se simțea înfrigurată și înfierbântată în același timp.

Ochii lui o studiau, părând turnați din aur lichid.

— Dumnezeule, cât mă bucur că în curând ne vom căsători, iubito, murmură Keele, coborându-și gura peste a ei.

D'Arcy se ridică pe vârfuri, dorind să se apropie cât mai mult, și-l cuprinse după talie în timp ce brațele lui o încătușau în strânsoarea lor.

— La dracu', D'Arcy, nu mai pot să aștept! Și-așa am așteptat prea mult - ăștia patru ani au fost o veșnicie...

Îi șopti vorbe drăgăstoase lângă gât, aplecându-se să-și strecoare un braț pe sub genunchii ei.

— Sean! Nu se poate...

Vocea lui D'Arcy era slabă și sufocată, iar mâinile ei îi frământau părul de la ceafă, răsfirându-l, trăgând, amintindu-și...

— Sean se joacă. O să mergem să-l luăm. Mai știi? întrebă încet Keele și, fără să încetinească, o duse până în dormitor, unde deschise ușa cu piciorul și o depuse pe pat. Te doresc, D'Arcy. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă refuza.

În tăcere, D'Arcy întinse mâinile și-l trase spre ea, ridicându-și trupul pentru a-l ajuta să-i scoată hainele. Mâinile ei erau la fel de ocupate ca ale lui și-l auzea chicotind în timp ce-i descheia centura.

Atingerea familiară a craniului lui Keele sub degete, în timp ce-l trăgea de păr pentru a-i aduce gura spre a ei, o făcu să-și dea seama cât de multe asemenea vise avusese, cât de mult îl dorise, cât de disperată fusese foamea pe care și-o stăpânise cu greu. Subconștientul îi era plin de o poftă hulpavă, și toate gândurile de a-l respinge se risipiră într-o erupție de pasiune care o lăsă amețită.

Keele îi repeta numele la nesfârșit, în timp ce se chinuia să-și astâmpere propriile dorințe pentru a le satisface pe ale ei. Buzele lui îi cutreierau trupul.

Când D'Arcy simți că nu mai rezista, Keele trecu deasupra, tremurând ca și cum senzația ei l-ar fi scos din

minți. D'Arcy se ridică în întâmpinarea acelei frenezii cu propria ei forță primitivă, ale cărei proporții uriașe o năuceau.

Orice prefăcătorie folosisese ca să-și ascundă dragostea pentru Keele se mistuia în timp ce urca împreună cu el spre culmea unei satisfacții incredibile.

Ar fi rămas acolo o veșnicie, nemișcată, dacă Keele n-o lua în brațe, dând-o jos din pat. O duse în baie, unde făcură dus împreună, spălându-i trupul cu sărutări, apoi o ajută să se îmbrace.

Peste vreo douăzeci de minute, când porniră spre terenul de joacă, Keele continuă s-o țină strâns lângă el cu un braț, oprindu-se la tot pasul s-o sărute pe față, pe gât, pe buze.

Ajunseră în poiana cu aparatele de gimnastică unde se juca Sean, iar Keele se opri din nou, urmărindu-i conturul buzelor.

— De ce-i faci asta lui mămica? întrebă Sean, arătând cam ca un bulldog, cu capul repezit înainte și pumnii strânși pe lângă trup.

Deși D'Arcy se zbătu să scape, Keele nu-i dădu drumul.

— Am să mă însor cu mămica ta și toată ziua o voi ține în brațe și am s-o sărut, răspunse încet Keele.

— A...

Sean se uită la mama lui.

— Asta-i în regulă?

D'Arcy simți degetele lui Keele înfigându-i-se între coaste când ezită.

— Da, dragul meu. Toți oamenii căsătoriți se sărută și se îmbrățișează.

— Aha...

Un moment, Sean tăcu, uitându-se de la unul la altul. Apoi se luminează la față.

— Acum pot să văd calul?

Keele îi zâmbi.

— Într-adevăr, acum mergem să vedem calul.

Porniră în direcția indicată de săgeți, spre grajd. Keele o ținea pe D'Arcy de mână, iar Sean cânta în falset o melodie dintr-un film de desene animate.

După cărarea umbrită de copaci, lumina bruscă a soarelui avu un efect orbitor. D'Arcy nu văzu celelalte persoane adunate în jurul padocului. Râsul bubuitor al lui Gregor o făcu să se întoarcă într-acolo, chiar când grecul îi ordona unui grăjdar să aducă afară calul numit Jockey.

— E mic, așa cum ai cerut, Keele, prietene, și are o fire docilă. Haide, ridică băiatul în șa, îl îndemnă Gregor. Ai să vezi.

— Dumnezeu! exclamă Elena Afros. Nici nu mă mir că ai vrut să te însori cu javra asta.

Keele întoarse capul, cu Sean în brațe, privind întrebător fața schimonosită de dezgust a Elenei. Anna Davos se uita cu o răutate atât de vizibilă la D'Arcy, încât aceasta făcu un pas înapoi. Când o văzu întorcând privirea spre fiul ei, D'Arcy înțelese. Simți că i se scurgea tot sângele din trup, în timp ce dădea să se repeadă la Sean, pe care Keele îl pusese în șa.

— D'Arcy! Ce naiba... Înapoi, iubito. Îl țin eu. E-n regulă, încercă Keele s-o liniștească, nedumerit.

Unul dintre grăjdari veni și se oferă să încalce în spatele lui Sean. Keele tocmai se pregătea să-i explice că avea să-l plimbe el.

— Lasă-l pe Sam să meargă cu el, Keele! țipă ascuțit D'Arcy, făcând calul să fornăie, nervos.

— Nu...

D'Arcy înghiți în sec.

— Vreau să mă duc eu cu el.

Keele îi privi fața albă ca pergamentul, pe care ochii ardeau ca două orbite pline cu tăciuni, și-i dădu grăjdarului căpăstrul.

— Du-l o dată în jur, și ai grijă.

— Am înțeles.

Băiatul numit Sam încălecă în spatele lui Sean și mână calul înainte, cu pași ușori. D'Arcy nu-și mai lua ochii de la Sean.

— Iubito, ce-i cu tine? Întrebă Keele, cuprinzându-i cu un braț trupul țeapăn. Ți-e rău?

— Nici nu mă mir că i-a venit rău! râse ascuțit Elena, făcându-și tatăl s-o privească încruntat.

— Termină cu istericalele, Elena. Nu-mi plac figurile astea. În curând vor veni aici și alți oameni. N-ai să faci o scenă.

— Nu fac nicio scenă, Papa. Anna a văzut și ea - nu-i așa, Anna?

Femeia mai vârstnică dădu din cap, cu mâinile încleștate în față, privind încruntată spre brațul lui Keele care o cuprindea pe D'Arcy.

— Nu știi ce naiba se întâmplă aici, Gregor, dar fiica ta o supără pe D'Arcy, și n-am să-i permit! spuse Keele pe un ton sever.

— Termină imediat, Elena! se răsti Gregor, uitându-se de la fața încremenită a lui D'Arcy spre cea furioasă a fiicei sale.

— Am să termin imediat ce târfa asta dispare de pe proprietatea mea, replică Elena.

Keele făcu un pas smucit înainte, luând-o cu el și pe D'Arcy. Elena se retrase, speriată.

— Spune-i! țipă ea spre D'Arcy, care amuțise. Dacă nu, am să-i spun eu.

— Nu, declară Anna Davos, cu vocea mai tăioasă ca de obicei. O să audă cineva.

— Atunci am să-i spun în șoaptă, mârâi scăzut Elena. Uită-te la fiul ei, Keele, fiul pe care a avut nesimțirea să-l îmbrace la fel ca tine. De-asta te-a silit s-o iei de nevastă, arătându-ți copilul care seamănă leit cu tine? Când te-ai culcat cu ea? Când era măritată cu primul soț, sau cu al doilea?

Saliva Elenei făcea spume la colțurile gurii.

Keele păru să împietrească din cap până-n picioare. Câteva clipe, ochii lui nu se desprinseră de fața Elenei, apoi, ca un automat, se întoarse să se uite la băiatul care călărea vesel.

— Elena, ești o proastă! strigă tunător tatăl ei. Îți

ordon să taci!

Anna Davos porni spre nepotul ei, dar Gregor întinse un braț spre ea.

— Iar tu, femeie, ai să stai unde ești.

Glasul i se revărsa din piept ca o aavalanș, făcând-o pe doamna Davos să încremenească.

D'Arcy își simți trupul clătinându-se ca efect al câmpului de forță pe care-l emana Keele în jurul lui, în timp ce stătea ușor aplecat înainte, uitându-se la Sean.

Râsul copilului era singurul sunet care se mai auzea, până când deasupra croncăni o cioară, luându-și zborul de pe o creangă, ca și cum și ea ar fi simțit amenințarea.

D'Arcy îl simți, mai degrabă decât să-l vadă, pe Gregor ducându-le de-acolo pe celelalte două femei. Auzea vag protestele ascuțite ale Elenei.

Keele se duse la cal și-i prinse căpăstrul.

— Dă-mi-l mie! îi spuse el grăjdarului surprins. Du-te! Și lasă calul aici. O să am eu grijă de el.

— N-am nevoie de nimeni călare cu mine, declară subțire Sean, privindu-l încruntat pe Keele, care tocmai îl lua din spinarea calului.

— Nu?

Keele îl privi cu ochi opaci.

— Atunci, să vedem dacă poți fi călăreț.

Liniști calul cu un murmur, apoi îl ridică din nou pe copil în șa.

D'Arcy păru să se trezească din împietrire.

— Nu! strigă ea, alergând spre Sean, cu brațele întinse. Nu trebuie!

Își simțea picioarele grele ca de plumb, și se ciocni de pieptul lui Keele.

— Am să călăresc eu cu el.

— Spune că poate și singur.

Keele o imobiliză lângă el cu un braț, dându-i frâul lui Sean cu cealaltă mână.

— Ai să-l conduci ușor, în cerc, la fel ca adineaori. Dacă o iei mai repede, te dau jos și n-ai să mai călărești niciodată singur. Înțelegi ce-ți spun?

Rămase cu frâul în mână până când Sean dădu din cap, apoi făcu un pas înapoi, luând-o cu el și pe D'Arcy și făcând-o să tacă în clipa când o auzi gemând.

Îl priviră împreună, amândoi încordați ca două corzi de arc.

Sean se concentra intens, cu vârful limbii în colțul gurii, ținând căpăstrul în mâini așa cum îi arătase grăjdarul.

— Și eu făceam așa...

Cuvintele păreau smulse cu forța din pieptul lui Keele.

— Ce făceai...? găfâi D'Arcy, simțind în coaste apăsarea dureroasă a mâinii lui.

— Scoteam limba într-o parte când eram atent la ceva. O dată, când învățam să schiez, mi-am și mușcat-o.

Râse aspru, ca și cum n-ar fi vrut să-i dezvăluie acest lucru.

Le fu greu să-l ia pe Sean de pe cal, dar în cele din urmă Keele îi ordonă sever să descalece, iar băiatul coborî în brațele tatălui său. Apoi, Keele îl chemă pe grăjdar, iar Sean avu voie să-i dea calului un cub de zahăr, înainte ca acesta să fie dus înapoi la grajd.

Sean topăia și chiuia întruna, turuind tot drumul până la vilă, fără să observe tăcerea sinistră care plutea peste părinții lui.

— E al meu, nu-i așa? întrebă Keele ca un lătrat, când ajunseră în apropierea casei.

— Nu, e al meu.

Vocea lui D'Arcy era răgușită.

— Ți-am spus odată că nu mi-aș putea imagina o situație în care mi-ar veni să te lovesc. M-am înșelat.

— Atunci, n-ai decât să mă omori! ripostă ea, oprindu-se pe cărare, cu pumnii strânși. Pentru că n-am să-l dau pe Sean nimănui - nici chiar ție!

Keele își dezgoli dinții, frecându-și cu degetele mari nodurile pumnilor. Înghiți în sec, cu o mișcare spasmodică a gâtului. Apoi o luă de braț și o împinse înaintea lui, peste terasă, până în sufragerie.

Sean stătea așezat la masă. O femeie cu șorț alb îi legă un șervet la gât, apoi îi turnă un pahar de lapte. Pe masă erau puse farfurii cu crochete și fursecuri.

Keele o privi încruntat pe femeie, apoi o trase pe D'Arcy după el, până în dormitor.

— Avem de vorbit, dar n-o putem face aici. Am să dau câteva telefoane. Poți să te ocupi de fiul nostru, D'Arcy, dar să nu te gândești să faci nicio prostie. De data asta, n-ai să mai scapi de mine. Aici nu mai e nicio proprietăreasă pe care s-o poți trage pe sfoară că te duci în Scoția.

Își dezveli dinții spre ea.

— Până mi-am dat seama că fusese o pistă falsă, dispăruseși. Biletul tău de avion nu era înregistrat la niciuna dintre liniile aeriene.

— Am zburat sub numele de R. Kincaid și am purtat o perucă neagră. Voiam să scap și să mă ascund, răspunse D'Arcy, vorbind printre buzele strânse.

— Nu credeai că între noi era ceva special, ceva cu totul deosebit?

— Credeam că mă considerai o aventură de-o noapte, că eram o pradă ușoară, fiindcă-ți căzusem în pat atât de repede, replică ea, aruncând cuvintele spre el. N-aveam de gând să-ți fiu amantă.

Keele o privi, cu chipul schimonosit ca o mască.

— Du-te dincolo, la Sean.

D'Arcy ieși din cameră aproape în fugă.

Dacă Sean ar fi întrebat-o, la un moment dat în viitor, despre ce vorbiseră în timp ce-și lua gustarea, nu i-ar fi putut răspunde. Nu-și amintea nicio vorbă. Se simți ușurată când femeia strânse vasele și plecă.

Sean căsca, iar D'Arcy se bucură că avea o ocupație. Trebuia să se pregătească pentru confruntarea cu Keele, după ce copilul adormea.

Îl găsi pe Keele stând în fața șemineului, cu privirea spre flăcări. Ridică brusc capul, ca un armăsar nervos, când D'Arcy intră în salon.

— Henry și Adelaide vor fi aici peste câteva ore, anunță el pe un ton dur.

— Cum? De ce i-ai chemat? Nu ei sunt de vină că nu ți-am spus despre Sean.

— Știu. Am discutat și cu Gregor. Vor sta aici, în vilă, cu Sean. L-ar dura dacă i-am spune că trebuie să plece imediat, cu noi, așa că Henry și Adelaide vor sta în vizită la Gregor în următoarele două zile, cât timp vom fi noi plecați.

— Plecați?

D'Arcy trase adânc aer în piept, pregătindu-se pentru luptă.

— Nu plec de lângă fiul meu.

— Va fi bine îngrijit. Se vor ocupa de asta nu numai Henry și Adelaide, ci și Gregor.

— Ce te face să crezi că aș vrea să merg undeva cu tine?

— Ai să vii, porumbița mea, sau de nu, te-așteaptă cel mai greu proces din viața ta. Am și bani, și avocați destui. Sunt gata să cheltuiesc până la ultimul bănuț pentru ca fiul meu să-mi revină cu titlu legal. Sau vii cu mine în Nevada astă seară ca să ne căsătorim, sau te pregătești de război.

D'Arcy simți că tot sângele din trup i se scurgea în vârfurile picioarelor. Ferocitatea expresiei lui o făcu să se retragă un pas.

— O să ne căsătorim în seara asta?

— Mâine, dar astă seară zburăm acolo. Totul e deja aranjat, sunt sigur.

Zâmbetul lui părea bătut în cuie pe față.

„Mă urăște”, își spuse D'Arcy, încercând să-și ascundă gândurile, pentru ca Keele să nu vadă cât o distrugă această convingere.

— De acord, porumbița mea?

— Nu-mi spune așa! se răsti ea, dorindu-și să fi putut să-l ia pe Sean și să fugă.

Dar unde să fugă? Nu avea niciun loc unde să se ascundă, nicio mișcare pe care s-o facă, niciun atu pe care să-l scoată în joc.

— Da, am să mă mărit cu tine mâine.

Buzele păreau să i se crape în timp ce rostea aceste

cuvinte.

— Bine. Fă-ți bagajele. Nu departe de aici e un aerodrom. Am aranjat să ne ia un elicopter. Plecăm imediat ce sosesc Adelaide și Henry.

— Ar trebui să-i explic lui Sean.

— Ce să-i explici? mârâi Keele. Că a trebuit să treacă cinci ani până să-l informezi că tatăl lui e viu și nevătămat și locuiește în Long Island? Nu, porumbița mea, nu ai nimic ce să-i spui, ce n-ar putea să-i spună Henry și Adelaide, dacă vor. Va fi fericit câtă vreme e cu cineva din familie și are calul. Gregor o să se ocupe de toate.

Se răsuci pe călcâie, ca și cum n-ar fi putut s-o mai privească fără să-i facă ceva. Zgomotul ușii trântite a dormitorului lui reverberă prin casă. D'Arcy așteaptă să-l audă pe Sean plângând, semn că se speriasse, dar copilul nu se trezi.

Ieși pe ușa din față și porni spre un arțar căruia toamna îi aurea deja frunzele.

— Aici erai, micuțo.

Gregor vorbea încet, dar D'Arcy tresări totuși.

— Gata, gata, n-ai de ce să te temi de mine, domnișorico. Keele ți-a făcut zile fripte, hmm?

D'Arcy dădu din cap, încercând să zâmbească.

— Îl doare. Și, ca orice grec când îl doare ceva, se dezlănțuie. Nu-ți face griji. Îl cunosc bine. Mi-e ca un fiu.

Gregor oftă.

— Într-o vreme, am sperat s-o ia pe Elena mea, dar nu, mi-am dat seama că era cineva care-i frânsese inima și nu i-o mai putea dărui Elenei.

O privi lung.

— Nu-l iubești pe fiul ăsta al meu?

D'Arcy ar fi vrut să-i spună să-și vadă de treburile lui, dar cuvintele i se opriră în gât.

— Ba da.

Capul cel mare al lui Gregor se înclină, aproape tremurând.

— Știam. Și mai știu și că tu ești cea care i-a smuls inima din piept. L-am privit când erați pe Keros... atunci,

prima dată, când i-ai luat interviul Annei. Am văzut cum te sorbea din ochi, la fel cum făcea și Andreas cu Katherine. Te dorea. Se hotărâse și nici toate intrigile pe care le ticluiau Anna și fiica mea nu l-ar fi putut face să se răzgândească. Știam asta. Crezi că nu-mi cunosc fiul? Îți spun eu că te iubește, D'Arcy Kincaid, și de-asta o să se însoare cu tine. Toată furia lui nu va fi în stare să schimbe asta.

Gregor se încruntă un moment.

— Și-ți mai spun că fiul tău îmi va fi nepot. E un copil reușit și puternic – un pui de grec.

D'Arcy dădu din cap, temându-se să creadă dar dorind-o atât de mult încât tremura, știind acum că s-ar fi măritat cu Keele și de-ar fi trebuit să treacă Atlanticul înot pentru asta. Trupul, mintea și spiritul i se umpleau de speranță.

— Aș fi onorată dacă ai deveni bunicul fiului meu, iar eu ți-aș fi noră.

Se întinse să-i sărute obrazul țepos, chicotind când Gregor roși.

— Nu știam că grecii pot să roșească.

— Nu roșesc! mugi el. Am hipertensiune.

Apoi o cuprinse într-o îmbrățișare strânsă.

— Ce-i aici?

Glasul catifelat din spatele lor ascundea un tăis de oțel.

Gregor îl privi pe Keele peste umărul lui D'Arcy, îngustându-și ochii spre omul pe care-l numea fiul său.

— Ce e? Nu-ți convine că-ți îmbrățișez femeia? Ai vrea să mă iei la bătaie pentru asta?

— Poate.

D'Arcy îl privi, cu buzele tremurând de furie.

— Nu fi și mai nesimțit decât mi-ai arătat că poți fi, se răsti ea, încurajată de vibrația pe care o simțea prin vene.

Gregor spusese că Keele o iubea. Oare era gelos?

— Nu-ți permit să-mi vorbești așa! răcni Keele, cu capul agitându-i-se ca un pendul.

D'Arcy își propti mâinile în șolduri, măsurându-l cu privirea. Îl auzi pe Gregor râzând și pe Sean strigând-o.

— Ce e, mămico?

Sean apăruse în ușa vilei, ștergându-se la ochi.

— De ce strigă Keele la tine?

D'Arcy se uită urât la Keele, care era tot încruntat, și porni spre fiul ei.

— Nu strigă, iubitule. Discutam doar despre sosirea lui Henry și a Adelaidei aici.

Sean zâmbi radios și întrebă când aveau să sosească. Gregor îl luă în brațe.

— Ai să stai aici cu ei, ca să-l poți călări pe Jockey.

— Dar n-ai să călărești singur, e clar? interveni repezit Keele, făcându-l să se întoarcă spre el.

Sean îl privi lung câteva clipe, cu buzele bosumflate, apoi dădu din cap.

— Mama ta și cu mine vom reveni în câteva zile să te luăm, continuă Keele. Și poți începe să-mi spui tăticule, de-acum.

— Acum ești tăticul meu? întrebă Sean pe un ton plin de interes.

— Da.

Keele întinse mâinile spre el, cuprinzându-l în brațe, strâns.

— Da, acum sunt tăticul tău.

— Bine.

Sean îl mângâie pe obraz, apoi se uită la Gregor.

— Pot acum să-l văd pe Jockey?

Henry și Adelaide sosiră în scurt timp și fură conduși până la vilă.

D'Arcy observă privirile îngrijorate pe care i le tot aruncau, dar hotărî să aștepte până rămâneau singuri, pentru a le spune ce se întâmplase.

— D'Arcy și cu mine plecăm în Nevada ca să ne căsătorim mâine, i-o luă Keele înainte.

— Dumnezeu mare, știe...!

Adelaide se lăsă într-un șezlong, cu zâmbetul amabil

ștergându-i-se de pe buze.

— Da, știu, scrâșni Keele. Abia acum înțeleg toate privirile îngrozite pe care mi le aruncați când ne-am cunoscut.

— Să nu dai vina pe ei! șuieră D'Arcy. Nu le-am spus niciodată cine era tatăl lui Sean. Bănuiseră că nu era Rudy, datorită felului cum arată Sean, dar n-au știut cine era până-n ziua când te-au cunoscut.

Își drese vocea, fiindu-i greu să-l mai privească.

— Cel mai ciudat e că tu n-ai observat. Eram sigură că aveai să vezi cât seamănă Sean cu tine.

Keele înălță din sprâncene.

— Nu te fofila. Știi bine că băiatul seamănă cu tine. Până și expresiile îi sunt ca ale tale, și mișcărilor mâinilor. Nu-s un prost, D'Arcy.

— Ba ești, dacă nu-ți dai seama că e imaginea ta în miniatură, mormăi ursuz Henry. Asta m-a descumpănit prima dată când te-am văzut - eram sigur că aveai să observi, la fel cum observaserăm eu și Adelaide.

— Dar n-ai observat, gemu Adelaide. Și de-atunci, a mers tot mai rău. Oriunde mergeam, ne așteptam ca oamenii să vadă ceea ce văzuserăm noi. În duminica aceea, la biserică, eram sigură c-aveam să mor ori de câte ori îmi vorbea cineva.

Keele clătină din cap, uitându-se de la unul la altul.

— N-am văzut niciodată. Simțeam ceva pentru el, dar nicio clipă n-am observat asemănarea.

— Elena și Anna au observat-o, spuse D'Arcy.

Reacția lui o făcu să se retragă cu un pas.

— Da, fir-ai să fii, au văzut un lucru pe care ar fi trebuit să mi-l spui de mult!

— Vai de mine, Henry, acum o omoară! se văită Adelaide.

Keele făcu un pas înapoi, clătinând din cap.

— N-am să fac nimic altceva decât să mă însor cu mama fiului meu căruia am să-i dau numele lui legiuit - Sean Henry Kincaid Petrakis.

Capitolul 8

În împrejurări normale, zborul până în Nevada ar fi fost foarte plăcut pentru D'Arcy. Nu mai fusese niciodată în vestul țării, și putea să vadă din elicopter destul de mult, pentru că păreau să zboare lăsând înserarea în urmă. Dar, dacă n-ar fi fost căpitanul care anunța orașele și alte semne de reper, n-ar fi putut recunoaște unele locuri. Keele tăcea. D'Arcy era recunoscătoare când stewardesa o întreba dacă nu dorea „cafea, ceai sau...” Acestea rămaseră singurele cuvinte rostite până la aterizare. Keele lucra la niște documente pe care și le scosese din servietă.

Căldura serii în Las Vegas era puternică, dar nu neplăcută pentru D'Arcy.

Camerele de la Caesar's Palace Hotel erau luxoase, însă D'Arcy nu comentă nimic când Keele o lăsă la ușă și intră în apartamentul lui.

În timp ce camerista îi despacheta lucrurile, D'Arcy exploră camerele decorate în crem și maro. Văzu sauna și se dezbracă. Poate că zece minute de căldură intensă aveau să-i alunge înfrigurarea care o pătrunsese până la oase. Gregor se înșelase. Keele n-o iubea. O ura. Oricum, pentru ea avea să fie o moarte înceată și chinuitoare. Dacă nu se mărita cu Keele, viața ei nu mai avea niciun rost; dacă se mărita cu el, o aștepta o durere surdă, nesfârșită. Alesese durerea.

Intrând în saună, cu un prosop în jurul trupului, se întinse pe banca de sus, acoperindu-și ochii cu un braț și încercând să-și alunge gândurile care nu-i dădeau pace. Dacă nu se mărita cu el, Keele i l-ar fi luat pe Sean! Dar dacă i-l lua totuși? Dacă manevra astfel încât s-o excludă din viața lui Sean?

Își întoarse capul pe scânduri, simțind cum îi apăsau craniul. Abia dacă lua în seamă durerea. Își șterse lacrimile care i se prelingeau de la colțurile ochilor. Cu o ironie neagră, își dădea seama că, de când revenise Keele în viața ei, plângea aproape tot timpul. Nu mai plânsese de pe vremea căsniciei cu Rudy, iar acum totul se schimbase iar.

Oftă, întorcându-se pe o parte, cu fața spre peretele

de scânduri.

Se trezi scuturată de cineva.

— D'Arcy, pentru numele lui Dumnezeu, de când stai aici? mârâi Keele. Vrei să mori?

— Asta ți-ar rezolva cu siguranță problema, nu-i așa?

Ieși din saună clătînându-se pe picioare, sprijinită de brațul lui Keele.

— Acum cine-i nesimțit? mormăi el, conducând-o spre dus și luându-i prosopul de pe trup.

O privi cum se rezema de peretele din faianță, alunecând puțin în jos, în timp ce el potrivea capul dusului. Apoi scoase un bombănit iritat și începu să se dezbrace la rândul lui.

— Fir-ai să fii, femeie, nici nu te poți ține pe picioare. N-ai niciun pic de minte?

— Nu. Dacă aveam, nu m-aș mărita cu tine, răspunse ea răstit, amețită dar totuși conștientă de trupul lui musculos, bronzat, care stătea sold la sold cu ea în boxa dusului. N-am nevoie să fac și dus... Auuu, ce rece e! Nu pot să sufăr dusurile reci... Închide... închide apa... bolborosi ea, ridicându-și mâinile în față într-o încercare de a se feri de stropii reci.

Keele râse aspru.

— Tocmai de asta ai nevoie, de un duș rece ca gheața. Poate că acum vei începe să pricepi prin ce trec de când te-am cunoscut. Ești ca un duș rece și lung pentru mine, D'Arcy. Întoarce-te.

— De ce să mă întorc?

Încercă să-l privească încruntată, dar apa o izbi în față. Râsul lui o înfuria, și-l împinse, atingându-i stomacul. Chiar și prin vâjâitul apei, îl auzi inspirând scurt. Plăcerea îi fu însă de scurtă durată.

— Îți arde de joacă? Bine, spuse Keele printre dinți, apucând-o de talie și îndoind-o din mijloc.

Palmele pe care le simți pe fund o surprinseră o clipă, apoi țipă furioasă:

— Cum îndrăznești, Keele Petrakis?

Începu să se zbată, reușind doar să se lovească de

perete cu capul.

— Au! Dă-mi drumul! Dacă eram bărbat...

— Dacă erai bărbat, porumbița mea, n-am fi acum aici.

Keele râdea, iar D'Arcy îi auzi tonalitatea mai profundă a glasului.

Se zbătu și mai tare. N-avea de gând să-l lase să creadă că-i stătea la dispoziție ori de câte ori își revenea din câte o criză de furie. Lua-l-ar dracu' să-l ia!

— Nu face asta... gâfâi ea.

— Ce să nu fac, porumbițo?

Respirația lui Keele era sacadată, în timp ce o mângâia cu o mână de la sân la ombilic și înapoi.

„Atunci iubește-mă de tot!” țipă ea în minte, în timp ce aluneca în josul trupului lui ud, înainte ca Keele s-o scoată din baie, înfășurând-o într-un prosop mare și pufos.

— Camerista e în camera mea, murmură D'Arcy, ghemuită în brațele lui, cu pulsul scăpat de sub control.

— Nu, răspunse Keele, a plecat înainte să te găsesc în saună. Am alungat-o eu.

O culcă pe cuvertura mătăsoasă. Apoi, îi desprinsе încet prosopul de pe trup.

— Ce frumusețe, și e numai a mea, mormăi el, înainte de a se apleca să-i ia un sfârc între dinți, pentru a începe să-l frământe până se întărească ca piatra.

— Ba nu, e a mea... icni D'Arcy, ținându-i capul între mâini. Gemetele care-i scăpau în timp ce gura lui îi cobora pe trup o socau, dar nu putea să și le controleze. Cu o viață a lor proprie, mâinile ei începură să-l mângâie, iar faptul că aceste atingeri îl făceau să-și piardă controlul nu părea decât un act de justiție îmbătătoare.

— D'Arcy, pentru numele lui Dumnezeu, nu te opri... mormăi el lângă gâtul ei.

Respirația i se revărsa caldă peste trupul ei, într-o cadență neregulată care o topea cu totul. Unul câte unul, degetele lui îi mângâiau sânul, ca și cum senzația tactilă ar fi fost prea intensă ca s-o poată suporta cu toată mâna. Buzele lui îi cutreierau trupul, submatizându-l ca un fier

roșu.

D'Arcy simțea cum se smucea spasmodic, în timp ce mângâierile lui Keele îi pătrundeau în sânge ca o pulsație nouă. Gura ei deschisă se fixă peste umărul lui, când Keele urcă din nou. Nu se mai săturau de atâtea atingeri. D'Arcy avea senzația că se afla din nou cu el la Londra. Orice gând de a și-l refuza era mistuit de arșița flăcărilor pe care le stârneau între ei.

Împreunarea lor fu ca o coliziune între două câmpuri de forță. D'Arcy avea sentimentul cert că înțelegea ce însemna pentru francezi „le petit mort” - „mica moarte”.

Murise din toate punctele de vedere și știa, la fel de sigur cum știa că soarele urma să răsară din nou, că niciodată n-avea să mai simtă nimic pentru un alt bărbat.

Când vru să se cuibărească mai strâns lângă el, dezmiardându-l cu buzele, Keele se rostogoli în partea cealaltă și se ridică în picioare.

— Avem o masă rezervată pentru ora opt. Fără îndoială, vrei ca mai întâi să te odihnești. La șapte, coborâm în restaurant să ne bem apetit iverile.

Și fără s-o privească, ieși din cameră, cu mișcări ca ale unui Apollo gol.

— La naiba... mormăi D'Arcy în pernă, strângând buzele. Un moment, retrăi în minte dragostea pe care tocmai o făcuseră. N-o iubea, dar asta nu-i răpea cu nimic din frumusețe.

„Cum ar putea să facă dragoste atât de minunat, fără să mă iubească?”

Ridică din umeri.

„Asta-i tot ce vei împărți cu el, D'Arcy fata mea, asta și pe Sean”.

Se foi în pat, mai liniștită.

„Dar numai până pune mâna pe el una dintre ființele alea seducătoare. Atunci, vei rămâne din nou singură”, o informă glasul interior.

D'Arcy ridică de pe pernă capul, privind tăblia de la căpătâiul patului, cu butoanele pentru radio și lămpi camuflate abil printre arabescuri.

„Atunci, pe viitor va trebui să nu se mai uite la ele”,
își contrazise ea eul celălalt.

„N-ai niciun pic de mândrie?” insistă vocea.

„Ba da, am destulă mândrie și nu cred c-aș face asta
dacă n-ar fi și Sean la mijloc – dar degeaba mă gândesc.
Sean e între noi – și, în plus, îl iubesc pe tatăl lui”.

Vocea avu ultimul cuvânt:

„Ești o proastă”.

Dormi până când telefonul sună lângă urechea ei.
Pierdu câteva clipe căutându-l, până-l văzu pe un raft,
deasupra patului.

— Da... răspunse ea cu vocea îngroșată de somn.

— E șase și jumătate. Echiparea, porumbița mea.

Asprimea învăluită în catifea a lui Keele o călca pe
nervi.

— Voi fi gata la șapte, spuse ea scurt.

Telefonul sună din nou, înainte de a apuca să se dea
jos din pat.

— Să-ți iei unele dintre hainele noi din debara.
Madame La Rue a trimis multe lucruri de-ale tale, îi șopti
Keele, înainte de a închide telefonul, fără a-i lăsa timp să
comenteze.

D'Arcy deschise ușa debaralei lungi cât peretele și
rămase cu gura căscată.

— Ai zice că urmează să stau o lună aici, bodogăni
ea, atingând cu degetul lăneturile moi, șifonurile subțiri și
mătăsurile senzuale.

Alese o rochie de mătase în diverse nuanțe de verde,
mulată pe trup. Nu purta alte bijuterii decât inelul de
logodnă și cerceii cu smaralde pe care Keele i-i dăruise
chiar înainte de aterizarea elicopterului.

— Intenționasem să ți-i dau ca dar de nuntă, o
informase el scurt. Poți să-i primești încă de pe-acum.

Apoi revenise cu atenția la hârtiile pe care le studia.

D'Arcy își privi în oglindă imaginea sofisticată, cu
părul roșcat învăluindu-i umerii, și se încruntă.

— Asta nu-i decât o fațadă. Adevărata D'Arcy Kincaid
e mama lui Sean.

„Și cârpa lui Keele Petrakis”, interveni din nou glasul interior.

Drept răspuns, D’Arcy scoase limba spre femeia din oglindă.

La șapte și zece, ieși din cameră. Keele nu era acolo, așa că se hotărî să pornească spre restaurant, presupunând că se săturase s-o aștepte. Aproape ajunsese în holul cazinoului, când un bărbat o opri.

— Bună. În prima clipă nu te-am recunoscut, D’Arcy. Ce mai faci?

D’Arcy îl privi un moment pe bărbatul zâmbitor, cu un început de chelie, apoi începu să zâmbească.

— Jim? Jim Dern. De la Hofstra.

Îi întinse mâna, iar Jim o îmbrățișă râzând.

— Ce cauți aici? Nu, nu-mi răspunde până nu aduc ceva de băut.

D’Arcy încercă să-l oprească, spunându-i că aștepta pe cineva, dar Jim o împiedică, ridicând o mână, apoi o luă de cot și o conduse spre o masă de pe o estradă îngustă, lungă cât tot salonul cazinoului. O ajută să se așeze, apoi îi făcu semn unei chelnerițe cu fustă mini care le luă comanda.

Imediat, Jim se grăbi să-i arate fotografiile copiilor lui. Când văzu poza unei femei brunete și zâmbitoare, D’Arcy avu nevoie de câteva momente pentru a-și aminti fața Annettei, soția lui.

— Da, dădu ea din cap în sfârșit. Acum mi-o amintesc.

Fu recunoscătoare că Jim era atât de preocupat de familia lui încât n-o întrebă nimic despre Rudy. Scutură din cap, ca să-și alunge amintirile neplăcute.

— Deci, aici erai, spuse suav Keele, apărând lângă scaunul ei. Te căutam.

Dădu din cap spre Jim, cu o privire întrebătoare și arogantă care-o făcu pe D’Arcy să se simtă prost. Avea senzația că în aer pulverizase cineva azot lichid. Peste tot se așternuse chiciura.

— Jim și cu mine am fost colegi la universitate,

explică ea. Îmi arăta poze ale copiilor lui. Și cu soția lui am fost colegă de școală.

— Ce drăguț, replică pe un ton neutru Keele.

O ajută să se ridice de pe scaun, apoi îi strânse lui Jim Dern mâna.

D'Arcy nu putu să nu observe privirea nedumerită a lui Jim, în timp ce Keele o lua de-acolo aproape cu forța.

— Îmi dai drumul, te rog? îi ceru ea printre dinți. Mă simt ca o remorcă.

Keele râse scurt, ca un lătrat.

— Aici ai nimerit-o. Ești ditamai bagajul, fără discuție.

D'Arcy se opri, încercând să-și smulgă mâna dintr-a lui.

— N-am să te las să mă insulti.

Își simțea pielea înfierbântată de furie. Mai era conștientă și că oamenii se uitau la ei cu o curiozitate leneșă.

— Așază-te, îi șuieră Keele.

Îl privi încruntată.

— Nu. N-am să te las să mă insulti numai fiindcă am schimbat câteva cuvinte cu un fost coleg de clasă. Și vreau să-ți mai spun un lucru.

Făcu un pas spre el, lăsându-și capul pe spate pentru a-l putea privi drept în ochi.

— Am să te cârpesc de nu te vezi, dacă mai faci vreodată asemenea comentarii pe seama mea.

Chipul aspru al lui Keele rămase o clipă aplecat spre ea, privind-o, apoi un mușchi de lângă colțul gurii îi tresări - și începu să râdă.

— Să nu mai spui niciodată că nu semeni cu Sean. În clipa asta, ești leită el.

Slăbi strânsoarea mâinii cu care-i ținea brațul, mângâindu-i cu degetele urmele roșii pe care i le lăsase.

— Îmi pare rău că te-am insultat. Eram nervos pentru că nu te găsisem.

D'Arcy înghiți în sec.

— Te căutam. Am crezut că te săturaseși să mă mai

aștepți și coborâseși la restaurant. Tocmai mergeam într-acolo, când m-a oprit Jim.

Brațul lui o cuprinse după talie, trăgând-o mai aproape de el.

— Te-aș aștepta întotdeauna a, îngerașule. Îmi uitasem ceasul și m-am întors după el.

D'Arcy îi simți buzele mișcându-se în părul ei și se relaxă.

— O neînțelegere prostească.

— Într-adevăr.

O întoarse cu fața spre sală.

— Vrei să jucăm ceva în timp ce ne bem apetitivele, sau preferi să găsim un loc liniștit, unde să putem sta de vorbă?

„Vreau să fiu singură cu tine, ce altceva?” strigă D'Arcy în sinea ei.

— Vorbitul nu pare să ne priască. Poate ar fi mai bine să jucăm ceva.

O clipă, i se păru că vedea o undă de dezamăgire în ochii lui, dar când Keele ridică din umeri și acceptă, fu sigură că se înșelase.

D'Arcy clătină din cap la vederea mulțimii din jurul mesei de ruletă. Rămase la fel de indiferentă când Keele se opri la masa de zaruri și era gata să refuze și acel joc, când el îi puse zarul în mână și-i făcu un semn cu capul să-l arunce.

D'Arcy pierdu în două rânduri. Se încruntă.

— Să încercăm altceva.

Când jucă douăzeci și unu, cărțile îi alunecară între degetele umede de transpirație. Chipul lipsit de expresie al omului care servea cărțile o neliniștea. Sorbi din paharul de Pèrrier cu lămâie și spuse:

— Punct.

La început pierdu, apoi câștigă puțin. Când se ridică de la masă, avea cam cu treizeci de dolari mai mult.

— Cu banii ăștia vreau să-i cumpăr ceva lui Sean, îi spuse ea lui Keele, încântată.

— Poți să-i cumperi tot ce vrei, D'Arcy. Acum ai

destui bani.

— Da, dar vreau să-i cumpăr unele lucruri din banii mei.

Îi veni să-și muște limba, când văzu cum o sfredeleau ochii aceia aurii.

— Vreau... vreau să spun că...

— Știu ce vrei să spui. Ține minte doar că acum ești o femeie bogată. Poți să-i cumperi tot ce dorești, iar banii sunt ai tăi.

— Vezi ce se întâmplă când stăm de vorbă...? îndrăzni D'Arcy să remarce.

— Atunci, hai să mâncăm, o chemă Keele.

D'Arcy se hotărî să trimită cei treizeci de dolari la Armata Salvării.

La cină, mâncară creveți fierți în vin și acoperiți cu sos de plante, din cupe de andive. Mai primiră o pâine proaspăt scoasă din cuptor și o salată de roșii cu ciuperci marinate. D'Arcy nu voia un desert prea copios, și muscă mărunț din fructele care însoțeau brânzeturile comandate de Keele.

Spectacolul de cabaret era muzical și desfrânat. D'Arcy rămase cu gura căscată când Keele îi spuse că solista în rochie de satin mulată pe trup era un bărbat travestit.

— Nu-mi vine să cred. E... e superbă... superb...

— Personal, prefer roșcatele, preciză Keele, studiind silueta împlinită a cântărețului.

„Am să mă internez în cel mai apropiat sanatoriu psihiatric”, își spuse D'Arcy abătută. „Mă face geloasă felul cum se uită la un bărbat în travesti. Da da, e clar, a venit momentul să mă tratez”.

— Îți displace? șopti Keele, cu colțurile gurii arcuite într-un zâmbet. Putem pleca.

— A, nu, mă simt perfect... murmură D'Arcy, fără să privească spre scenă.

Fu ușurată când apărură un actor comic, dar limbajul lui era atât de fără perdea încât fu nevoită să-și înfrunte valul de jenă care amenința să-i înroșească obraji. Se

bucură că acela era ultimul număr, după care urma muzică de dans pentru clienții localului. Keele se ridică imediat, trăgând-o de pe scaun.

— De ce oare am senzația că mă însor cu o mironosiță? o întreabă el în șoaptă, pe când o cuprindea în brațe.

— Nu sunt mironosiță, răspunse jignită D'Arcy. Sunt cât vrei de sofisticată, dar nu-mi place umorul obscen.

— Nici bărbații îmbrăcați în femei, adăugă Keele.

— Nu m-am distrat, dacă la asta te referi.

Se desprinsese de el când ritmul muzicii deveni mai alert.

— Nu la asta m-am referit, dar n-are importanță. Prefer să dansez cu tine decât să ne certăm.

D'Arcy nici măcar nu era sigură de ce refuzul lui îi provocase un junghi neașteptat de durere. Își alungă cu deliberare din minte orice gând și se lasă în voia muzicii.

Abia peste douăzeci de minute își dădu seama că ea și Keele erau priviți de unii dintre ceilalți dansatori de pe ring. Simți un val de mândrie că bărbatul care se mișca atât de senzual, potrivindu-și fiecare pas și gest după ale ei, avea să-i fie soț. Apoi, dintr-odată, se simți întristată. Keele se pricepea la toate. Avea să se sature de ea.

Făcu un efort să-și revină. Niciodată nu mai avusese o atitudine atât de defetistă. Nici chiar când fusese cu Rudy nu se dăduse bătută. „Nu fi proastă, D'Arcy Kincaid”, se dojeni ea. „Măcar, cazi luptând!”

Zâmbetul larg pe care i-l adresă lui Keele aproape că-l făcu să rateze un pas, dar își reveni imediat. D'Arcy îi simți mâinile strângându-i talia și, cu următoarea ocazie când o trase aproape de el nu-i mai dădu drumul. Tempoul rapid le făcea trupurile să se maseze între ele. D'Arcy își simți respirația accelerându-se - și nu numai din cauza efortului.

Dansară câteva ore. În loc de a obosi, D'Arcy se simțea tot mai însuflețită și energizată. Niciodată nu se mai simțise atât de plină de viață.

— Soarele va răsări curând, doamnă, iar la ora

unsprezece avem programată căsătoria. Crezi c-ai să reușești?

Keele se unduia cu ea în ritmurile blânde ale unui vechi cântec de dragoste intitulat „Stardust”.

— Mergem după ce se termină melodia asta, murmură D’Arcy cu buzele lângă gâtul lui.

— Bine...

Glasul lui Keele suna ca un geamăt.

— Ai noroc că mâine ne căsătorim, porumbițo, altfel n-ai fi dormit singură în noaptea asta.

D’Arcy se simți rănită că n-avea să se culce cu ea și furioasă pe sine însăși pentru că avea asemenea sentimente.

— Mă mir că vrei să ne culcăm împreună, cu ceea ce simți pentru mine.

— Nu-mi veni cu texte răsuflăte, porumbița mea. Vom dormi împreună, așa că nu căuta să scapi.

O privi lung, în timp ce ultimele acorduri ale cântecului se stingeau.

— Vom avea o căsnicie cât se poate de normală, D’Arcy.

D’Arcy se întoarse și porni spre masa lor, așteptându-l să plătească nota. „O căsnicie normală, vezi să nu!” își spuse ea, privindu-i capul aplecat în timp ce semna cecul. Ce-ai crede dacă ai ști că așa fi în stare să urzesc planuri ca să te atrag în patul meu, nu să te resping?” își încheie ea gândul, cu un oftat.

Capul lui Keele se ridică brusc.

— Ești obosită? Plecăm imediat.

Sărutul pe care i-l dăruie la ușă fu scurt și ușor. D’Arcy făcu un efort ca să nu-i tragă capul spre ea pentru un sărut mai senzual.

Se dezbracă încet, căscând, cu gândul că măcar oboseala avea s-o scutească de a se mai gândi la Keele.

Dormi adânc, iar când auzi sunetul persistent al telefonului nu făcu decât să mormăie ceva, înfundându-și capul în pernă.

Apoi, se simți trasă din așternut de două mâini puternice care-i cuprinseseră mijlocul.

— Ce... ce e, Keele?... Sunt obosită... lasă-mă să dorm...

— Ne căsătorim peste o oră. Unul dintre avocații companiei e aici în vacanță, cu soția, și i-am rugat să ne fie martori. N-am face impresie prea bună dacă am întârzia la ceremonie.

D'Arcy ridică dintr-un umăr, cu ochii închiși, rezemată de pieptul lui.

— Nu mă deranjează.

— Mă deranjează pe mine.

O luă în brațe și o duse la baie, unde deschise cu o mână dușul. Apa rece o făcu să scoată un țipăt prelung, dar Keele o ținu sub duș până se convinse că era trează de-a binelea.

Apoi, îi scoase de pe trup cămașa de noapte udă.

— Te-aș săpuni cu plăcere, porumbițo...

Glasul lui răgușit făcu ochii lui D'Arcy să se deschidă brusc.

Își simți sfârcurile ridicate ale sânilor întărindu-se sub privirea arzătoare a acelor ochi leonini aurii. Nu voia ca Keele să știe ce efect avea asupra ei. Avea oroare de gândul că s-ar fi putut să afle cât îl iubea. Imaginându-și cum ar fi răs de ea, o treceau fiori de spaimă și de durere. Aproape că-i vedea sprâncenele ridicându-se cu dispreț. Îl împinse afară, închizând ușa băii.

— Vin în câteva minute.

Apoi se spală pe cap, frecându-și părul cu înversunare, ca și cum așa și l-ar fi putut alunga din minte.

Când reveni în dormitor, Keele nu se vedea nicăieri, dar pe pat era întinsă rochia turcoaz cu volane. Cu gura căscată de uimire, D'Arcy atinse ușor materialul. Cum ajunsese rochia acolo? apoi își aminti că Madame La Rue trimisese hainele.

Rochia părea prea elegantă pentru o dimineată în Las Vegas, dar D'Arcy știa că Keele dorea s-o poarte la ceremonie. Își luă poșeta tocmai când Keele bătu la ușă.

Deschise și făcu un pas înapoi, lăsându-l să intre.

Keele o privi câteva clipe lung, în tăcere.

— Ești foarte frumoasă. Uite, ți-am adus ceva.

Îi dădu un buchet de orhidee albe-verzui, apoi îi prinse pe umărul drept o broșă cu safire și smaralde. Montura era de aur articulat, așa că pietrele își schimbau poziția la fiecare mișcare.

D'Arcy încercă să zâmbească.

— E o frumusețe.

— Atunci, răsplătește-mă.

Keele o cuprinse cu un braț, ridicând mâna cealaltă pentru a-i cuprinde bărbia. Sărutul fu brutal, dar pe D'Arcy n-o deranja. Se bucura de atingerea lui, dorind cu febrilitate să-l aibă cât mai aproape.

După ce-și retrase gura, încet ca și cum ar fi fost ultimul lucru pe care dorea să-l facă, Keele îi mângâie pleoapele cu degetul mare.

— Vino, porumbița mea, e timpul.

Capela nu era rece și impersonală cum se temuse D'Arcy, ci caldă și intimă, ca o mică biserică.

Îi întâlni pe soții Reardon. Dan Reardon era unul dintre avocații lui Keele, iar pe pastor îl cunoscuse cu aceeași ocazie, printre salutări și străngeri de mână. Christine Reardon era o brunetă plină de viață.

Ceremonia fu scurtă, însă D'Arcy ascultă fiecare cuvânt, descoperind o experiență mult mai emoționantă decât ceremonia elaborată prin care trecuse cu Rudy.

Când Keele îi puse verigheta lată pe deget, începu să tremure. Fu uimită când Dan Reardon îi dădu o verighetă asemănătoare ca s-o pună pe degetul lui Keele. Probabil surprinderea i se citi pe față, după cum îi dădu de înțeles zâmbetul strâmb al lui Keele.

Soții Reardon închinară pentru ei cu șampanie, la mica masă festivă pe care o organizase Keele.

— Mai rămâi un timp, Keele? întrebă Dan, ridicând paharul spre D'Arcy.

— Nu, ne așteaptă treburi presante la New York, dar

am stabilit să mergem în Colorado într-o vacanță la schi, în decembrie.

— Nu prea știu să schiez, spuse D'Arcy, privindu-l peste buza paharului de șampanie.

— Ai să înveți.

Când rămaseră din nou singuri, în apartamentul ei, D'Arcy se întoarse cu fața spre el.

— Plecăm înapoi în după-amiaza asta?

— Nu.

În ochii lui aurii se citea o căldură și o tandrețe cum nu mai văzuse.

— N-ai vrea să bem puțină șampanie și să dansăm?

— Ba da, te rog...

D'Arcy abia reușea să vorbească, la vederea flăcării afectuoase din acei ochi leonini. Bătăile inimii i se accelerară vertiginos, înțelegând toate promisiunile din privirea lui.

Sfârșit